

TAJEMSTVÍ ŽIVOTA

Autor: Georges Lakhovsky

VĚNOVÁNÍ

Na památku toho, kdo přišel předtím. Byl to OBR, na jehož ramenou nyní můžeme stát a vidět. V S velkým uznáním a ctí věnuji tento svazek týkající se TAJEMSTVÍ ŽIVOTA Georgesovi Lakhovskému. Jeho dílo bylo záměrně POHŘEBENO. Jeho dílo bylo napsáno ve francouzštině a proto je zde pokorné poděkování překladatelům a kolegům, kteří přispěli k nejzákladnějšímu konceptu ŽIVOTA SÁM.

A mému týmu, který se odváží předložit tyto skryté pravdy – pokorně se klaním. Svět se jistě dokáže zvednout z vězení a zotročení do svobody a poznání – kvůli vaší smělosti.

Nastal čas pro realizaci PRAVDY, která nyní stoupá prostřednictvím entropie eonů, které přišly dříve.

ŽIVOT JE ALE SVĚTLO V ZÁŘENÍ A PROTO MAJÍ VŠECHNY VĚCI SÍLU A POZNÁVÁNÍ PROSTŘEDNICTVÍM OSVÍCENÉ MYŠLENKY BOHA (SVĚTLA).

SVĚTLO JE, PRAVDA JE, ŽIVOT JE – BŮH JE!

Gyeorgos Ceres Hatonn

Hatonn: Nabízím velké uznání a pokorné uznání tomu, kdo projevil velkou moudrost a rozlišovací schopnost při odhalování svých představ o TAJEMSTVÍ ŽIVOTA. Jmenoval se Georges Lakhovsky. Materiál, který vám nabídneme, je vydán v překladu z francouzštiny. Mohl bych dodat, že pokaždé, když je jazyk přeložen do jiného, mnoho se ztratí a více se přeloží špatně. Původní jazyk Georgese Lakhovského nebyla francouzština, takže už VÍME, že tam jsou chyby a dodatky. To je v pořádku, protože to, co umím, nabídnu co nejpodobněji v tištěné podobě a moje komentáře budou jako obvykle v závorkách, tj. [H:]. Rád bych zde začal ÚVODEM k jeho prezentaci, sám. Svůj svazek nazval Tajemství života. Preferoval bych přesnější název TAJEMSTVÍ ŽIVOTA A SVĚTLA nebo dokonce Odhalování tajemství života a světla. Život a/nebo Světlo nemají žádná „tajemství“, pouze tajemství.

[H: Tato kniha nemá žádná autorská práva a ani informace o tom, jak získat kopii.

Zdá se, že si poprvé našel cestu do tisku přibližně ve 30. letech 20. století, revidován v roce 1951 a všechny známky dotisku jsou uvedeny jako rok 1970, kdy předpokládáme, že byl přeložen do angličtiny a také nese „revize“ výše uvedené.

Překlad provedl Mark Clement a tato vůle, jak se zdá, představuje druhé „revidované“ vydání. Zdá se, že přetištění díla bylo provedeno kolem roku 1970 tím, co je uvedeno pouze jako Health Research, Kalifornie. (Mokelumne Hill).]

ZAVEDENÍ

Rád bych v tomto úvodu nějakým způsobem naznačil filozofii své nové teorie, která tvoří téma této práce.

K čemu je navrhování nové teorie života? Copak filozofie a věda od počátku světa neprohlašovaly, že nás v tomto ohledu osvěćují? Co z těchto dobře míněných snah zbývá? Filozofovi a zvláště metafyzikovi se nebudu pokoušet dokazovat použití nové koncepce. Vědí lépe než já, s jakou dychtivostí všichni vítáme naději na jasnější vysvětlení, naději na pokrok v poznání absolutna. Touha po lidské touze stačí k ospravedlnění novosti hypotézy. Chci přesvědčit průměrného člověka, a zvláště člověka vědy. Lidské vědění pozitivního charakteru není tvořeno pouze množstvím experimentálních faktů, jak by se nám někteří domnívali. Tato fakta sama o sobě nestojí za nic bez myšlenky, která je upevňuje, uspořádává a třídí. Budoucnost vědy spočívá v podstatě v jejím dynamickém smyslu v rozšíření jejich základních pojmů, to znamená ve vědeckých hypotézách. Každá věda je experimentální obor, jehož vzájemné vztahy se sousedními obory, tedy s jinými vědami, jsou více či méně neobvyklé a obtížně interpretovatelné. Medicína, biologie, přírodní vědy spolu úzce souvisejí a jejich důsledky sahají až do oblasti chemie. Na druhé straně se zdá, že jsou stále odděleny, někdy vodotěsnými oddíly, od fyzikálních věd, zejména od elektřiny a radioelektřiny.

[H: Toto je váš „Elektrický Vesmír“ zrozený ze Světla v každém případě, ale prezentovaný v různých a různých formách.]

Každý pokrok v evoluci poznání ukazuje nový úhel pohledu a umožňuje nám dále prozkoumat celou oblast různých věd, poznat jejich různé stavy pokročilosti, sledovat jejich vzájemné vztahy a pomoc, kterou si mohou navzájem poskytovat.

Nejnovější objevy ve fyzice nám umožnily zredukovat na jednotu různé jevy, které lze analyzovat studiem všech známých záření. Toto nové pole je mimořádně úrodné, vezmeme-li v úvahu, že všechny nejnovější objevy ve fyzice a následně v aplikovaných vědách patří do oblasti záření: iontové, elektronické a atomové; obvyklé elektromagnetické záření, radioelektřina, bezdrátová telegrafie a telefonie.

Tato původní koncepce záření, která se zdá být základem veškerého pozitivního poznání, se až dosud omezovala na oblast fyzikálních věd a kromě průniku do průmyslu nepřinesla žádný významný přínos pro přírodní vědy, jejichž rozvoj se zdá být omezen na organickou chemii.

Věřím, že nastal čas rozšířit pole a zdroje biologie využitím nových přístrojů založených na nejnovějším pokroku fyzikálních věd. Moje teorie vzniku života, která tvoří téma této práce, stojí za tímto novým konceptem spojujícím dvě oblasti vědy, které byly dosud odděleny.

K vysvětlení původu života a různých biologických jevů bylo předloženo mnoho hypotéz, na kterých nebudu trvat. Připomeňme, že nejnovější z takových hypotéz se snaží problém zjednodušit tím, že tyto složité jevy redukuje na čistě chemické nebo mechanické jevy. Vzhledem k bezprecedentnímu rozvoji nových objevů ve fyzice se nejnovější biologické hypotézy zdají být poněkud příliš jednoduché. Navíc z hlediska vyššího kritéria neposkytují uspokojivé vysvětlení určitých základních jevů, což se mé teorii daří.

Pojďme se podívat na některé z těch nejasných bodů v biologii, které chceme objasnit. Mezi nejpečlivěji studovanými fakty přírodovědci a entomology najdeme všechna ta, která souvisejí s problémem instinktu nebo zvláštního smyslu pro zvířata; Navzdory nahromadění experimentálních dat, přesných a nesporných, dosud nebylo dáno jasné vysvětlení instinktu. Moje teorie záření živých bytostí, potvrzená přesvědčivými experimenty, je v dokonalém souladu se zmíněnými fakty, jejichž skrytý význam je rovněž objasněn. Podobně roli orientace v letu ptáků, problém migrace, lze vysvětlit jevem autoelektrifikace u živých bytostí.

UNIVERZÁLNÍ ZÁŘENÍ U ŽIVÝCH BYTOSTÍ Co je tedy toto univerzální záření

u živých bytostí? Moje teorie jednoduše vysvětluje její základní principy a odhaluje její povahu. Na základě nejnovějších objevů v oblasti záření moje teorie ukazuje pomocí elementárních analogií, že buňka, základní organická jednotka ve všech živých bytostech, není nic jiného než elektromagnetický rezonátor, schopný emitovat a absorbovat záření o velmi vysoké frekvenci.

[H: Zdůrazněte můj.]

Tyto základní principy pokrývají celou oblast biologie.

CO JE ŽIVOT?

co je život? Je to dynamická rovnováha všech buněk, harmonie vícenásobných záření, která na sebe reagují.

CO JE TO NEMOC?

co je nemoc? Je to oscilační nerovnováha buněk, pocházející z vnějších příčin.

Je to především boj mezi mikrobiálním zářením a buněčným zářením. Pro mikroba, jednobuněčný organismus, působí také na základě svého záření. Pokud převládá mikrobiální záření, je výsledkem nemoc, a když je zcela překonána vitální odolnost, nastává smrt. Pokud buněčné záření získá ascendent, následuje obnovení zdraví. [H: To je nesmírně důležité, čtenáři.]

Důležitost mé teorie se stává zjevnější s ohledem na potvrzení její platnosti, jak ukázaly nedávné experimenty na rakovinných rostlinách. Zdá se, že zaznamenané léky dávají novou naději v léčbě rakoviny, té hrozné nemoci, proti které, jak se zdá, marně bojujeme. Praktická aplikace mé teorie, která umožňuje buňkám znovu získat plnou vitální aktivitu jejich záření, podle mého názoru povede ke specifické léčbě zejména rakoviny a bude stejně použitelná na nemoci způsobené stářím obecně.

Kromě svých bezprostředních praktických aplikací lze říci, že moje teorie vysvětluje díky úloze, kterou hraje pronikající záření, proces vzniku života, diferenciace buněk a živých druhů, fenomén dědičnosti, jedním slovem všechny velké problémy, jejichž souhrn tvoří biologické vědy. Zcela záměrně jsem své teorii dal velmi jednoduchou formu, aby ji pochopili všichni, kdo mají chuť hlouběji zkoumat záhady vědy. Vyloučil jsem z něj veškerou zbytečnou frazeologii a většinu odborných výrazů, které zatěžují slovní zásobu biologie a elektřiny.

Odborné termíny použité v textu této práce znají všichni posluchači rozhlasu. Z nich mohu vyzdvihnout vlastní indukčnost, která charakterizuje elektromagnetickou indukci obvodu; kapacita charakterizující jeho elektrostatickou indukci; elektrický odpor, který znamená odpor obvodu vůči průchodu proudem; vlnová délka a frekvence, které charakterizují povahu záření. Rovněž byly vynechány matematické vzorce. Všechna relevantní vědecká vysvětlení jsou uvedena v poznámkách pod čarou, které však nejsou nezbytné pro pochopení hlavních skutečností.

Mým jediným přáním je, aby mé práci rozuměli všichni, i ti, kteří neznají vědeckou literaturu. Budu více než potěšen, pokud jsem ve svém pokusu uspěl.

Georges Lakhovsky

(Když byla Francie napadena německými vojsky, byl Lakhovsky jako prominentní antinacista nucen opustit Paříž a uprchl do New Yorku, kde zemřel v roce 1942 ve věku 73 let [Překladatel].)

Hatonn:

Věřím, že vidíte, proč je tato práce pohřbena nebo nabízena v dezinformačních kruzích, aby byla zcela bezmocná – stejně jako byla práce Waltera Russella, Nikoly Tesly a dalších s velkou inspirací a pochopením. Nemůžete ovládat svět, pokud neovládáte myšlení, znalosti a vyjadřování. Nejde o to, že pravda NENÍ – jde o to, že pravda v porozumění je před vámi POHŘBOVÁNA A SKRÝVÁNÁ. Zatímco je dílo prezentováno, zaměření se obvykle mění na nějaký Duchovní odpadek bez reality v konceptu nebo záměru.

Zatímco hledáte energii prostřednictvím „světla“ a vzhledu prostřednictvím „fyzického“ nesprávného nasměrování – PROHRÁVÁTE. Kromě toho, kdykoli máte skvělé a inspirované informace, které spadají do JP Morgans (Tesla), Brookings Institute of Tavistock Institute v Londýně, nebo informace o zcela uměle nabízených dezinformacích (Einstein), nemáte žádný způsob, jak pochopit ani Já, ani Vesmír – tím méně svou Duchovní PRAVDU.

Pokusíme se zde umožnit vám integraci pojmů a ve všech možných dobách se vyvarujeme zásahu nebo zásahu do těch, kteří VZALI dary velmi inspirovaných přijímačů a nyní je používají jako své vlastní prostřednictvím nevhodně využívaných „zákonů“ země a člověka. Nikdy to nejsou původní velcí myslitelé a předkladatelé pravdy, kdo jsou viníky – jsou to oběti zlodějů jejich majetku. Je docela smutné, že chamtivý člověk zatajuje lidstvu pravdu, že možná nenajdete rovnováhu, harmonii a podivuhodný výraz. Páni Země Fyzické NEZVÍTĚZÍ – kromě toho, že budou pokračovat tak dlouho, jak jen budou moci, a ZASTAVÍ PRAVDU před odhalením vám, které by ovládali.

„Vládcí“ a velkolepě KREATIVNÍ „Overmind“ zvítězí, protože jakmile se přesunou do „vědění“, nemohou na stejném místě být „nevědomí“ – pouze záměrné odmítnutí přijmout toto poznání.

Zapomínání je nebezpečí fyzické roviny spojené se záměrným klamem „zla“. „Zlo“ JE, „Dobro“ JE a já nenesu žádné soudy o jednom ani druhém – protože jedno je opačné v záměru druhého a nemůže existovat žádné relativní srovnání kromě vnímání – což je přinejlepším individuální. Mohu nabídnout realitu v pravdě, ale to, co s ní uděláte, nezávisí na MNĚ – záleží to pouze na VÁS.

Věřím, že si společně užijeme tuto cestu do vzpomínek a uznání, spolu s uznáním GIANTŮM, KTERÍ PŘED NÁMI PŘIŠLI V TOMTO SEGMENTU UDÁLOSTÍ UZNÁVANÝCH VE VAŠEM OMEZENÍ JAKO „ČAS“ A „PROSTOR“.

Velmi ctíme „duchy“ těch, kteří přišli dříve, a vítáme všechny příspěvky. Nebudeme se na ně však odvolávat v řeči první osoby, protože akademický příspěvek takové PRAVDY přesahuje dostupná omezení vašich soudů nebo vašich akademicky omezených vysokých škol a univerzit, ať už ze strany sdružení osvobozených od daně nebo právní nespravedlnosti. Právní nespravedlnost je pouze naprosto ignorantská manipulace Mistrů loutek v jejich omezeném prostředí, obvykle prostřednictvím vydírání a úplatkářství a vždy nabízení nějakého druhu MOCI, aby vyjádřili nad jiným, že ji považují za „menší“. Ti, kteří získávají mocí síly prostřednictvím legální manipulace, jsou nejmenší z druhu, protože nemají žádný jiný způsob, jak se změřit, a chybí jim v každé kategorii lidského výrazu kromě nepřátelského protějšku Boha.

Začíná to být příliš zdlouhavé, dovolme tedy uzavření a odpočinek a postoupíme dále, jak to jen půjde, hlouběji do těchto témat Života a Světla a podivuhodných tajemství, která jsou k plnému pochopení pouze nepolapitelná, nic víc.

Ach, podivuhodná krása mysli, otevřená učení. Nic ve Vesmíru nebo Vesmírných říších nemůže překonat zázrak mysli v DUŠI, která reaguje na svou schopnost dosáhnout VŠEHO.
Salu.

[H: Trochu výzkumu ukazují, že tento malý objem byl kdysi dostupný od Health Research, PO Box 70, Mokelumne Hill, Kalifornie 95245.]

KAPITOLA 1

PROBLÉM INSTINKTU NEBO ZVLÁŠTNÍHO SMYSLU U ZVÍŘAT.

OBEČNÉ ÚVAHY Povaha instinktu nebo zvláštního

smyslu, který přírodovědci studovali u zvířat, je bezpochyby jedním z nejzáhadnějších a nejsložitějších problémů, kterým moderní fyziolog čelí.

Odráží ve svém nejpodivnějším a nejméně prozkoumaném aspektu celý problém života. Navzdory velkým obtížím v oblasti pozorování byly čas od času zaznamenány přesné údaje na toto téma. Experimentální metoda je v této věci prakticky omezena na přímé pozorování a laboratorní experimenty většinou nepřicházejí v úvahu.

K vysvětlení pozorovaných a kontrolovaných výsledků byly předloženy různé hypotézy, ale zdálo by se, že až do současnosti nebyla dosud vyslovena žádná obecná teorie, která by pokryla všechna dostupná data a zároveň poskytla logické a komplexní vysvětlení.

Nepřetržitý pokrok vědy v této souvislosti naznačuje určité nové myšlenky, které mi umožnily vypracovat svou teorii o původu života a záření ve vztahu k živým bytostem, která je předmětem této práce, která se začala objevovat od roku 1923 v různých periodikách.

INSTINKT ORIENTACE Na začátku jsem věnoval

svou pozornost zkoumání příčin, s jakou lehkostí se určitým zvířatům podařilo tak neomylně se orientovat během nejdelších plaveb. Takoví jsou poštovní holubi, kteří se vracejí do svých koterců poté, co uletí několik set mil. Dalším příkladem jsou migrující ptáci, kteří létají v přímé linii dnem i nocí, uhánějí přes moře k určitému cíli, který nemohou vnímat, částečně kvůli svým omezeným zrakovým schopnostem a částečně kvůli zakřivení zemského povrchu. Emigrují, aby se živili hmyzem, který už v našich zeměpisných šířkách s blížící se zimou nemohou najít.

Někteří říkají, že je to čirý instinkt, zatímco jiní tomu raději říkají zvláštní smysl, ale ani jeden termín nevysvětluje hádanku. Zastávám názor, že ve vědě by nic nemělo být záhadné. Pojmy jako instinkt a zvláštní smysl pouze maskují naši nevědomost a mělo by být možné vysvětlit vše.

Zdá se být stále zřejmější, jak objasňují následující pozorování, že smysl pro směr pochází ze zvláštního záření ultrakrátké vlnové délky, které vysílají sami ptáci a hmyz.

Poštovní holubi. Všichni jsme slyšeli o skutečně úžasných schopnostech orientace poštovních holubů. Přestože je tato schopnost vrozená, vyžaduje určité školení, než se plně rozvine.

Poté, co se pták vznesl do vzduchu a několikrát zakroužil, mu tato schopnost orientace umožňuje bez váhání, dokonce i v noci, letět ke svému holubníku, který je někdy daleko.

Všiml jsem si rozšířenosti tohoto jevu a dovolil jsem si jej vysvětlit v této práci: všichni ptáci, kteří se chystají podniknout dlouhé migrační cesty (divoké kachny, divoká vodní drůbež, vlaštovky atd.), vždy popisují, jako poštovní holubi, řadu oběhů ve vzduchu, než vyrazí na svůj poslední let.

Nejzajímavější pozorování učiněné 2. července 1924 na rozhlasové stanici Paterna poblíž Valencie (Španělsko) jsem si všiml. Hejno holubů bylo právě vypuštěno poblíž antény této stanice v době přenosu. Poté bylo pozorováno, že tyto ptáci se nedokázali zorientovat a pokračovali v létání v kruhu, jako by byli úplně dezorientovaní. Tento experiment byl několikrát opakován a vždy přinesl stejný výsledek, tedy vymizení, či spíše velmi výraznou poruchu směrového smyslu u poštovních holubů vlivem elektromagnetických vln. [H: A co tvoje velryby?]

Tyto experimenty byly znovu zahájeny v Paterně, na rozhlasové stanici ve Valencii, pod kontrolou španělských vojenských úřadů [v roce 1925] a také v Kreuznachu (Německo). Tyto čerstvé experimenty plně potvrdily mé názory na vliv hertzových vln na instinkt orientace.

Španělský vědec MJ Casamajor napsal podrobnou zprávu o experimentech Paterna. Španělská služba poštovních holubů instalovala vojenskou stanici poštovních holubů ve Valencii, ve vzdálenosti asi 8 kilometrů od rozhlasové stanice Paterna. V době předmětného experimentu byli holubi vypouštěni jeden po druhém v pravidelných tříminutových intervalech poblíž stanice, zatímco přenos probíhal nepřetržitě. Bylo pozorováno, že všichni holubi začali létat tak, že nějakou dobu kroužili kolem, aniž by se jim podařilo najít orientaci, jak to obvykle dělají poté, co několikrát obletěli. Navzdory změně vlnové délky v průběhu přenosu nebyl pozorován žádný návrat k normálnímu stavu, a dokud přenos probíhal a trval déle než půl hodiny, nepodařilo se žádnému holubovi letět určitým směrem. Je důležité poznamenat, že sotva pár minut po skončení přenosu vypuštění holubi bez sebemenšího zaváhání letěli ke svému holubníku, dokonce i ti, kteří se zúčastnili prvního experimentu.

Další série experimentů, která se uskutečnila 7. listopadu 1926 ve stejné lokalitě, přinesla stejný výsledek.

Původní experimenty v Paterně přivedly badatele na nervy, protože nedokázali pochopit vztah existující mezi holubím instinktem a přenosem elektromagnetických vln. Němečtí technici si pospíšili ověřit a zkontrolovat Casamajorova pozorování. V březnu 1926 zahájili sérii experimentů podobných těm, které se prováděly v Kreuznachu; podmínky však byly jiné a přísnější. Místo bylo vybráno tak, aby holubice a radiostanice byly diametrálně odlišné. V důsledku toho byla tato stanice umístěna přesně vzdušnou čarou na kursu, kterým měli holubi jít. Když se přiblížili k rozhlasové stanici, bylo zjištěno, že holubi změnili let, ztráceli orientaci a vypadali jako definitivně dezorientovaní. Nepodařilo se jim obnovit kurs k holubíně, dokud je jejich let nevyvedl z intenzivního elektromagnetického pole obklopujícího anténu rádiové stanice.

Je pozoruhodné, že nejjednodušší vysvětlení tohoto jevu, jak se zdá, nikoho ze španělských, francouzských a německých experimentátorů nenapadlo, totiž vysvětlení elektromagnetické indukce na řídicích orgánech holubů. Všichni byli zmateni významem tohoto jevu, který připisovali zvláštní anomálii, kterou nedokázali vysvětlit.

NOCTURNAL PTÁCI Netopýr. Zdá

se, že pozorování na poštovních holubech platí i pro noční ptáky. Zdá se a priori zřejmé, že citlivost těchto ptáků na elektromagnetické vlny je obecně odlišná od citlivosti denních ptáků díky jejich speciální adaptaci na světlo nebo tmu. Tyto dva druhy ptáků však vykazují společný rys, živí se stejným hmyzem.

Jsme vedeni k tomu, abychom věřili, jak uvidíme později, že jsou ke své kořisti přitahováni zářením emitovaným tímto hmyzem. Nemí pochyb o tom, že denní světlo má vliv na šíření těchto variací. Pokud je sluneční světlo pohltí, jako je tomu v případě bezdrátových vln, měli by se noční ptáci (různé druhy sov) vydat na lov v noci, protože jejich citlivost na příjem, pokud jde o toto záření, je méně vyvinutá než u ptáků denních. Naopak, pokud sluneční světlo zvyšuje amplitudu záření, jak se zdá v případě vln o rozměrech několika metrů, pak je to nadměrná intenzita záření, která by nočním ptákům bránila v lovu během dne.

V této otázce citlivosti příjmu zvláštního záření je oprávněné předpokládat existenci korelačních rozdílů v orgánech zraku, jak je pozorováno u denních a nočních ptáků. Z nočních ptáků si vezmeme jako příklad netopýra. Obecně se má za to, že právě bystrosti sluchu a čichu vděčí netopýr za schopnost přiblížit se ke své kořisti, jejíž nejmenší pohyby zaznamená, díky vibracím vzduchu, které dosahují jeho uší. Tato hypotéza může být za určitých podmínek, jako je klidná atmosféra venkova, přípustná. V Paříži jsem často pozoroval netopýry ze svého balkónu, během závodních dnů, uprostřed vřavy velkého davu a hluku tisíců aut vyvolávajících vibrace ve vzduchu, nasyceném produkty spalování benzínu. Uprostřed tohoto ohlušujícího rámusu a ponuré atmosféry to není ani čich, ani sluch, co netopýra navede přímo k hmyzu (chroupi, moli atd.), které chytí stejně snadno jako v nerušeném tichu venkova.

Netopýr je tak k tomuto hmyzu s největší pravděpodobností přitahován zářením, které vydávají a které není ovlivněno hlukem ani benzínovými výpary.

Lemmíci. Toto je další mimořádný příklad: lumík, druh polní myši, jehož životní prostředí je ve skandinávských oblastech. Slavný švédský přírodovědec Linné podal zprávu o jejich zvláštních výpravách.

"Když se blíží kruté chladné počasí a někdy i bez zjevného důvodu, lumíci opouštějí své přirozené prostředí ve vysokých horách Norska, aby podnikli dlouhou cestu k moři. Emigrující dav, skládající se z myriád jednotlivců, klusá v přímé linii přes všechny překážky, aniž by se nechal odklonit od svého cíle. Zatímco postupují v indickém souboru rovnoběžně, sledují od sebe několik dlouhých linií." požírat cokoliv, co jim brání v průchodu, jako jsou byliny a kořeny, pokud jim někdo narazí na cestu, prokousají se skrz něj, pokud by to měl být kámen, obejdou ho v půlkruhu a přejdou přes něj po rovné linii voda na druhé straně silný proud v řece je nezastaví, i když hrozí zničení.

Sedgwick ve své učebnici zoologie napsal: „Skandinávský lumík migruje v přímé linii v obrovských stádech, překračuje všechny překážky, dokud nedosáhne moře, do kterého se během svého putování ponoří a utopí se.

Je možné, že tato zvířata jsou vedena ve svém přímém směru svým čichem nebo sluchem? Vnímají pachy a zvuky přicházející ze všech stran. Není jednodušší tvrdit, že tito lumíci, ačkoli se živí kořeny a semeny a potřebují občas přidat malé ryby, cestují k moři, vedeni zářením vycházejícím z hejn ryb, kterými se živí? Dále světélkující červi, mikroorganismy v rozkládajícím se mase, světlušky atd. vyzařují světelné záření. A tak je tomu také s určitými živočišnými kulkami, jejichž přítomnost v nesčetných množstvích způsobuje, že moře fosforeskuje. Je také všeobecně známo, že některé ryby známé jako torpédové ryby vydávají elektřinu. Zdá se tedy, že elementární intuitivní zobecnění prokazuje skutečnost, že určitá zvířata vyzařují záření, které sice nedokážeme vnímat, ale jehož účinky jsou dalekosáhlé.

ÚLOHA PŮlkruhových kanálků u ptáků a tykadla hmyzu Někteří přírodovědci uvedli, že půlkruhové kanálky ucha jsou u mnoha druhů obdařeny zvláštními vodicími vlastnostmi. Pokud jsou tyto orgány odstraněny, operovaní ptáci vždy ztratí smysl pro rovnováhu a otáčejí se dokola, jako by byli omámeni a neschopní nabrat určitý směr. Zde je jistě zajímavé pozorování. Vědci však učinili další pozorování nejvyššího významu. Tekutina obsažená v půlkruhových kanálkách se skládá z izolačního materiálu.

Nyní každý bezdrátový vysílač vytváří proměnlivé elektromagnetické pole, jehož působení je cítit na značné vzdálenosti. Vzhledem k této skutečnosti si můžeme položit otázku, zda se velké množství živých tvorů neorientuje pomocí vln podobných těm, které vysílají radiostanice.

Půlkruhové kanály jsou náchylné hrát roli radiogoniometrického přijímače. V bezdrátové síti je radionometr druh směrového přijímacího zařízení. Zdá se, že samotná konformace polokruhových kanálků tuto hypotézu podporuje. Jsou uspořádány ve třech rovinách, z nichž každá je v pravém úhlu k ostatním dvěma, takže v polokruhových kanálech jsou znázorněny tři roviny prostoru. Takové schéma tvoří systém souřadnic (systém čar, pomocí kterých se určuje poloha bodu.), nezbytných a postačujících k určení polohy bodu v prostoru, nebo v uvažovaném případě polohy ptáka v atmosféře nebo ještě polohy hmyzu vzhledem k ptáku [viz obrázek 1].

Obr. 1, str.

41 Zvířata obecně a ptáci zvláště se nepohybují v horizontální rovině, ale v trojrozměrném prostoru a podle toho byly navrženy polokruhové kanály.

Vodivá tekutina obsažená v těchto kanálkách tvoří směrový obvod doplněný doplňkovým obvodem ve formě poddajné spirály (samovodivost a ladicí kapacita).

V podivném světě hmyzu mají mnozí z nich nepatrná tykadla, která jim umožňují sledovat jejich kurz v přímé linii k relativně vzdáleným bodům. Příroda nedělá nic nadarmo; zdálo by se, že tyto antény existují pouze pro účely příjmu záření [viz obrázek 2].

Obr. 2, str. 42

Podobnost mezi anténami hmyzu a anténami radiostanic je nápadná, ale tato podobnost není tak jednoduchá, jak by se na první pohled zdálo. Antény hmyzu díky svým poměrně značným rozměrům v poměru k vyzařovanému záření fungují na způsob složitých oscilátorů, které kmitají s frekvencí harmonických mnohem vyššího rozsahu, než je jejich základní vlnová délka.

NOČNÍ EXPERIMENTY S VELKÝM MOTÝLEM PÁVEM Uvažujeme jako příklad o Bombyxe ve světle pozorování, které učinil

Fabre ve své práci nazvané „Maeurs des insectes“. V laboratoři, brzy po vylíhnutí samice z kukly, Fabre pozoroval, že v noci na toto místo vtrhl celý roj samců, což nás vede k předpokladu, že tato samice byla obdařena určitou „noční kapacitou“. Fabre také poukázal na potíže s přístupem do své laboratoře obklopené množstvím stromů. Přes tyto překážky se samcům vždy podařilo samici dosáhnout. Následující den byl pozorován stejný jev; vše vypadalo, jako by můry vedl čich. Fabre pak podává zprávu o experimentech, které tuto hypotézu rozbíjejí.

Za prvé, můry tohoto druhu, známého jako páv velký, je za normálních okolností téměř nemožné najít. Samci tedy museli pocházet z velmi vzdálené lokality. O zvuku, světle a čichu nemůže být řeč, protože můra míří přímo do klece navzdory různým pachům, které experimentátor záměrně šířil, aby hmyz svedl z cesty. Faktor paměti místa může být vyloučen jako irelevantní.

Fabre také poznamenal, že můry cestují stejným směrem jako vítr. Z toho vyplývá, že kdyby se řídili čichem, museli by se vznášet s větrem, aby zachytili vonný vzduch. [PJ Ed. Poznámka: Zpátky, jak to vypadá, přesně tak se to čte.] [EY Poznámka redakce: Vůbec ne, ale problém překladu. Myslí tím, že moli by museli cestovat do větru, aby sledovali vůni ke zdroji.]

DENNÍ EXPERIMENTY S DUB-BOMBYX Aby se zjistil vliv slunečního záření, Fabre

experimentoval za plného denního světla studiem zvyků dubu-bombyxe, jehož denní aktivity jsou výraznější. Ale tento hmyz, stejně jako velký páv, se v oblasti, kde Fabre pracoval, nevyskytuje. Jak máme vysvětlit skutečnost, že mohl pocházet ze svého vzdáleného prostředí? Samci spěchali a našli samici zavřenou v zásuvce nebo pod rámem zakrytým látkou, navzdory nevolným výpotkům vycházejícím z nejrůznějších pachových látek, které tam experimentátor umístil.

Podle Fabreho by se zdálo, že následující experiment potvrzuje hypotézu čichových smyslů.

„Umístil jsem samici do zvonového skla a jako oporu jsem jí dal štíhlou dubovou větvíčku s uschlými listy.

Sklenice stála na stole čelem k otevřenému oknu. Když vstoupili do místnosti, moli nemohli selhat, ale vidět vězně, jak jim byla postavena přímo do cesty. Bez rozmyslu jsem ho umístil na druhý konec místnosti, na podlahu, do rohu, kam mohlo pronikat jen málo světla, asi deset kroků od okna.

"Výsledek těchto příprav zcela vyvrátil mé představy. Žádný z přilétajících hmyzů se nezastavil u zvonového skla, kde byla samice jasně vidět za plného denního světla. Přešli dál, jako by byli lhostejní. Ani pohled, nic, co by se dalo položit na dráhu. Všichni letěli na druhý konec místnosti do tmavého kouta, kde jsem umístil táč a zvonek, dokud se na dómu odpoledne neroztančil západ slunce. Prázdna klec saraband, kterou by skutečná přítomnost samice normálně vyvolala... Nakonec odešli, ale ne všichni. Našli se někteří, kteří by nešli, jako by je tam držela nějaká magická síla. Opravdu zvláštní výsledek, kde zjevně nic nebylo... Co je celou předchozí noc a celé dopoledne zůstávalo pod drátěným drátěným podnosem dotkla se především svým nataženým břichem a po dlouhém kontaktu byla prosycena jistými emanacemi. Tohle byla její návnada, její láska. To bylo to, co způsobilo revoluci ve světě hmyzu. Písek zadržoval tyto emanace po nějakou dobu a následně rozptýlil výpotek. Je to tedy čich, který vede můry a varuje je daleko... Neodolatelný filtr

vyžaduje čas na jeho vypracování. Představuji si to jako výdech, který se postupně vydává a nasycuje vše, co je v kontaktu s nehybným tělem ženy... S těmito daty v ruce a nečekanými informacemi z nich vyplývajícími jsem experimenty měnil, ale všechny směřovaly stejným směrem. Ráno jsem samičku umístil pod drátěnou gázu; na podporu byla poskytnuta dubová větvíčka. Tam nehybně, jako mrtvá, ležela celé hodiny, pohřbená pod shlukem listů, které se tak nasákly jejími emanacemi. Když se blížila hodina denní prohlídky, sundal jsem větvíčku a položil ji na židli kousek od otevřeného okna. Nechal jsem ženu pod sklem zvonu, zjevně vystavenou na stole uprostřed místnosti. Můry dorazily jako obvykle... Váhali... Stále hledali. Konečně něco našli a co našli? Jen ta větvíčka.

... S rychle mávajícími křídly se snesli na listy, prozkoumávali ho všude, zkoumali, zvedali a přemísťovali, až nakonec větvíčka spadla na zem. Přesto pokračovali v sondování mezi listy."

Ze svých experimentů Fabre usoudil, že tito můry byli obdařeni čichem velmi odlišným od našeho a charakteristickým pro jejich druh.

Fabreův závěr mě neuspokojuje.

Čichový akt je závislý na hmotných částicích, které vzrušují čich, ale difúze těchto částic je omezena na krátký poloměr v atmosféře. Není to tedy díky těmto částicím, že můry mohly létat na velké vzdálenosti.

Považoval jsem proto za vhodné tyto experimenty zopakovat.

Podle mého názoru to, co přitahuje samce na samici v případě velkého páva a Bombyxe, není nádhera jejího barevného pláště a jejích sametových křídel, ani to nejsou vonné částice.

Jsou to spíše nekonečně malé částice vydávané jejími vaječníky, mikroorganické buňky vyzařující podle stupnice určených vlnových délek a vzbuzující u mužů touhu po plození.

Tuto hypotézu potvrzuje následující experiment, který jsem sám provedl.

NOVÉ POKUSY S DUBEM-BOMBYXEM Po vylíhnutí samice z kukly se ze všech

stran hrnulo množství samců. Poté, co jsem tuto samici v noci opustil ležet na listu vaty, jsem ji následující den v poledne odstranil. Poté jsem ve vzdálenosti asi 5 metrů od samice umístil vatový list, na kterém samci opět spočinuli.

Opakoval jsem tento pokus poté, co jsem tentokrát ponořil vatu do roztoku čistého alkoholu, a pozoroval jsem, že samci přestali přicházet. Stejného výsledku bylo dosaženo, když byl místo alkoholu použit korozivní sublimát. Ani čistý alkohol, ani korozivní sublimát nemohly mít nejmenší vliv na zapáchající výpotky. Na druhou stranu tyto roztoky sterilizací zničily živé buňky, které vydávaly záření, které přitahovalo můry.

BROUCI (NECROPHORUS)

Zdá se, že aktivity těchto brouků na rozkládajících se tělech mrtvých krys a ptáků mou teorii také potvrzují.

Jak někteří přírodovědci poznamenali, tento hmyz hraje hygienickou roli v ekonomice přírody, na polích a v lesích; uklízejí po smrti ve prospěch života. Patří k určitému druhu hmyzu, který napadá mrtvá těla a požírá je, dokud nevrátí do koloběhu života tuto neživou organickou hmotu. Pohřební brouk je v podstatě hrobař, který někdy překonává vzdálenosti, aby se dostal k mrtvým tělům krys a ptáků, která postupně zahrabává do země, aby nakonec mohla sloužit jako potrava pro jeho potomky, kteří se mají narodit na stejném místě.

Mimořádný společenský život těchto brouků by se dal dlouze popisovat. Omezme se na charakteristiku, která je relevantní pro naši teorii, na skutečnost, že vědí, jak se nasměrovat na velké vzdálenosti k mrtvým tělům krys a ptáků.

Je pravděpodobné, že se řídí čichem? Pokud mrtvá těla vydávají pachy, pachové částice se nemohou šířit dál než na vzdálenost několika metrů. Tato hypotéza je v případě pohrabáčů stejně jako v jiných případech nepřípustná s ohledem na velké vzdálenosti, které je třeba překonat.

Je také důležité pozorovat, že brouci se objevují až osm až deset dní po smrti ptáků nebo krys, kdy jsou jejich těla ve stavu rozkladu.

Zdálo by se tedy, že právě mikroorganismy vznikající tímto rozkladem a kmitající podle předem určené škály vlnových délek nasměrují pohrabáče nebo jejich potomky k potravě.

Hatonn:

Doufám, že s předchozími přednáškami na téma světla a zvuku, které si nyní uvědomujete, existuje VIBRACE a FREKVENCE v každé buňce jakékoli „věci“, živé nebo předpokládané mrtvé. Ve skutečnosti není nic mrtvé. Všimněte si, že i „umírající“ prvky neviditelných paprsků vyzařují frekvenci a vibrace, tj. rentgen.

Všimněte si také, že v těchto vyšších-nejvyšších (rozpoznaných) frekvencích paprsků většina věcí nemůže přežít bombardování. Nestává se tedy také zřejmé, že skrze „frekvence“, viděné či neviditelné, „Světlo“, viděné nebo neviditelné – jsou odpovědi na vaše vlastní životní frekvence a vymýcení toho, co nazýváte „nemocí“? Dále, látka jako uran může být docela neškodná, dokonce prospěšná při rozkládání kamene do půdy, přesto se stává docela smrtící, když je přijímána ve své rafinované formě. To je důvod, proč je zřejmé, že brát tyto neškodné věci a používat je nerozumně – spáchá pro váš druh sebevraždu a zároveň umožňuje nebezpečnějším druhům, aby se vyvíjely ještě zkaženěji a výrazněji.

V každém okamžiku je každá „věc“ vibrační frekvencí SVĚTLA. Vše je SVĚTLO! Kdybyste přečetli auru vyzařovanou elektricky z vašeho těla a zahráli na zvukový nástroj – udělali byste hymnu krásy nebo prostě zvuk velkých depresivních tónů? Měla by vaše nahrávka úžasnou harmonii, nebo by to bylo jen pokroucené a bezútešné opakování tíšňových signálů? Emise duše budou volat Satana nebo Krista, protože váš signál prochází celým vesmírem. Přitahujete a vydáváte dobro nebo zlo? Raději kontrolujte.

KAPITOLA II

AUTOELEKTRIFIKACE V ŽIVÝCH BYTOSTÍCH [Elektrifikace třením křídel v

atmosféře; Vliv elektrické kapacity u ptáků; Role orientace v letu ptáků; Vysvětlení migrace; Rozšíření principu na zvířata bez křídel.]

ELEKTRIFIKACE TŘENÍM KŘÍDEL V ATMOSFÉŘE Jednoduché experimenty potvrdily následující hypotézu, kterou

jsem již dříve formuloval: živé bytosti pohybující se v atmosféře, zejména hmyz a ptáci, jsou schopny přijímat elektrické náboje, často s velmi vysokým potenciálem.

Při napodobování letu ptáka za účelem studia účinků tření jeho křídel o vzduch, jako je například třesení kachním křídlem před radiovým elektrometrem poté, co jsem se postaral o izolaci od země pomocí dvou ebonitových kotoučů o průměru 2 cm. tloušťky se mi podařilo změřit náboj statické elektřiny o napětí přibližně 600 voltů. Toto napětí se zvyšuje, jak se zemská úroveň vzdaluje od experimentátora.

Tyto experimenty ukončily všechny spory, které posledních padesát let zuří mezi badateli (přírodovědci, entomologové, ornitologové, lovci atd.) na téma migrace ptáků obecně a jejich směru ve vztahu k větru zvláště. Je jen spravedlivé konstatovat, že většina pozorovatelů připustila, že jejich závěry byly koneckonců, ale aproximací, řešením problému, který tedy zbývá nalézt.

Jak jsem již uvedl, všechny živé bytosti vyzařují záření. Ale pokud jde o příjem těchto vln, ptáci, kteří se živí při letu, mají mnohem větší kapacitu a vnímavost než zvířata, která jsou omezena na pohyb po zemském povrchu.

Víme, že elektrický potenciál pozemské atmosféry roste s výškou rychlostí 1 volt na cm. Ve výšce 1 000 metrů je tedy potenciálový rozdíl 100 000 voltů vůči zemskému povrchu. Toto zvýšení potenciálu s výškou odpovídá za impozantní náboje pozorované v

určité vzdušné kovové dráhy umístěné v horských oblastech. To také odpovídá za ty světelné štětcové světlomety, které v neklidnější atmosféře pozorovali alpinisté, jak jsou vystřelovány z jejich cepínu ve vysoké nadmořské výšce, jako je vrchol Wetterhornu v Bernské vysočině (3 703 metrů).

Kromě toho bylo pozorováno, že všichni ptáci, kteří se chystají podniknout dlouhou migrační cestu (divoké kachny, holubi, vlaštovky atd.), začínají tím, že se vznášejí ve vzduchu, a pak před konečným odletem popisují sérii četných oběhů.

Proč létají tímto způsobem?

Soudě podle toho, co jsme se právě dozvěděli o instinktu orientace, můžeme předpokládat, že při popisu takových drah ptáci využívají užitečného procesu, jak zjistit různé směry atmosférických vln pomocí svého přirozeného radiogoniometru (radio-direction finder), sestávajícího z půlkruhových kanálů.

Je vysoce pravděpodobné, že účel těchto předběžných manévřů spočívá v zásadě v nutnosti, kladené na ptáky, získat nepostradatelné elektrické napětí pro detekci hmyzu nebo jiné kořisti, kterou hledají a které jsou ve skutečnosti tisíce kilometrů daleko.

Jako příklad předpokládejme, že pokud k atmosférickému potenciálu generovanému nadmořskou výškou, řekněme 50 000 voltů pro běžný let ve výšce 500 metrů, připočteme potenciál vyvinutý třením ptačích křídel o vítr, řekněme 25 000 voltů, dostaneme celkem 75 000 voltů.

VLIV ELEKTRICKÉ KAPACITY U PTÁKŮ Je třeba poznamenat, že elektrické napětí během

letu ptáka se mění v přímé úměře k odporu větru. Čím silnější je vítr, tím větší elektrické napětí pták získá. Čím slabší vítr, tím více toto napětí klesá.

Opět platí, že když pták letí v přímé linii, na své dráze narazí na větry různé intenzity přicházející ze všech směrů. Toto elektrické napětí tak může být regulováno ptákem, který jednoduše letí vysoko nebo nízko podle síly a směru větru. Jestliže v průběhu letu proti větru elektrické napětí, které se přidá k napětí generovanému třením jeho křídel o vítr, mu dá napětí 75 000 voltů až 100 000 voltů, musí pták sestoupit na vzdálenost 250 metrů, aby se napětí vrátilo na původní hodnotu. V této nové výšce pták najde v atmosféře elektrické napětí, které, přidané k napětí generovanému třením jeho křídel o vítr, dá napětí 75 000 voltů, které je dostatečné a nezbytné pro pokračování letu. Na druhou stranu vyšší napětí by bylo na škodu.

Je známo, že elektrické napětí atmosféry je úměrné výšce; na druhé straně je elektrická kapacita ptáka ve vztahu k půdě v první aproximaci nepřímo úměrná nadmořské výšce. Výsledkem je, že součin těchto dvou veličin, kterým je elektrický náboj ptáka ($Q=CV$), je konstantní. Zdá se, že tento elektrický náboj je pro každého ptáka konstantní.

[H: Prosím, buďte velmi pozorní k těmto věcem, Ed a Bobe, protože to jsou principy, na kterých je založen mezgalaktický let. Nezapýváte se POUZE elektromagnetickou energií, ale skutečnými statickými elektrickými vlnami, které nesou pohyb jako v „proudech“. Toho lze snadno dosáhnout bez pohybu vzduchu nebo uzemněných mřížek.]

Díky tomuto prostředku regulace jeho elektrického napětí změnou letové hladiny od zemského povrchu tvoří pták spolu s podloží skutečný vzduchový kondenzátor.

Pták tak disponuje jakousi kompletní bezdrátovou aparaturou, protože polokruhové kanály v komunikaci s jeho mozkem a pod vlivem elektřiny hrají roli přijímače.

Stejně jako při zachycování bezdrátových vln vysílaných v Americe operátor reguluje mechanismus svého přijímacího zařízení tím, že pomocí proměnného kondenzátoru upravuje kapacitu své antény vzhledem k zemi, tak i migrující pták reguluje svou vlastní elektrickou kapacitu tím, že letí vysoko nebo nízko.

ÚLOHA ORIENTACE V LETU PTÁKŮ Belgický entomolog Dr. Quinet po třiceti letech pozorování

uvádí, že vždy „viděl“ ptáky létající proti větru. Teorie, která byla předložena v této práci, poskytuje jednoduché vysvětlení tohoto jevu. Když létají proti větru, ptáci jsou nuceni, aby snížili své elektrické napětí, sestoupit do nízkých výšek, což umožňuje pozorovateli je jasně vidět.

Když však ptáci létají s větrem, stoupají do značné výšky, aby získali náboj atmosférické elektřiny, který je pro ně nepostradatelný. V tomto případě zůstávají ptáci neviditelní pouhým okem.

[H: Důležité upozornění.]

Tato teorie také poskytuje vysvětlení pozorování, která provedli Ternier a Masse, Cathelin a Aubert, když uvedli, že „slyšeli“ a „viděli“ stěhovavé ptáky létající ve velkých výškách s větrem nebo proti mírnému vánku.

Všechna tato různá pozorování, která se zdaleka nevylučují, se spojují, aby potvrdily mou teorii.

VYSVĚTLENÍ STĚHOVÁNÍ Na téma migrace ptáků a

prostředků, které za tím účelem používají, přírodovědci předložili mnoho různých hypotéz. Někteří připisovali migrační pud výjimečně ostrému zraku, jiní si představovali existenci extrémně citlivého sluchu díky jakémusi mikrofonnímu aparátu. Jsou ještě jiní, kteří se domnívají, že ptáci byli obdařeni vysoce vyvinutým čichovým smyslem, který jim umožňuje detekovat výpotky, které nám unikají. Existují také tací, kteří vyvolali elektromagnetickou akci, lokalizovanou v atmosféře; a konečně je tu hypotéza paměti místa.

Zdá se, že většina pozorovatelů dala přednost hypotéze instinktu nebo speciálního smyslu.

Všechny tyto teorie nevysvětlují, proč se například sokol zvedne čelem k větru, než se vrhne na svou kořist, kterou, jak se zdá, nevnímá stojící blízko; ani proč zádi a racci provádějí sérii kruhových manévru ve vzduchu, když jsou čelem k větru, než vystoupí a loví ve vlnách. Ani tyto teorie dosud nevysvětlují řadu analogických faktů. [H: Ach ano, dělají, pokud dovolíte své mysli sledovat informace, které již máte o aerodynamice a termických vlnách. Navíc se nyní posouváte do schopnosti vidět, JAK může pták zdánlivě nekonečně cestovat a přitom mávat křídly na velké vzdálenosti. Faktem je, že po nastavení určitého vzoru a na místě se pták (křídla) stanou typem perpetuum-motion stroje, který je provozován na proudech elektřiny a ne ze svalstva samotného ptáka. Vysvětlování je dost hrubé, ale vy, kdo jste náležitě přijati, přesně pochopíte, co jsem právě řekl.]

Samotná teorie autoelektrifikace, která uvádí, že pták je schopen detekovat záření emitované živými tvory, kterými se živí, může vysvětlit tyto jevy, které až dosud zůstávaly tak záhadné.

ROZŠÍŘENÍ PRINCIPU NA ZVÍŘATA BEZ KŘÍDLA Přestože zvířata, která žijí v těsném kontaktu se

zemským povrchem, se elektrizují hůře než ptáci a hmyz, je nicméně skutečností, že jsou obdařeni určitým stupněm vnímavosti, který jim umožňuje detekovat záření, ale pouze ve velmi omezeném okruhu. Kůň je tak schopen najít cestu do stáje v okruhu 10 kilometrů. Pes „detekuje“ svého pána v rozumné vzdálenosti. Lemmings cestují k moři z daleko vzdálených hor Norska. A stejný princip platí pro všechna zvířata, která mají ocas, protože všechna se elektrizují máváním ocasem ve vzduchu. Je třeba také poznamenat, že ocas zvířat produkujících autoelektrifikaci slouží zároveň jako anténa a anténa. Navíc je ocas v přímém spojení s nejdůležitějšími nervovými centry.

[H: Člověku byl dán MOZEK, jehož prostřednictvím může rozumovat a volit, myslet a tvořit. Nepotřebuje ocas ani opeřená křídla – potřebuje ruce a schopnost stát vzpřímeně, aniž by musel sedět na ocasu. Přemýšlejte o tom. BŮH VÁM DAL SCHOPNOST VZÍT VŠECHNY ÚŽASNÉ DARY Stvoření a uvést je do užívání, abyste mohli sestojit to, co ke svému použití potřebujete. Právě jste zapomněli, nic víc, jak používat tyto úžasné věci univerzálních nástrojů. Jak smutné, že masy vaší světové populace nikdy nepochopí tuto úžasnou PRAVDU BYTÍ.]

KAPITOLA III

UNIVERZÁLNÍ POVAHA ZÁŘENÍ U ŽIVÝCH BYTOSTÍ

[Základní principy; Povaha záření v živých bytostech; žhavý červ.]

ZÁKLADNÍ PRINCIPY Na základě četných

pozorování a experimentů jsem formuloval následující čtyři principy: 1. Každá živá bytost vyzařuje záření. Tento první princip je základním kamenem teorie. Důkaz o jeho platnosti je uveden v následujících kapitolách.

2. Velká většina živých bytostí – až na několik málo výjimek – je schopna přijímat a detekovat vlny. Druhý návrh je přirozeným důsledkem prvního. Práce fyziků na šíření vln ukázala, že jakýkoli vysílací systém je citlivý na přijímání vln a na jejich vysílání. Každý vyzařovací systém může skutečně vysílat i vysílat.

3. Jakýkoli létající tvor, to znamená, který je schopen opustit zemský povrch (pták, okřídlený hmyz), má vysokou schopnost vyzařovat a přijímat vlny, zatímco zvířata, která nejsou schopna létat, mají mnohem menší kapacitu ve stejném směru. Třetí návrh je poněkud intuitivního řádu a je založen na tom, co každý ví o šíření záření. Vysoké antény jsou pro vysílání a zachycování vln lepší než nízké. Z toho tedy plyne, že létající tvorové jsou pro vysílání a příjem záření lépe vybaveni než nelétající.

4. Vliv slunečního světla na šíření vln je určujícím faktorem, který způsobuje, že někteří ptáci a hmyz, jejichž vnímavost je specifická, létají a krmí se v noci, zatímco jiní, jejichž vnímavost je normální, fungují takřikajíc ve dne.

Čtvrtá věta vysvětluje rozdíly pozorované jak v orgánech, tak ve zvycích denních a nočních zvířat. Všechna pozorování na Hertzových vlnách ukazují vlny. Ale zatím nejsme v pozici, abychom s určitostí věděli, do jaké míry a jakým způsobem je tento vliv uplatňován na ultrakrátké vlny. U vln o délce několika set metrů i delších vln má sluneční záření velmi výrazný zeslabující účinek. U vln pod 100 metrů dochází k opačnému efektu, komplikovanému jevem scintilace.

Nyní můžeme tyto závěry přizpůsobit živým bytostem, jejichž záření je stejně ovlivněno slunečním světlem.

Vzhledem k tomu, že moderní tendencí je zredukovat všechny fyzikální jevy na jednotu tím, že se do hry zapojí celá škála vln, je naprosto logické předpokládat, že určitá zvířata fungují jako přenašeči a receptory záření. Zdá se téměř jisté, že většina hmyzu a ptáků vyzařuje záření a je také citlivá na vliv vln, a tato orientace je automatická.

Když jsem v roce 1923 koncipoval svou teorii, mohly být tyto principy považovány pouze za možnou hypotézu. Ale v důsledku všech pozorování a experimentů, které jsem od té doby provedl, se mi zdá, že tato hypotéza získala větší míru jasnosti a platnosti.

POVAHA ZÁŘENÍ U ŽIVÝCH BYTOSTÍ Abychom plně porozuměli roli a

povaze záření emitovaného živými bytostmi, může být poučné ohlédnout se zpět a připomenout si historii objevu elektromagnetických vln. Existence těchto vln nebyla obecně známa, dokud nebyl navržen přístroj, který by je učinil vnímatelnými našimi smysly. Největší nárok na slávu ze strany Hertze, Branlyho, Marconioho a mnoha dalších techniků a amatérů spočívá v podstatě v tom, že vynalezli přístroj, který nezávisle na všech teoriích o povaze záření činí tyto vlny snadno vnímatelnými i na velké vzdálenosti.

Nedávné objevy určitých druhů záření – bezdrátové vlny, rentgenové paprsky, radioaktivita, kosmické záření – ale mírně poodhalily závoj tajemství, skrývajících před našimi smysly celou škálu vln, které unikají přímému vnímání.

Není možné, že jsme obklopeni jiným, pro nás nepostřehnutelným zářením, protože nemáme potřebný aparát, který by je našim smyslům odhalil?

Připustíme-li, že ptáci vyzařují a detekují záření pro nás nepostřehnutelné, okamžitě se vyjasní pojmy instinkt a zvláštní smysl používaný k vysvětlení určitých vlastností a získají přesný význam. Orientační smysl u ptáků a u zvířat obecně se vysvětluje najednou. Tak jako se loď ztracená v mlze snaží pomocí radiogoniometrického aparátu zjistit směr Hertzova majáku vysílajícího elektromagnetické vlny, tak se i dotyční živočichové a hmyz snaží zachytit záření vysílané živými bytostmi a rostlinami, které o ně mají jednoznačný zájem. Jejich orientace je následně určena získanými ložisky.

Ale lze namítnout, že vesmír by pak byl prošpikován nesčetnými radiacemi. Jak by je tato stvoření mohla odhalit?

Odpověď je jednoduchá. Diskriminace je snadno proveditelná díky rozmanitosti frekvencí, které tato záření charakterizují. Uvidíme, jak se to v současnosti podaří.

Jaký orgán umožňuje zvířeti zachytit tyto vlny a detekovat je a zároveň je učinit vnímatelnými jejich smysly? Jsem pevně přesvědčen, že tímto orgánem jsou polokruhové ušní kanálky, jejichž tekutina je citlivá na elektromagnetická pole, což umožňuje zvířatům uvědomovat si vibrace, které hledají.

Nyní můžeme blíže prozkoumat funkce polokruhových kanálů studiem modalit jejich konfigurace u různých živých druhů.

Bezobratlí nemají žádné polokruhové kanály, ale pouze membránové váčky, které zaujímají jejich místo a mají podobné funkce. Yves Delage zmiňuje případ chobotnice, která je i po oslepení schopna plavat, ale otočí se kolem své podélné osy nebo roviny symetrie, když byly zničeny váčky, které ovládají její schopnost orientace.

Po zničení obou labyrintů již vodní živočichové a zejména žáby nemohou plavat ani skákat v přímé linii. Je třeba také poznamenat, že mihule, které mají pouze dva páry kanálů, se mohou pohybovat v prostoru pouze ve dvou směrech; že japonské myši (tančící myši), které mají pouze nadřazené vertikální kanály, se mohou pohybovat pouze jedním směrem, doprava nebo doleva, a navíc nejsou schopny pohybu přímo vpřed nebo ve vertikálním směru. Tito hlodavci, jak E. de Cyon ukázal, znají pouze jeden prostor a jednu dimenzi.

Většina obratlovců má polokruhové kanály uspořádané ve třech rovinách v prostoru. Toto seskupení tří kanálků, z nichž každý je v pravém úhlu k ostatním dvěma, tvoří labyrint, který je doplněn o více či méně vyvinuté orgány: předsíň a hlemýžď.

Ve fyziologii je labyrint pojmenován pro řadu dutin vnitřního ucha. Zahrnuje vestibul, kochleu a polokruhové kanály. Předsíňka je oválná dutina vnitřního ucha, která tvoří vchod do hlemýždě. Cochlea je dutina vnitřního ucha připomínající ulitu hlemýždě. Helmholtz byl toho názoru, že to sloužilo účelu analýzy zvukových vln.

Nyní, zatímco kochlea je vysoce vyvinutá u savců, prakticky se nevyskytuje u ryb, plazů a ptáků. (obr. 3, viz další strana)

Jak můžeme vysvětlit tento rozdíl? Souvisí přítomnost hlemýždě u savců se zvláštním smyslem, který u ptáků a ryb chybí? Domnívám se, že z hlediska mé teorie lze tuto otázku vysvětlit velmi jednoduše a obecně. Již jsme viděli, že polokruhové kanály fungují jako radiogoniometrický systém, jehož orientace závisí na směru jednotlivých zachycovaných vln. Pokud jde o ryby a ptáky, kteří se pohybují v trojrozměrném prostoru, je tento proces nabírání usnadněn, jak jsme již dříve uvedli, autoelektrifikací prováděnou buď prostřednictvím tření živých těl v důsledku kontaktu se vzduchem nebo vodou.

Obr. 3

Savci, kteří nejsou obdařeni takovými schopnostmi a omezení na pohyb ve dvourozměrném prostoru reprezentovaném zemským povrchem, potřebují pomocný orgán k zachycení konkrétních vln, které senzibilizují jejich radiogoniometrické kanály. Zde hraje důležitou roli kochlea jako druh antény, která je ponechána otevřená a navinutá ve formě víceméně zploštělé trubice naplněné vodivou tekutinou.

Nyní vyvstává otázka: A co plazi? Navzdory jejich neschopnosti dosahovat výšek nebo dosahovat hloubek, proč nejsou zařazeni do stejné kategorie jako savci a proč jim chybí hlemýžď?

Odpověď bude zřejmá každému, kdo pozoroval pohyby plazů. Pokud byste náhodou za teplého letního dne měli možnost spatřit například zmiji, můžete si všimnout, že při odpočinku je její dlouhé článkované tělo uspořádáno poněkud do tvaru zploštělé cívky. Tento stav zdánlivého odpočinku nebo spánku, který had zřejmě nabyl, je ve skutečnosti stavem podvědomého pozorování. Zmije hodinky; harmonické vinutí jejího těla do malého přijímacího aparátu, který do značné míry kompenzuje absenci drobného hlemýžďe v labyrintu obsahujícím půlkruhové kanálky. Pokud se sova nebo jakýkoli jiný denní dravec odváží přiblížit k hadovi nebo pokud se k němu přiblíží neškodná zelená žába, snadná kořist, tento ochuzený přijímací aparát tvořený tělem zmije hada okamžitě varuje, který bude připraven buď k útoku, nebo k ústupu. Zdá se, že to dokazuje zbytečnost specifického spirálového aparátu pro snímání vln.

Máme tedy opět potvrzení prastarého výroku: „Příroda nedělá nic nadarmo“ a není důvod, proč by se měl zachovávat neužitečný orgán, když za něj příroda najde lepší náhradu.

Co tedy tato záření vyzařují živé bytosti? Jako všechna ostatní známá záření se vyznačují svou vlnovou délkou. Naším současným úkolem je zvážit rozsah vlnových délek, který tato záření obsahuje.

ZÁŘIVKA Na úvod si ukažme na

konkrétním příkladu, že by bylo absurdní popírat princip, že živé bytosti vyzařují záření. Tato negace je zjevně marná, protože všechna dostupná data jí formálně odporují.

Není potřeba žádného velkého duševního úsilí, abychom mysleli na hmyz, který vyzařuje světelné záření, mám na mysli žhavého červa.

Co je žhavicí červ? Hmyz, který zůstává víceméně neustále ve svítivém stavu. Pokusy přímým pozorováním prokázaly, že vajíčka světlušky spontánně svítí a že toto charakteristické světlo se bez přestávky přenáší z generace na generaci.

Co je tedy toto záření žhavého červa? Nic než záření běžného světla, ale filtrované a poskytující speciální světelné spektrum, které lze pozorovat spektroskopem. Pokud tedy vnímáme luminiscenci žhavého červa, je to především proto, že je způsobeno světelným zářením, vycházejícím z buněk, jehož určité molekuly vibrují stejnou frekvencí jako světlo, které můžeme vnímat okamžitě, protože ovlivňuje náš zrakový smysl.

Proč bychom tedy měli připustit možnost, že světélkující červ vyzařuje světelné záření, a odmítnout připustit možnost, že jiný hmyz vyzařuje jiné druhy záření, které přesahuje rozsah světelného záření, a proto je pro naše smysly nepostřehnutelné?

Takový postoj připomíná skeptického Thomase, protože trváme na tom, že záření uvidíme, než uvěříme v jejich existenci. Víme ale, že v nesouměřitelném rozsahu vibrací je pro nás viditelná pouze světelná oktáva. To není žádný zisk a záhada uvažovaných případů mizí, pokud připustíme, že skutečnost vyzařování záření je univerzální vlastností živé hmoty, stejně jako se stále více ukazuje, že radioaktivita je univerzální vlastností neživé hmoty. Můžeme se sami sebe ptát, odkud pochází energie nezbytná pro záření. Později uvidíme, jak lze na tuto otázku odpovědět v její obecné podobě a také ve vztahu ke všem živým bytostem. V každém případě se zdá nedůsledné nepřipustit ostatním živým bytostem to, co se připouští v konkrétním případě žhavého červa.

Celá škála vyzařovacích vlastností živých bytostí se našim smyslům neprojevuje o nic víc než celá škála elektromagnetických vln.

Pokorně si připomeňme, že lidské tělo má jen velmi malá okénka hledící do nesouměřitelného rozsahu oceánu záření. Naše smysly nám mohou prozradit jen pár oktáv. Skrovné znalosti, které máme o záření živých bytostí, nám musí stačit k tomu, aby nás vedly při studiu celého spektra.

Upozornili jsme na luminiscenci žhavého červa, který vyzařuje studené světlo, nebo téměř tak.

Není třeba dodávat, že všichni živočichové se stálou normální teplotou nebo teplotou vyšší, než je teplota okolní atmosféry, vyzařují výhřevné záření, tedy teplé záření.

Než zformulujeme obecnou teorii a budeme se zabývat problémem energie, řekněme si několik slov o záření obecně, a zejména o elektromagnetickém záření, se kterým nás seznámila moderní věda. Tato záření tvoří základ nejdůležitějších jevů ve fyzice. Šíření zvukových vln hmotou se uskutečňuje proti určitému odporu, zatímco elektromagnetické vlny procházejí nejslabším prostorem vyplněným pouze všeprostupujícím éterem. Mezi takové vlny najdeme bezdrátové vlny, kalorické vlny, světelné vlny, aktinické vlny, rentgenové záření a pronikavé vlny (kosmické záření).

Hatonn: Pro

toto psaní to stačí. Chci, abyste šli dostatečně pomalu, abyste POCHOPILI to, co je velmi zjednodušeně řečeno pro vaše začátečnické pochopení SVĚTLA a ELEKTRICKÉ ENERGIE. Nedělejte z něj nějakou gigantickou horu, kterou musíte překonat – je to samotný ZÁKLAD ŽIVOTA. Z těchto velmi základních faktů lze získat všechny informace potřebné k využití samotné atmosféry a vytvoření toho, co potřebujete k pohybu po celém vesmíru, protože je to samá elektřina a vnímání. Můžete dělat a být jen tím, co individuálně VNÍMÁTE. Kéž se přijdete podívat na vaše spojení a integraci s BOHEM! Pravdou a poznáním toho, co JE, se povznesete k tomu, o co ČLOVĚK touží a VÍ, ale ZAPOMNĚL. Salu

KAPITOLA IV

O ZÁŘENÍ OBECNĚ A O ELEKTROMAGNETICKÝCH VLNÁCH ZVLÁŠTNĚ

[Povaha a charakteristiky známých záření; Tabulka záření; Elektromagnetické vlny; Role samoindukce a kapacity; Oscilační obvod; Přirozená perioda a rezonance; Vysvětlující analogie týkající se elektrických oscilací; Ultra krátké vlny.]

POVAHA A CHARAKTERISTIKA ZNÁMÝCH ZÁŘENÍ Je obecně známo, že záření je narušení éteru

pohybujícího se rychlostí světla, to znamená 186 326 mil za sekundu. [EY Poznámka redakce: Vy, techničtější čtenáři, si musíte pamatovat, že tato rychlost světla se ve skutečnosti mění v závislosti na médiu, ve kterém se pohybuje světlo jiného elektromagnetického záření, přičemž ve „volném prostoru“ vakua má poněkud vyšší rychlost než například v křišťálovém skle s vysokým obsahem olova. Vlastnost průhledných materiálů, která zohledňuje tuto rychlost, se nazývá index lomu. Ti z vás, čtenáři, kteří mají takový zájem, si toto téma mohou vyhledat v každé dobré učebnici obecné fyziky.] Rozsah známých záření zahrnuje bezdrátové vlny, kalorické, světelné, chemické záření, rentgenové záření, gama záření radia a kosmické záření. Tato různá záření se od sebe liší pouze svou frekvencí, tedy počtem kmitů za sekundu, který je charakterizuje. Vlnová délka je vzdálenost, kterou vlna urazí za cyklus v průběhu jejího šíření. Čím vyšší je frekvence záření, tím kratší je jeho vlnová délka. Proces záření nezahrnuje transport hmoty nebo emise částic; je to v podstatě šíření poruchy vyskytující se v éteru. [EY Poznámka editora: Tato diskuse ignoruje argument „duality“ pro některé vlastnosti interakce světla s hmotou, kdy vysvětlení jevů je vhodnější pro světlo jiného elektromagnetického záření jako malé částice. To je v obecných fyzikálních textech označováno jako „dualita vlnění a částic“ světla a stojí za to se tím zabývat podrobněji, byť jen proto, abychom pochopili, jak nedostatečné jsou koncepty takzvané „moderní“ vědy!]

Takové jsou hlavní principy teorie záření, jimiž se řídí moderní fyzika.

Následující tabulka představuje kompletní škálu elektromagnetických vln s jejich příslušnou vlnovou délkou a frekvencí.

Podle Clerka Maxwella, který vytvořil slavnou teorii světla, je světelné záření čistě elektromagnetické povahy. Protože elektromagnetické vlny jsou nyní všem známé, navrhuje se je zvážit do určité míry. Tato zdánlivá odbočka je nezbytná k tomu, abychom získali jasnou představu o technických detailech, které budou uvedeny později v souvislosti s mou teorií záření buněk a živých bytostí. Kromě toho by každý měl být schopen snadno sledovat vysvětlení a analogie uvedené v této kapitole týkající se oscilačních obvodů a vysokofrekvenčních proudů. Čtenáři, kteří jsou schopni porozumět technickému popisu elektromagnetických vln, mohou najít užitečné informace v poznámkách pod čarou o samoindukci a kapacitě v oscilačním obvodu.

Tabulka elektromagnetických vln

[Poznámky pod čarou:]

Elektromagnetické vlny. Ježto spojením s elektrickými oscilacemi nelze plně porozumět, dokud nebudeme mít pochopení pro určitý počet předběžných skutečností, z nichž zde lze uvést pouze stručné shrnutí. Pro další informace se čtenář odkazuje na různé učebnice o bezdrátovém připojení.

Na úvod si uvědomme, že základem všech těchto jevů je indukce, objevená Faradayem a v současnosti všeobecně používaná v elektřině. Následuje stručný přehled hlavních rysů tohoto jevu:

Okamžitý elektrický proud vzniká ve vodivém obvodu vždy, když se mění magnetický tok, který jím protéká. Elektromotorická síla tohoto indukovaného proudu je tím větší, ostatní věci jsou stejné, protože změna toku je rychlejší. Fenomén indukce dal vzniknout teorii střídavého proudu a všem aplikacím z ní odvozeným, zejména použití samoindukčních cívek, kapacity, obvodů harmonické rezonance atd. Víme, že jev rezonance tvoří základ všech elektrických oscilací. Druhý bod si zaslouží pozornost: elektrické oscilace se šíří přes izolátory lépe než přes vodiče, protože první je neabsorbují. Přerušovaný obvod, tedy z elektrického hlediska „otevřený“, tak může být středem radioelektrických oscilací, které jsou vyzařovány prostorem ve formě elektromagnetických vln. Radioelektrická vlna, která se sama šíří, sestává v podstatě z elektrického pole a magnetického pole, které sleduje změny konkrétní vlny jak v čase, tak v prostoru. Cirkulace vysokofrekvenčních oscilačních proudů pochází z izolačních materiálů především v důsledku extrémně rychlé vibrace těchto elektrických pohybů a také v důsledku jevů samoindukce a kapacity.

[H: Toto jsou velmi důležité body pro vás, kteří pracujete na okruzích a snažíte se přijít na to, JAK má věc fungovat. Tyto spisy jsou zahrnuty pro vás, šikovné, pro většinu čtenářů stačí „koncept“ tohoto diskutovaného tématu. Zjistíte, badatelé, vaše odpovědi jsou zcela zjevně skryté přímo před vámi. Mohu nebo nemusím dělat poznámky v každém bodě zavěšení, ale doporučuji vám, abyste si tyto body prostudovali docela pečlivě, pokud stavíte akumulátory, frekvenční zařízení, nebo dokonce pokud chcete předmětu jen POCHOPIT.]

Role vlastní indukce a kapacity. Fenomén samoindukce je, jak naznačuje jeho název, pouze zvláštním případem indukce, který se projevuje v obvodu, který jej vyvolává, a vytváří jakousi autoreakci.

Samoindukce nebo jednodušeji indukčnost je část elektrického obvodu, ve které se projevuje jev samoindukce. Ten je produkován proměnným magnetickým polem. Samoindukce přichází v úvahu, když tímto obvodem prochází proměnný elektrický proud nebo stejně proměnný magnetický tok.

Vlastní indukčnost nebo jednodušeji indukčnost sestává prakticky z jedné nebo několika vodivých spirál obecně uspořádaných ve formě cívek. Indukční tok tvořený spirálami je axiální.

Síťový vodivý drát má vlastní indukčnost v důsledku magnetického pole vytvořeného v jeho blízkosti jakýmkoli proudem, který jím protéká. Drát lze považovat za spirálu nekonečného průměru.

Kapacita. Když se dva vodiče blízko sebe a oddělené izolátorem zvednou na určitý rozdíl potenciálů, spojitý nebo střídavý, na těchto dvou kovových armaturách vznikne akumulace místní elektřiny v důsledku elektrické kapacity tohoto systému. Vzhledem k akumulaci elektřiny, která za těchto podmínek vzniká, byl přístroji schopnému tento jev dán název kondenzátor.

Víme také, že izolátorem umístěným mezi dvěma kotvami, který nemůže být středem žádného vodivého proudu podobného těm, který protéká těmito dvěma vodiči, procházejí elektrické proudy zvané konvekční proudy.

Zákony elektřiny říkají, že proud protékající kondenzátorem se mění v intenzitě s tím, jak se kapacita kondenzátoru zvětšuje, jak se zvyšuje elektrické napětí a jak se frekvence tohoto napětí sama stává výraznější. Je však důležité poznamenat, že i když jsou napětí a kapacita velmi nízké, je přesto možné získat proud o velké intenzitě za předpokladu, že frekvence je velmi vysoká.

Například pro vyšší frekvence než miliarda jsou kapacity, které se používají, někdy tak slabé, že se mohou zdát neexistující nebo zanedbatelné. Jsou však schopny nechat vzduchem procházet vysokofrekvenční oscilace mezi dvěma kotvami oddělenými několika palci a tvořícími kondenzátor.

Pro ještě vyšší frekvence představuje vzdálenost několika metrů mezi dvěma vodiči vždy znatelnou kapacitu a je tak možné díky vysokofrekvenčním jevům nechat protékat proud „otevřeným“ obvodem. To je umožněno tím, že vodivé proudy procházející elektrickými vodiči se opět uzavírají v důsledku vzdušné kapacity ve formě konvekčních proudů.

Obecně řečeno, dva jednotlivé vodiče, umístěné blízko sebe, tvoří kapacitu, protože mohou být zvýšeny na různé potenciály. Ze stejného důvodu mají dva konce jednoho drátu kapacitu ve vztahu ke svým koncům a vnějšímu médiu.

[Konec poznámek pod čarou]

[H: Dharma na mě pocituje návaly hněvu, že jsem dovolil, aby to vyšlo tímto způsobem. Uvědomuje si, že toto [Lakhovského dílo], spojené s dílem Ruhmkorffa, Tesly a Faradaye, NENÍ VÍCE A NEMÉNĚ DÍLO PREZENTOVANÉ WALTEREM RUSSELLEM. To je také důvod, proč takoví elektrotechničtí vědci musí NESNÍŽIT vědecké prezentace Russella jako neadekvátní mechanické pravdy nebo „celou látku“. Russell uměl prezentovat koncept všeho bytí světla, ale neměl spoustu jednoduchých elektrických znalostí a vstupů a ve snaze navrhnout vzorce a diagramy se ve svých hypotézách dopustil vážných chyb.

Proč by se to stalo? Protože bez ohledu na to, jak brilantní je člověk, Bůh ve zjevení neidentifikuje to, co je již v mechanickém fyzickém světě ZNÁME. Myšlenky zasahují a plynou, a to z duchovního hlediska. Když jeden tvrdí, že ÚPLNĚ INTEGRUJE obě dvě (fyzickou a duchovní), přijmete s nesprávnými předpoklady – bez ohledu na to, jak moc je v tom obsaženo „odhalení“. Pokud by Russellovo dílo bylo ponecháno tomu, co ve skutečnosti představovalo, bylo by to v pořádku, ale manipulace s ním způsobila, že by postrádala jasnost a přesnost a ve vědě mohou chyby v aparátu ZABÍT, nikoli projevit život. Koncept, že Bůh je Světlo, a proto VŠECHNO je SVĚTLO, je absolutní a správný, velká část řetězce oklikou jeho „vnímání“ byla založena na „přáních“, nikoli na „skutečnostech“. Zmenšuje se to jako „Russell“? Ne, pouze poukazuje na neschopnost fyzického člověka plnit roli zjevovatele fyzického i duchovního. Koncepty potřebují integraci, ale když jsou vyvozeny nesprávné závěry, prezentace je nedůstojná.

Jak jsme tedy povolili všechna soudní jednání, když originálem byla LEŽ, nikoli naše vlastní prezentace, kvůli které jsme netvrdili, že nemáme žádné držení nebo majetek? Nezáleží na tom, chelo, protože jsou to informace volně podané jako PRAVDA a CO JE a ty jsi potřebovala tu zkušenost. Russell to udělal ještě o krok dále a vztáhl to k DUŠI a projekci Boží myšlenky vyjádřené jen poněkud odlišně, jak ji vnímal, a pak to změnil, když se spojil se svou druhou manželkou, kde se jeho práce zcela přeorientovala na lidský aspekt a manipulace New Age. Jeho dílo se uzavřelo do humanistického přijetí a lidských omezení a v tom spočívala úplná výjimka z přijetí jako platného „cesty, kterou se vydat“. Rozptylování spočívalo v odvedení pozornosti od toho, co se experimentovalo, zkoumalo a STAVILO, zatímco nikoho nenapadlo dívat se za závoj na související vědu. Náboženství je vždy to, co přitahuje pozornost k mystickému, zatímco realita je využívána potenciálními králi. Ukáže se, PROČ, že dřívější informace potřebovaly vyjádření způsobem, jakým byly nabízeny, ne pro své platné realistické důkazy – ale pro svůj příklad manipulace a řízeného zapouzdření, aby „moderní“ člověk byl rozptýlen. Nejsme v PRAVDĚ „dostatečně velcí“ na to, abychom dovolili padat hradby z vlastní vůle, než abychom tlačili a strkali proti nelibým intrikám lidstva a vybraných MUŽŮ či ŽENY? Informace, s NESPRÁVNÝMI ZÁVĚRY, jsou smrtelnější než žádné informace.

Potřebovali jsme poukázat na absurditu soudního systému a právního dohadování o něčem, čemu NIKDO nerozuměl a o čem se v pravdě ani nehádal – ale pouze v HAMISTI. Kdyby nějaký právník na straně dobra pracoval na lokalizaci těchto svazků a prezentací, jako je Lakhovsky, nebyl by žádný případ – protože jakýkoli plagiát nepocházel z USA – ale z Russellových materiálů. To je důvod, proč Russell neměl námitky a skutečně nabídl své vlastní aktualizace a informace – jen aby byl ztracen v boji o vlastnictví toho, co nelze VLASTNIT. Ve skutečnosti ani Russell toto vlastnictví netvrdil. Přemýšlejte.]

OSCILAČNÍ OBVOD Co je to oscilační obvod?

Víme, že než obvod může být centrem elektrických oscilací, je nezbytné, aby měl vlastní indukčnost (spirála nebo cívka) a kapacitu (kondenzátor). Když jsou tyto podmínky splněny, elektrický nebo magnetický výboj působící na takto vytvořený obvod vyvolá řadu oscilací.

Podle okolností, za kterých k tomuto jevu dochází, a podle způsobu, jakým se zdroj energie projevuje, neboť v obvodu nebo v jeho blízkosti nutně musí být nějaký zdroj energie, se může výsledná posloupnost takto generovaných kmitů opakovat a udržovat.

VYSVĚTLIVÉ ANALOGIE TÝKAJÍCÍ SE ELEKTRICKÝCH KMITŮ Čtenářům, kteří nejsou obeznámeni s jevy souvisejícími s vytvářením oscilací v elektrickém obvodu, navrhneme velmi jednoduchým způsobem vysvětlit, jak k tomu dochází.

Pro nezasvěcené udělejme nejprve dvě srovnání.

Představme si kyvadlo hodin. Toto je systém, který může být spuštěn dvěma různými způsoby podle toho, jak jsou podmínky spojené s jedním nebo druhým z následujících dvou případů.

1. Předpokládejme, že hmota kyvadla ponořená do vody má pádlo, které zpomaluje svůj pohyb. Je-li kyvadlo vychýleno ze svislé polohy a poté uvolněno, bude se vlivem odporu vody proti pádlu pomalu vracet do svislé polohy (viz obrázek 4).

Obrázek 4)

2. Předpokládejme nyní, že kyvadlo je zavěšeno ve vzduchu a zbaveno pádla. Očekává se, že vlivem impulsu bude kyvadlo oscilovat do a ze svislé polohy. Jeho pohyb se tak stává kmitavým a frekvence kmitů je rovna počtu, kolikrát kyvadlo projde svislicí za jednu sekundu (viz obrázek 5).

Obr

Působí-li vnější příčina na kyvadlo se stejným rytmem a ve stejném směru, jeho oscilace budou pokračovat bez zastavení. Vidíme tedy, že když neexistuje žádný odpor vůči posunutí, takový systém produkuje mechanické oscilace.

Podívejme se nyní na dvě vodní nádoby spojené na jejich základně dlouhou trubkou malého průměru a zvedněme jednu z nádob. Hladina vody v první bude klesat, zatímco v druhé nádobě bude postupně stoupat, dokud nebude dosaženo stejné hladiny v obou nádobách (viz obrázek 6 na další straně). V tomto případě je v důsledku odporu trubky v důsledku jejího malého průměru a velké délky konečné hladiny dosaženo pouze po stupních v důsledku kontinuálního vytlačování vody v trubce proudící pouze jedním směrem.

Vezměme nyní trubici krátké délky a velkého průměru s uzavíracím kohoutem uprostřed (viz obrázek 7 na dalších 2 stranách). Když je kohout zavřený, zvedněme jednu z nádob do určité výšky a pak kohout náhle otevřeme. Víme, že konečné společné hladiny v obou nádobách bude dosaženo pouze po několika sekundách po sérii oscilací kapaliny obsažené v příslušných nádobách. Tento jev kmitání je důsledkem setrvačnosti vody v důsledku rychlosti získané kapalinou a náhlého pohybu, kterému je vystavena, aby znovu získala svou rovnovážnou polohu.

Tohoto rovnovážného stavu je dosaženo teprve poté, co proběhla řada oscilací, jejichž amplituda se po stupních zmenšuje.

Výskyt jevu může být způsoben jednoduše počátečním rozdílem úrovní. A je-li žádoucí, aby oscilace trvaly neomezeně dlouho, je pouze nutné střídavě zvedat nebo spouštět jednu z obou nádob a přitom přesně a stejnou rychlostí sledovat rytmus způsobený pohybem vody.

Tak jsme pod vlivem vnější příčiny vyvolali trvalý kmitavý pohyb vody.

Obr. 6
Obr

Tento jednoduchý a sugestivní experiment je tak známý, že už na něm nemusíme trvat. Všimněme si však tří důležitých bodů. Pohyb vody je o to rychlejší, že: 1. Množství vody je menší.

2. Počáteční rozdíl hladiny v obou nádobách je větší.
3. Trubka je méně odolná, to znamená větší a kratší.

A nyní totéž platí pro elektrické oscilace v oscilačním obvodu tvořeném, jak víme, vlastní indukčností a kapacitou. Indukční cívka hraje roli nádoby na vodu (viz obrázek 8).

Obr. 8

Kapacita elektrického zařízení spočívá v jeho vlastnosti akumulovat množství elektřiny. Čím větší je kapacita, tím větší je jeho schopnost akumulovat elektřinu. Je pouze požadováno, aby dvě kovové armatury kapacity, oddělené izolátorem, byly zvednuty na různá elektrická napětí, aby mohl vzniknout náboj. Tato kapacita tedy v každém ohledu odpovídá vodní nádobě. Ale místo toho, aby voda nabíjela nádobu, je to elektřina, která nabíjí kapacitu (kondenzátor). Vlastní indukčnost odpovídá objemu vody obsažené v trubici spojující dvě nádoby. Čím větší je jeho působení, tím více brání rychlému oscilačnímu pohybu elektřiny. Nevýznamná indukčnost, obvod sestávající například z jediné spirály, by odpovídal výše zmíněné tlusté a krátké trubici a mohl by klást pouze slabý odpor průchodu proudu. Na druhé straně cívka, sestávající z několika [nebo mnoha] vinutí, by odpovídala trubici velké délky nabízející silný odpor vůči průchodu vody.

Opět víme, že elektrický proud protékající soustavou cívek vytváří magnetické pole, jehož intenzita a směr přesně odpovídá intenzitě a směru proudu. Víme také, že změna intenzity v magnetickém poli obvodu vytváří v tomto obvodu vlastní cívku nebo spirálu generující pole samoindukci. Takto vytvořený indukční proud trvá tak dlouho, dokud kolísání pole, které jej vytvořilo.

Abychom to shrnuli: proud vytváří magnetické pole a změna magnetického pole vede k proměnlivému elektrickému proudu.

Uvažujme dále oscilační obvod sestávající ze spirály a kapacity tvořené dvěma kovovými kotvami oddělenými izolátorem. Předpokládejme, že obvod je otevřený a kapacita nabitá. Je-li zhasedlo uzavřeno, kapacita se okamžitě vypustí do spirály, čímž vznikne proud, dokonce, jak jsme již dříve pozorovali, při otevření kohoutu voda vnikla do trubice. Na začátku není spirála ovlivněna žádným proudem. Najednou protéká proud, který stoupá z nuly na určitou hodnotu. Jedná se tedy o kolísání proudu a vytváření proměnlivého magnetického pole ve spirále, které představuje určitou změnu vnesené energie. Proud ale neprotéká donekonečna a má tendenci slábnout. Pole vytvořené proudem zanikne, a tak změna pole vyvolá indukci v systému cívek a spirály okamžitý elektrický proud (viz směr č. 3, obr. 8).

Nyní se zjistilo, a to je pozoruhodná skutečnost, že směr tohoto indukovaného proudu je stejný jako směr prvního vybíjecího proudu a že má tendenci prodlužovat svůj účinek.

Jsou to zákony indukce, které určují směr tohoto proudu, a nebudeme na tom dále trvat. Již nyní se ale ukazuje nová skutečnost. Tento proud, doplňující primární proud, zase nabíjí kapacitu, která byla právě vybita, pouze s obrácenou polaritou. Veškerá energie

Výboj, který byl přeměněn na elektromagnetickou energii, to znamená energii pohybu, se znovu přeměnil na elektrostatickou energii, to znamená potenciální energii, aby se kapacita nabíla v opačném směru. Ale vzhledem k různým ztrátám, zejména třením, které se objevuje ve formě tepla, je tento náboj menší než primární náboj.

Nyní máme sadu podmínek podobných těm na začátku experimentu: kondenzátor bude znovu vybit do spirály a poté potřetí znovu nabit se stejnou polaritou jako primární polarita.

Jev bude na těchto tratích probíhat až do úplného vyčerpání vnesené elektrické energie.

Bude tedy vidět, že dojde k řadě velmi rychlých nabíjení a vybíjení, což je to, co se nazývá oscilační výboj. Tento jev končí, když se veškerá energie rozptýlí ve formě tepla a záření.

Rychlost posloupnosti oscilací, tedy jejich počet za sekundu, se nazývá frekvence. Je větší, protože kapacita trvá kratší dobu, než se sama nabije, to znamená, že tato kapacita je slabší a také spirála je menší.

Je tedy snadné pochopit nutnost co možná největšího snížení spirály a kapacity pro získání velmi vysokých frekvencí. Je to přesně to, co se odehrává v živých buňkách, jak uvidíme později. Navíc víme, že pokud se kapacita a spirála oscilačního obvodu stále více zmenšují, vlnová délka se může zkrátit tak, jak si přejeme, ale je tu ještě jedna věc, která se zároveň a také velmi rychle snižuje, a to energie, která je vnesena do hry. Pokud se vlnová délka extrémně zkrátí, bude kapacita nutně velmi malá a energie téměř zanedbatelná, pokud použité elektrické napětí nebude samo o sobě značné. Člověk je ale v tomto směru brzy omezen dielektrickým odporem izolantů a dokonce i samotným vzduchem.

Připomeňme si pokusy, které provedl Hertz se dvěma kovovými deskami vzdálenými od sebe 1 až 2 metry a zvednutými na alternativní potenciálový rozdíl pomocí Ruhmkorffovy cívky; vlastní indukčnost byla tvořena jednoduše spojovacími vodiči a kondenzátorem, kapacitou tvořenou dvěma deskami zavěšenými v izolačním vzduchu (viz obrázky 9 a 10 na další straně).

Tento přístroj vysílá bezdrátové vlny krátké délky. Když se zmenší délka propojovacích vodičů, stejně jako průměr desek, vlastní indukčnost a kapacita se stejně sníží, ale přesto přetrvávají.

Přístroj se může stát mikroskopickým, přesto bude mít oscilační obvod vždy typickou vlnovou délku, ale tato vlnová délka bude odpovídajícím způsobem menší a to platí i pro přiváděnou energii.

Uvažujme konkrétní případ dlouhého přímočarého vodivého drátu, jehož dva konce jsou zvednuty na libovolný daný potenciálový rozdíl. Ve vztahu k hmotnému médiu, které jej obklopuje, má tento drát jen malou kapacitu, magnetické vlny mají stejnou frekvenci jako jeho vlastní a vlastní indukčnost. Může tedy být zdrojem elektromagnetických kmitů o krátké vlnové délce, tedy o vysoké frekvenci.

Lze se setkat s následujícími třemi případy: obr. 9, 10

1. Obvod je vystaven jakémukoli elektrickému nebo magnetickému šoku: pak se říká, že vibruje podle své přirozené periody.

2. Obvod je umístěn v proměnlivém elektromagnetickém poli nebo je vystaven vlivu elektrofrequence. Vibruje pak takřikajíc v sympatii, nebo přesněji řečeno v rezonanci.

3. Pod vlivem vnější příčiny může být obvod také centrem vynucených kmitů jiného druhu frekvence. Říká se pak, že vibruje aperiodicky.

Pohled na stupnici elektromagnetických vln ukáže, že obecně řečeno, oscilace, o kterých známe nejméně, jsou ty, které mají nejkratší vlnovou délku. Nízkofrekvenční oscilace ze střídavých proudů a dlouhé bezdrátové vlny patří do oblasti průmyslu, stejně jako světelné záření a rentgenové záření. Ale stále existují v infračervené a ultrafialové oblasti a v oblasti pronikajícího záření celé škály frekvencí, které mají pouze teoretický zájem a jejichž studium příliš nepokročilo. [H: NYNÍ JE!!]

Za současného stavu našich znalostí můžeme říci, že mezi tzv. elektromagnetickými vlnami, kalorickými vlnami nebo infračervenými vlnami, světelnými vlnami a kosmickými vlnami neexistuje žádný definitivní zlom.

Hatonn: Je

pravda, že neexistuje žádný „definitivní zlom mezi“ vlnami zmíněnými v závěrečném odstavci výše, ale použití (a TED, znalost a použití těchto vln) jako zaměřené ZBRANĚ proti živým bytostem (včetně rostlin a minerálů) na vaší planetě je ohromné jak z hlediska dopadu, tak důležitosti. Tyto neviditelné paprsky v extra nízkých frekvencích i neviditelných vysokofrekvenčních světelných vlnách vás zabíjejí – a vražda je záměrná. Je čas se probudit, světe. Salu.

KAPITOLA V

KMITÁNÍ A ZÁŘENÍ BUNĚK

[Porovnání buňky a oscilačního obvodu; Konstituce buněčného oscilačního obvodu; Charakteristiky a vlnové délky buněčného záření; Povaha buněčného záření.]

POROVNÁNÍ ŽIVÉ BUŇKY S OSCILAČNÍM OKRUHEM Ve světle experimentálních faktů, fyzikálních i biologických, které byly diskutovány v předchozích kapitolách, jsme nyní v pozici, abychom zvážili základ mé teorie týkající se záření živých buněk.

Ve třetí kapitole byla vyslovena tato první zásada: Každá živá bytost vyzařuje záření.

Z toho, co jsme se právě dozvěděli v souvislosti s našimi fyzikálními studiemi elektromagnetických vln, vyplývá, že emise záření nutně implikuje oscilační jev. Navíc, nejzákladnější živý organismus, který je konstruován jedinou buňkou, se zdá být zřejmé, že nejjednodušší biologická oscilace musí být ta, která se projevuje uvnitř buňky.

Můžeme tedy formulovat tento druhý princip, který je jistější a přirozeně vychází z prvního:

Každá živá buňka je v podstatě závislá na svém jádru, které je centrem oscilací a vydává záření.

Co je to za záření a odkud pochází energie? Zde jsou dvě otázky, na které navrhuji odpovědět na následujících stránkách.

Předpokládejme, že geometrické rozměry oscilačního obvodu se postupně zmenšují, až se stanou neviditelnými a mikroskopickými. Spirála a kapacita obvodu, který se také stane mikroskopickým, bude stále existovat. Díky těmto dvěma nepostradatelným faktorům bude obvod dále kmitat pod vlivem příčin, které prozkoumáme později, a s vlnovou délkou stále zmenšující se. To je přesně to, co se děje uvnitř buněk. Mikroskopická analýza odhaluje přítomnost jader, jak je znázorněno na Obr. 10 a 11.

Tato jádra jsou, jak si nyní ukážeme, skutečnými obvody vybavenými vlastní indukčností a kapacitou a v důsledku toho schopné oscilovat. Tyto obvody kmitají podle rozsahu vlnových délek, jejichž velikost závisí v podstatě na hodnotách spirál a kapacit. Vydávané vlny jsou tedy elektromagnetického původu v důsledku povahy obvodů a mají také velmi vysokou frekvenci díky nepatrným rozměrům příslušných organismů. (viz obrázek 11). obr. 11

STAVBA BUNĚČNÉHO OSCILAČNÍHO OKRUHU Nejprve si připomeňme, co nás učí morfologie na téma konstituce buněk. Detaily buněčné struktury jsou zřejmé z obr. 12.

Obr. 12

Buňka sestává v podstatě z jádra nebo centrálního systému, ponořeného do protoplazmy, která je sama obklopena polopropustnou membránou. Zkoumání jádra odhalí existenci malých zkroucených vláken tvořících skutečné elektrické obvody. Obr. 12 ukazuje fragment jednoho z těchto vláken. Jsou složeny z organických materiálů minerálních vodičů, pokrytých trubicovou membránou z izolačního materiálu sestávajícího z cholesterolu, plastinu a dalších dielektrických látek. Tyto organické struktury, které mají formu vodivých vláken, tedy tvoří elektrický obvod vybavený vlastní indukčností a kapacitou, který lze dobře přirovnat k oscilačnímu obvodu.

Tyto obvody, které se vyznačují extrémně nízkými hodnotami vzhledem ke spirále [EY Poznámka redakce: Pro vás techničtější čtenáře, zjevně v překladu do angličtiny, bylo místo "induktance" použito slovo "spiral", což by byl správný elektrický koncept, který by odpovídal kapacitě nebo kapacitě.] a kapacitě, mohou za určitých vlivů oscilovat s velmi vysokou frekvencí a vydávat záření jako záření o různých vlnových délkách.

Kapacita a spirála těchto elementárních obvodů jsou však složité povahy; závisí hlavně na tvaru a délce vláken, s jejich prstenci a sinusitami, spolu s relativními rozměry článku vzhledem k vláknu. Po určité době a vlivem specifické příčiny vzniknou v protoplazmě dva vzájemně přitažlivé póly, vlákna se rozbíjí, oddělí a orientují, aby se nakonec spojila kolem každého pólu, když je buňka připravena se dělit (viz obrázky 13).

Obrázek 13

CHARAKTERISTIKY A VLNOVÉ DÉLKY BUNĚČNÉHO ZÁŘENÍ Z konstituce buněk, jak byla odhalena mikroskopem a morfologickými studiemi, je nyní jasné, že každá buňka je schopna být centrem oscilací o velmi vysoké frekvenci vydávající neviditelné záření patřící do gamutu blízkého gamutu spojenému se světlem.

Vezměme si například 1000krát zvětšenou *Corynactis viridis*. Z jeho skutečné velikosti jsem přibližně vypočítal pravděpodobnou vlastní indukčnost těchto propletených obvodů (obr. 14). Kapacita je však velmi obtížné určit. Když jsem vzal určité průměrné hodnoty, našel jsem záření lokalizované v infračervené oblasti. Je také možné získat rozsah vlnových délek – nepochybně hrubou aproximaci – změřením délky vlákna a jeho vynásobením dvěma. Je vysoce pravděpodobné, že články, jejichž vlákna jsou izolována na obou koncích, vibrují na půlvlnném principu, to znamená, že mají vlnovou délku téměř dvojnásobnou oproti délce vlákna než elektrické dipóly Hertzovy. Tyto metody však nejsou přesné a poskytují pouze jeden typ vlnové délky. Později uvidíme, proč buňky oscilují a pod jakým vlivem. Doufám, že jsem zatím čtenáře přesvědčil, že živé buňky jsou podle své stavby schopné oscilovat a vyzařovat záření. [EY Poznámka redakce: Musím sem znovu skočit, abych poukázal na to, že jeho výše uvedený hrubý výpočet „akce antény“ v buňce ignoruje vysokofrekvenční režimy vibrací. Jeho výše uvedený argument nám pouze pomáhá zaparkovat pravděpodobné NEJDELŠÍ vlnové délky (nejnižší frekvence), které buňka vysílá a přijímá. Aniž byste se pouštěli do teorie antén, vězte, že to tak je!]

Obr. 14

Právě tento jev záření, který je základem slavného tajemného smyslu u ptáků a hmyzu, je zvláštním instinktem, který přírodovědci předpokládají.

Prostřednictvím tohoto vnitřního buněčného záření žhavicí červ produkuje své vlastní světlo, které nikdy nezhasne. Je to podobné záření s jinou frekvencí, které hmyzu propůjčuje okultní schopnost nevnikající z čichu, ale ze záření v éteru. Jsou to stejná záření, která vytvářejí a udržují život, nebo se alespoň ukazují jako jeho přímý a neoddělitelný projev.

Právě tato záření vyzařují vaječníky samice *Bombyx* a přitahují samce. Právě tato záření vyzařovaná mikroorganismy rozkládajícího se masa přitahují modré mušky a

pohrabáči. Právě toto záření směřuje na velké vzdálenosti sovy, lumíky a netopýry na jejich kořist a umožňuje poštovním holubům najít svůj kurz.

Všechny zdánlivé záhady spojené s instinkty a společenskými zvyky hmyzu, ptáků a jiných tvorů se nyní stávají vysvětlitelnými.

Přírodovědci, kteří studovali tyto jevy, nicméně nedokázali vyřešit problém, který nám příroda v tak matoucím aspektu položila.

Tato teorie vrhá nové světlo na hádanky spojené s radiací a se životem samotným; má mnoho užitečných aplikací a zdá se, že je základním kamenem velkého problému inteligence zvířat.

POVAHA BUNĚČNÉHO ZÁŘENÍ Je potěšující, že mohu

zaznamenat, že výzkumy, které jsem v této oblasti provedl, z velké části inspirované výzkumy profesora d'Arsonvala a zesnulého Daniela Berthelota, byly potvrzeny nedávnými experimenty Gurwitsche a Francka, jakož i experimenty Alberta Nodona, prezidenta Societe Astronomique of Borde, který se již několik let zabývá elektrickými jevy v Borde. produkované v živém organismu ultrakrátkými vlnami. Tyto výzkumy se zabývají zejména radioaktivitou rostlin a zvířat. [Poznámka redakce EY: Slovo „actino“ je staré slovo, které se před dlouhou dobou často používalo k označení toho, co dnes s oblibou nazýváme ultrafialové záření.]

A. Nodon provedl mnoho experimentů s pomocí vhodných elektrometrů s cílem porovnat radioaktivitu rostlin a živočichů s radioaktivitou minerálních radioaktivních látek, jako jsou soli radia a uranu.

Měření zaznamenaná Nodonom byla odvozena z mnoha zdrojů; pylová zrna, stroužky česneku, cibule, čerstvě vykopané brambory.

Z těchto experimentů vyplývá, že takzvaná „radioaktivita“ je srovnatelná s uranem, nebo jinak řečeno, že způsobí vybití elektroměru za 25-500 sekund, podle povahy a hmotnosti organické tkáně. Nodon rozšířil své pole pozorování na zvířata a ukázal, že zlatí, černí a zelení brouci, mouchy, pavouci a další živý hmyz vydávají množství radioaktivity odpovídající trojnásobku až patnáctinásobku hodnoty uranu při stejné hmotnosti.

Mimochodem, všimněme si skutečnosti, která jasně potvrzuje mou teorii buněčné oscilace, že mrtvé rostliny a zvířata neposkytují žádné důkazy o detekovatelné radioaktivitě, protože se zdá, že přirozené záření je nezbytné – a zdá se dostatečné – pro udržení života. Tato radioaktivita je ve skutečnosti pouze projevem buněčné oscilace. Pokud je jádro zničeno, oscilace ustane a buňka odumře.

Tato pozorování, kromě experimentů na lidském subjektu, umožnila Nodonovi dospět k následujícímu závěru: „Ze zaznamenaných faktů vyplývá, že vitální buňky lidského těla vyzařují elektrony generované skutečnou radioaktivitou, jejíž intenzita se zdá být mnohem výraznější než intenzita pozorovaná u hmyzu a rostlin. (A. Nodon, „Les nouvelles Radiation; ultra-penetrantes et la cellule vivante.“ [Revue Scientifique, 22. října 1927. text, str. 609.])

O tom, že by u živých bytostí mělo docházet k určité emisi energie nebo k reemise implikující předchozí činnost, lze jen stěží pochybovat. Otázkou je, zda dochází k přenosu energie pomocí elektronů nebo přenosu energie pomocí vln. Pro mě je těžké si představit, že elektrony mohou být transportovány na tak značné vzdálenosti, jaké jsou uváděny do hry při určitých biologických jevech, jmenovitě instinkt zvířat a jejich schopnosti orientace a způsoby a prostředky, kterými je jejich existence udržována. Existují všechny důvody domnívat se, že elektrony jsou produkovány pouze lokálně v důsledku elektrické polarizace organických tkání, ale musíme mít také na paměti skutečné jevy indukce a detekce, ve kterých hrají vlny v lidském organismu hlavní roli, jako výsledek oscilace organického okruhu sestávajícího z buněčného jádra.

Kromě toho Nodon získal to, co lze nazvat „spontánní rentgenové snímky“ umístěním živých věcí (rostlin, hmyzu) přímo na fotografické desky. Jasně snímky byly řádně zaregistrovány po několikahodinové expozici. Nodonův závěr byl následující: „Zdá se pravděpodobné, že hmota pod vlivem záření, jehož vlnová délka je menší než je průměr elektronu, může být vystavena

k určitým modifikacím neznámé povahy (?), které mohou hmotě propůjčit nové vlastnosti, odlišné od těch, které propůjčuje záření mnohem větší vlnové délky, a které nejsou spojeny s elektrony. [EY
Poznámka redakce: Ti z vás, kteří jsou obeznámeni s ruský pojmenovaným fotografickým fenoménem jménem Kirlian Photography, pocítí spojitost!]

Interpretace těchto výsledků se mi zdá mnohem jednodušší. Ve skutečnosti žijeme uprostřed polí kosmického záření, zahrnujících celou škálu vln, od nejdelších po nejkratší. Musí být zřejmé, jak jsem ukázal v předchozích kapitolách, že kosmické záření vyvolává v buněčných jádrech organismu určité elektrické jevy, a naopak, že vnitřní jevy organismu, zejména výživa, uvádějí do hry řadu elektrických oscilací uvnitř buněk.

Teorie, kterou jsem formuloval o oscilaci živých bytostí, vysvětluje tyto jevy.

Živá buňka je skutečný oscilátor a elektrický rezonátor. Jeho „konstanty“ jsou stanoveny formou a povahou látek vstupujících do jeho složení. Obnovou těchto látek pomocí výživy vznikají lokální elektronické efekty, a to díky elektronům uvolněným chemickými reakcemi živého organismu, které modifikují elektrické konstanty buněčného jádra. Na druhé straně záření emitované živými bytostmi není zcela tvořeno zářením radioaktivním, protože existuje také záření výhřevné, infračervené a světelné (žhavicí červ, houby, mikroorganismy a zvířecí kulky).

V této souvislosti zmiňme objev Gurwitsche a Francka o „mitogenetických paprscích“, které jsou vyzařovány ze stonků a kořenů čerstvě nakrájené zeleniny, pokud není zničeno buněčné jádro. Bylo zjištěno, že tyto paprsky jsou svou povahou podobné ultrafialovému záření a jejich objev představuje důležité potvrzení mé teorie buněčné oscilace.

V době, kdy jsou zastánci emisní teorie světla opět konfrontováni s odpůrci podporujícími teorii vlnění, se nemusí zdát nevhodné usmířit Newtonovce s Huyghensovými stoupenci tím, že ukážeme, jak to udělal de Broglie, že elektron je koneckonců jen systém vln.

Proto je možné, že kosmické záření může integrovat nebo dezintegrovat elektrony v atomu.

Existence stále více pronikavých kosmických paprsků je opět často demonstrována a v současné době neexistuje žádné opodstatnění pro předvídání minimálního limitu velikosti ultrakrátkých vln. Doposud bylo studium nejvyšších frekvencí znevýhodněno instrumentální nedokonalostí.

Zdá se tedy, že neexistuje žádný platný důvod pro postulování „živého atomu“, jak je koncipován Nodonem.

Ve skutečnosti se zdá jednodušší dojít k závěru, že všechny živé organismy, ať už rostliny nebo zvířata, se skládají z elektromagnetických systémů, které jsou normálně v rovnováze pod vlivem pole kosmického záření kombinovaného s vnitřním zářením, jako je to, které je podmíněno nutričními procesy. Nadměrná nebo nedostatečná amplituda tohoto záření musí zahrnovat oscilační nerovnováhu, která je pro organismus smrtelná. Tento stav může být způsoben jednoduše změnami v charakteristikách záření, které modifikují funkční aktivitu vysílače nebo buněčného rezonátoru.

Někteří fyzici a radioelektrikáři namítli, že moje teorie je v rozporu s fakty, protože kosmické záření je tak pronikavé, že může procházet hmotou olova o tloušťce 7 metrů nebo více, a proto nemůže rozkmitat jádro živé buňky, které samo o sobě tvoří oscilační obvod mnohem větší velikosti, než je úměrné působení kosmických vln.

K této námitce mohu říci, že kosmické vlny pokrývají celý rozsah vlnových délek, dokonce i těch, které měří několik tisíc metrů, což je skutečnost, kterou pozorují radioelektrikáři při příjmu všech frekvencí, což má za následek „atmosféru“. Kromě toho má každá skupina buněk svou vlastní frekvenci se svými charakteristickými vibracemi a každou jednotlivou frekvenci lze identifikovat v obrovském rozsahu kosmických vln.

Nakonec později zjistíme důsledky mé teorie buněčné oscilace pozorováním účinků modifikací v kosmickém záření po interferenci vyplývajících z 1. aktivity slunečních skvrn, 2. sekundární záření vln pohlcených půdou, 3. léčebná aplikace oscilačních okruhů.

Hatonn:

Doufám, že mechanismus řekněme látky s frekvencí koloidního stříbra může narušit frekvenci oscilací, řekněme, viru, který osciluje jinou rychlostí. Koncepčně i reálně je to celkem jednoduché. Je také zřejmé, že „měkčí“ oscilační frekvence nepoškodí normální funkci nebo oscilaci buněk v jejich správném stavu. Nyní může být zřejmé, proč, když vezmeme buňky Dria, které mohou programovat na jakoukoli oscilační frekvenci uvedenou v jejich programování, máte nosný mechanismus, který znemožní tvorbu nebo plnou funkci mutovaných buněk v jakémkoli normálním fungujícím životním systému. Jak budeme postupovat dále, bude také zřejmé, proč Mito-chondrias dokáže vyčistit plak tvořený cholesterolovým tukem ulpívajícím na arteriálních a žilních stěnách. Mitochondrie jsou konvertorem takzvaných glukózových produktů na palivo. Drazí, pokud se naučíte, jak funguje vaše tělo a uvědomíte si, že je to jen skvěle zkonstruovaný ELEKTRICKÝ stroj, zjistíte, že se ve vašich životních vzorcích skutečně věci mění. Zjistíte také, že jak se energie DUŠE neboli věčná prána (ŽIVOT) odděluje od stroje – stroj umírá a všechny buňky se začnou vypínat a nakonec se přesunou na negativní stranu obrazu – a rozkládají se. Udržujte svou DUŠI v negativním stavu dekadence a degenerace a i ona se rozloží v rozklad a „smrt“.

Nepotřebuji se o této záležitosti hádat – TAK TO STANE TAK A DISKUSE NEBO HÁDKY NEZMĚNÍ ANI JEDNU FAKTU VĚDECKÉ PRAVDY O NĚM. Nesouhlasíte, chcete-li, ale zatím vás vědci místo pravdy krmili odpadky a vy jste jako druh i jako planeta na úplném úpadku.

Dobré odpoledne.

KAPITOLA VI

MODIFIKACE V BUŇKÁCH A NEROVNOVÁHA OSCILATORU

Oscilační působení mikrobů; Experiment prokazující elektrické vlastnosti mikrobů; Účinek záření; radio-cellulo-oscilátor; Terapeutické testy „Experimentální rakoviny u rostlin“; Lakhovského teorie ve vztahu k patologii rakoviny; Význam teploty lidského těla; Horečka a její funkce.]

OSCILAČNÍ PŮSOBENÍ MIKROBŮ Poznátky, které jsme získali o buněčném

záření, nám umožňují uvažovat z nového hlediska o problému patologického stavu buněk, které, jak jsme viděli, fungují jako nepatrné živé rezonátory.

Poukázal jsem na to, že život – fenomén oscilace v buněčném jádře – je výsledkem záření a jeho udržování je na něm závislé. Snadno pochopíme, že život, považovaný za harmonii vibrací, může být modifikován nebo zničen jakýmkoliv stavem způsobujícím oscilační nerovnováhu, zejména zářením určitých mikrobů, které překonávají záření slabších nebo méně odolných buněk.

Je nezbytné, aby amplituda oscilace měla adekvátní hodnotu, aby se organismus mohl nacházet ve zdravém obranném stavu proti škodlivému záření určitých mikrobů. Mikrob jako živý organismus vibrující s frekvencí nižší nebo vyšší, než je frekvence organické buňky, způsobuje v živé bytosti oscilační nerovnováhu. Zvuková buňka, která již nemůže normálně kmitat, je pak nucena upravit amplitudu nebo frekvenci své vlastní vibrace, kterou mikrob překonává víceméně úplně indukci. V důsledku nucení vibrovat za abnormálních podmínek nemůže buňka dále fungovat normálně; je to ve skutečnosti nemocná buňka. Aby mohla být navrácena zdraví, musí být ošetřena pomocí záření o vhodné frekvenci, které při nabití buňky potřebnou energií dosáhne dvojího účelu: navrácení zdraví a do původního normálního stavu. [H: Přidal jsem důraz, protože zde, ČTENÁŘI, dostáváte fakta ŽIVOTA a ta univerzální tajemství, o kterých tvrdíte, že je chcete.]

Působení tohoto pomocného záření neutralizuje a překonává škodlivé působení mikroba.

Působení mikroba na živou buňku může být redukováno na působení oscilace na jinou oscilaci. Je to v podstatě srovnatelné s vynucenými vibracemi vyvolanými malým heterodynním generátorem v rezonančním obvodu laděném s příchozí oscilací. Činnost tohoto lokálního generátoru je v souladu s činností záření, které je „v rezonanci“. Podle hodnoty jeho frekvence a amplitudy,

Tato pomocná vibrace modifikuje a moduluje ve větší či menší míře počáteční vibraci, která může být zesílena nebo více či méně eliminována.

Nelze rozumně tvrdit, že to, co platí pro organické buňky v živých bytostech, neplatí také pro mikroby, které se rovněž skládají z jednotlivých buněk. Mikroby, tvořené buňkou s jádrem, také vyzařují záření. Kdykoli se tyto elementární formy života dostanou do kontaktu s vysoce organizovanými bytostmi, výsledkem je to, co lze nazvat „válkou záření“ mezi mikroby a zdravými buňkami.

Problém, kterému čelíme, je do jisté míry analogický dilematu, ve kterém se zachraňující jedinec nachází, když spěchá pomoci příteli v nebezpečí. Vidí ho tvář v tvář mocným agresorům, ale neodvažuje se použít své zbraně, protože se bojí, že by zranil svého přítele, který se potýká se svými útočníky v nerozlučitelné rvačce.

Podobně škodlivé mikroby a zdravé buňky by byly stejně vystaveny jakémukoli elektrickému nebo radioaktivnímu prostředku, který by mohl být použit k potlačení určitého škodlivého záření. Je obtížné zničit mikroby bez zranění hostitele. Ve skutečnosti od dob Pasteura bylo hlavním cílem vždy zabít mikroby. Tato metoda má velkou NEVÝHODU V TOM, ŽE NIČÍ KROMĚ KMITÁNÍ BACILLA, KMITÁNÍ BUŇKY V KONTAKTU S NÍM.

Zkušenosti s léčbou rakoviny a tuberkulózy radiem, rentgenovými paprsky a ultrafialovými paprsky ukázaly velké obtíže spojené s formou terapie.

EXPERIMENTY PROKAZUJÍCÍ ELEKTRICKÉ VLASTNOSTI MIKROBŮ.

Možná lze očekávat, že někteří lidé mohou vyjádřit údiv nad tím, že elektrická teorie života a živé buňky by měla být rozšířena na mikroby, protože dosud nebyly mikroby z elektrického hlediska studovány.

Podívejme se na experiment, který provedli biologové a který dokazuje, že mikrobi jsou obdařeni zvláštními elektrickými vlastnostmi, které dosud zůstaly nevysvětlené.

Mikrob tyfu (*Bacillus typhosus*) a *Bacillus coli* jsou si mimořádně podobní (obr. 15 a 16 další strana). Tyfový bacil způsobuje u člověka břišní tyfus; nachází se v orgánech pacientů s tyfem a lze jej kultivovat. Je tvarován do tvaru tyče a měří 2 až 3 x 0,7 mikronu. Tato forma bacilu může projít modifikací. Je velmi pohyblivý, má vibrační řasinky a rychle se pohybuje přes mikroskopické pole.

Pokud jde o *Bacillus coli*, je vždy přítomen ve střevě, u člověka i u zvířat. Obecně je neškodný, ale může se stát patogenní. Tato druhá varianta se podobá bacilu tyfu, ale je méně pohyblivá a vykazuje jen málo řasinek. Je také náchylný na pěstování.

Obr. 15, 16

Tyto dva mikroorganismy byly vybrány pro následující experiment. Směs těchto dvou bacilů (*B. coli* a *B. typhosus*) byla vložena do kapaliny s mírnou elektrickou vodivostí, do které byly vloženy dvě elektrody a spojeny s kladným a záporným pólem elektrické baterie. Poté bylo pozorováno, že bacily tyfu byly přitahovány k jednomu z pólů, zatímco bacily *coli* byly přitahovány k druhému pólu. Tak bylo dosaženo přísného oddělení dvou typů bacilů, patogenních a nepatogenních.

Tento experiment byl dokonce nafilmován a je zajímavé sledovat, jak se tyto mikrobi řítí, jakmile proud funguje, někteří doprava, zatímco jiní postupují doleva. Tento jev, dosud nevysvětlitelný, ukazuje, že mikrobi mají elektrické vlastnosti, které jsme dříve neznali.

Navíc víme, že ve vysoce zředěných roztocích jsou určité chemické sloučeniny disociovány, což má za následek, že se objevují elektrické náboje, stejné, ale s opačným znaménkem. Například chlorid sodný, NaCl, je disociován jako sodík, Na, kladně nabitý, a chlor, Cl, záporně nabitý. Můžeme tedy analogicky vysvětlit, že bacily tyfu a *coli* mohou podléhat diferenciaci z elektrického hlediska,

podle chemického složení, stejně jako se za vhodných podmínek rozlišuje sodík a chlór.

Podle mého názoru se bacil coli stává škodlivým pouze proto, že je schopen obecně modifikovat vlastnosti buňky: kapacitu, vlastní indukčnost a vodivost. Z toho vyplývá, že coli bacil, vibrující stejnou frekvencí jako živé buňky, na ně nemá škodlivý účinek, protože nemění vlnovou délku buněk. Na druhé straně bacilus tyfu, jehož elektrické vlastnosti jsou v důsledku diferenciaci jeho chemických složek odlišné, kmitá s jinou frekvencí a nucenou indukci upravuje oscilační rovnováhu buňky.

ÚČINKY ZÁŘENÍ S ohledem na modifikace

způsobené mikroby v tkáních a buňkách se snažme ve světle naší teorie najít vhodný lék.

Problémem není usilovat o zabití mikrobů v živém organismu, ale aktivovat normální buněčnou oscilaci přivedením přímého působení na buňky pomocí vhodného záření. [H: Čtenáři, toto je tak důležité, že se musím zastavit a varovat vás, abyste se NAUČILI, co se zde nabízí – nejen to prohledávat jako zajímavý článek. Toto je podstata a úplná příčina všech nemocí a jak jim lze čelit – JE TO VÁŠ ŽIVOT.]

Mé experimenty ukázaly, že pomocí ultra krátkých bezdrátových vln nebo pomocí oscilačních obvodů ve formě límců a pásků je možné nastolit rovnováhu buněčných oscilací a překonat vliv mikrobiálních oscilací. [H: Drias používáme interně — stejné výsledky. Vysvětluje také, proč naše produkty neničí kompatibilní střevní flóru.]

Typ záření produkovaného těmito vlnami je neškodný, čímž se v tomto ohledu liší od rentgenového záření a radia. Proto je třeba mít na paměti, že jejich použití je bez jakéhokoli rizika.

Kromě toho lékařská věda využívá vysokofrekvenční proudy, které obhajoval profesor d'Arsonval dlouho před objevem triodového ventilu. Tato metoda poskytla vynikající výsledky.

RADIO-CLULO-OSCILÁTOR.

Po vyvinutí vysílací aparatury jsem experimentoval s určitým počtem bakteriálních kultur, které jsem na mnoho hodin vystavil poli jeho vlivu. Výsledkem bylo, že kultury nadále normálně rostly. Navíc jsem z těchto experimentů nikdy nepocítil žádnou nevolnost, ačkoli jsem byl několik dní zaměstnán manipulací s tímto vlnotvorným aparátem, kterému jsem dal jméno Radio-celulo-oscilátor.

Jedná se zde o aparát generující bezdrátové vlny, jehož konstrukce je nepodstatná, pokud produkuje požadované záření. Základní vlnová délka tohoto záření podléhá změnám. Jeho skutečná velikost je podmíněna povahou buněk procházejících ošetřením, ale až do současnosti jsem používal vlny v rozmezí 2 až 10 metrů [přibližně 100-200 milionů cyklů za sekundu ve frekvenci]. Teprve když jsou živé bytosti, jako je buňka a mikrob, v kontaktu, uvedou se paprsky vydávané radio-celulo-oscilátorem do činnosti, aby se mohla znovu ustavit oscilační rovnováha buňky. Je to samotná buňka, která se obnovením vitality díky záření pomocného oscilátoru podaří mikroba zničit.

Pokusy, které jsem provedl v nemocnici Salpetriere s profesorem Gossetem, Dr. Gutmannem a M. Magrou, se týkaly rakovinných rostlin, naočkovaných podle metody Erwina Smithe. Tyto experimenty byly předmětem sdělení adresovaného Societě de Biologie dne 26. července 1924.

Text tohoto sdělení je uveden níže.

TERAPEUTICKÉ TESTY „EXPERIMENTÁLNÍ RAKOVINY NA ROSTLINÁCH“

(Autoři: A. Gosset, A. Gutmann, G. Lakhovsky a J. Magrou.)

Experimenty ukázaly, že v různých rostlinách je možné vytvořit nádory srovnatelné s rakovinou

u zvířat inokulací *Bacterium tumefaciens* (Erwin F. Smith, An Introduction to Bacterial Disease of Plants, Philadelphia and London, 1920). Jeden z nás (J. Magrou, Revue de Pathologie Comparee, březen 1924.) získal experimentálně touto metodou velké množství nádorů. Tyto nádory se vyvíjejí donekonečna; za určitých podmínek mohou podstoupit částečnou nekrózu, ale nezhyňou úplně, dokud celá rostlina nebo alespoň větve nesoucí nádor podlehnou kachexii. I po chirurgickém odstranění se tyto nádory vždy opakují.

Navrhujeme popsat v této poznámce působení vysokofrekvenčních elektromagnetických vln, generovaných zařízením navrženým Lakhovským pro terapeutické účely, v souladu s jeho teoriemi. (Georges Lakhovsky, Radio Revue, listopad 1923, Le Conference a l'Ecole Supérieure des PTT, 2. června 1924.) Tento přístroj byl pojmenován Radio-cellulo-oscilator a vydává oscilace, jejichž vlnová délka (___ = přibližně 2 metry) odpovídá 150 milionům vibrací za sekundu.

První experiment začal s rostlinou (*Pelargonium zonatum*) nebo *Geranium* odebraným měsíc po inokulaci *Bacterium tumefaciens*. Postižena byla tehdy drobnými bílými nádory velikosti pecky třešně. Rostlina byla vystavena radiaci při dvou příležitostech v intervalu 24 hodin a pokaždé po dobu tří hodin (deska I).

deska I

Několik dní po léčbě nádor pokračoval v rychlém růstu, jako kontrolní nádory, a vytvářel velkou multilobární hmotu. Asi šestnáct dní po prvním ošetření nádor náhle začal podléhat nekróze. O nějaký čas později (asi patnáct dní) byla nekróza kompletní; laloky nádoru, zmenšené a vysušené, byly odděleny vylučovacími rýhami od stopky, která je nosila, a nádor sám nekladal odpor ani sebemenšímu tahu. Nekrotické působení záření bylo přísně selektivní a přísně omezené na rakovinné tkáně, které byly napadeny až do nejhlubšího místa, odkud nádory pocházely. Zdravé části, stonek a listy, byly ponechány nedotčené a rostlina si zachovala veškerou svou vitalitu.

Druhá pelargónie byla ošetřena podobně. V tomto případě byla doba expozice záření prodloužena (jedenáct seancí po třech hodinách). Šestnáct dní po první seanci začal nádor, který rostlina nesla, podléhat nekróze a o několik dní později zcela vyschl. Stejně jako v prvním experimentu zůstaly zdravé části neporušené.

U třetí pelargónie vystavené záření po dobu devíti hodin (ve třech seancích po třech hodinách) měla nekróza laloků nádoru stejný průběh.

Šestnáct muškátů bylo ponecháno stranou jako kontroly a nebyly ošetřeny. Všechny nesly nádory v plné aktivitě, často obrovské (Plate II viz další strana).

deska II

Na závěr můžeme oprávněně konstatovat, že muškáty, které se staly rakovinnými po inokulaci bakterií *Bacterium tumefaciens*, což je stav, u kterého chirurgický zákrok nedokázal zabránit opakování, se zdál být vyléčen pod vlivem určitých elektromagnetických vln dříve zmíněných v tomto sdělení. (Chirurgická klinika Salpetriere.)

Zdá se, že výsledek těchto experimentů je zcela jasný. Na jedné straně u velkého počtu rostlin naočkovaných *Bacterium tumefaciens* a ponechaných bez léčby se vyvinuly nádory značné velikosti a vysály svou životní energii, což nakonec způsobilo jejich zničení. Na druhou stranu, rostliny ošetřené oscilací a náhodně vybrané mezi naočkované muškáty nejenže rychle vyléčily, ale stále vzkvétaly i v zimě, zatímco muškáty nenaočkované, řádně vykvetly, ale méně nápadně se vyvinuly.

Pozoruhodná fotografie vyléčené pelargónie na desce III (viz další strana) by měla být pro květináře velmi zajímavá.

deska III

MOJE TEORIE VZTAHUJÍCÍ SE K PATOLOGII RAKOVINY Statistika ukazuje, že ve většině případů se

rakovina vyskytuje ve starých tkáních.

Naším úkolem je tedy zjistit, jaké chemické změny probíhají v krvi nebo v buňkách starších lidí, protože podle mé teorie vzniká rakovina v důsledku změn buněčných oscilací způsobených změnami v elektrické kapacitě buněk.

Jako příklad uvažujeme tvorbu globulinů. (Obecný název pro různé proteiny, včetně globulinu, vitalinu, sérového albuminu, fibrinogenu, myosinu a globulinu. Zápis překladatele.)

Analýza krve starších lidí prokázala přítomnost globulinů bohatých na železo a fosfor, vytvořených z úlomků fibrinu, leukocytů (bílé krvinky) a erytrocytů (červené krvinky). Podle výzkumů několika pracovníků, jako jsou Achard, Aynaud, Bizzozera, Eberth, Hayem a další, se ve věku od 40 do 50 let objevuje v krvi množství plochých krvinek ve formě pelet, nazývaných globuliny. Profesor Aynaud prokázal, že globuliny obsahují různé minerální látky, které představují jednu šestinu suché hmotnosti. Popel globulinů vykazuje při analýze konstantní podíl fosforu, železa, síry a vápníku. Kromě minerálních látek obsahují globuliny organické sloučeniny, jako je lecitin, jehož chemické složení je podobné cholesterolu, který se nachází ve všech nádorech kůže.

Profesor Roffo, významný kancerolog, prokázal, že cholesterol se nachází ve všech zhoubných nádorech kůže. Nyní je cholesterol podle Roffových experimentů náchylný k vlivu slunečního záření, zejména těch v ultrafialové oblasti. [H: Musíte začít dávat pozor, čtenáři, protože to jsou jistě „staré“ informace, a přesto jsou vám nyní představeny, jako by byly právě objeveny. Jsem ohromen, pokud mě něco může ohromit, o vašich rasách, že kdokoli z vás stále přežívá nad rámec stanoveného povolání a tvrdí, že si zachraňuje dobré zdraví, zatímco vás ubíjejí k smrti nožem a denutricionalizací. Například lecitin není jen „jako“ cholesterol, ale zabraňuje usazování a ulpívání plaku cholesterolu mastného typu na stěnách cév. Pokračujte prosím a najdete všelijaké před vámi skryté „věci“.]

V nedávné studii Roffo prokázal skutečnost, že když se potrava pokusných krys smíchá s ozářeným cholesterolem (produkovaným slunečním zářením nebo ultrafialovými paprsky), zhoubné nádory (sarkom) se vyvinou v 55 procentech případů, zatímco u krys krmených neozářeným cholesterolem nebyly pozorovány vůbec žádné nádory.

Transformace cholesterolu zahrnuje produkci uhlovodíků, které svou radioaktivitou působí na chromozomy buňky, které jsou zničeny v důsledku „interferenčního záření“, takže zbývá pouze mitochondria. Tyto organické jednotky, které jsou podstatně menší a mají mnohem větší frekvenci než chromozomy, nadále oscilují a vyvíjejí se a zároveň získávají buněčnou membránu. Vzniká tak neoplastická buňka.

Působení globulinů na příčinu rakoviny je nyní zjevnější. Obsahují jednak fosfor (fosforescenční záření za přítomnosti uhlovodíků nacházející se v globulinech), jednak minerální látky jako železo, vápník, síra, které zvyšují vodivost buněk.

Stejně jako v Roffových pokusech, kdy uhlovodíky způsobovaly rakovinu myším krmeným ozářeným cholesterolem, tak i nadbytek globulinů v organismu od 40 let věku, který zavádí do tkání stejné uhlovodíky jako do ozářeného cholesterolu, se podílí na vzniku rakoviny u člověka.

Kromě toho výzkumy několika badatelů ukázaly, že globuliny velmi rychle aglutinují a mají tendenci se spojovat s organickými částicemi a vytvářet obal, který svou přítomností narušuje oscilaci normálních buněk a nakonec vede ke vzniku rakoviny. [H: Předchozí dva odstavce jsou skutečně VELMI důležité.]

Bylo také pozorováno, že počet bílých a červených krvinek je u starých lidí výrazně menší než u dospělých a podle některých badatelů se oba typy krvinek, červené a bílé, přeměňují na globuliny. U starých lidí tedy není chemické složení krve stejné jako u dospělých.

Moje teorie tak poskytuje základ pro vysvětlení fenoménu rakoviny, jejíž primární příčina je stále neznámá, ať už je mikrob nebo ne. Víme také, že rakovina může být transplantována do zdravého organismu, ale že štěp ne vždy „zabere“. V takovém případě normální oscilace zdravých buněk překoná oscilaci novotvaru (rakoviny), který se nevyvíjí. Na druhou stranu, pokud je štěp implantován do skupiny abnormálních buněk, jako jsou „tečky krásy“, často „zabere“, protože abnormální buňka má jinou rychlost oscilace než normální buňka.

[H: Toto další je také velmi důležité a hodné vašeho pečlivého prostudování.]

Z těchto experimentů se nakonec dospělo k závěru, že rakovina není nakažlivá, a proto není způsobena mikrobem.

Z mého pohledu přirovnávám rakovinnou buňku k mikroorganismu, který má jádro jako běžné buňky, ale jeho frekvence a oscilace jsou jiné než u zdravých buněk. Jedinými škodlivými mikroby jsou ti, kteří ničí nebo modifikují normální oscilaci změnou elektrické kapacity buněk; a u neškodných mikrobů lze předpokládat, že vibrují stejnou frekvencí jako zdravé buňky, nebo že jejich chemické složení odpovídá elektrické kapacitě a odporu buněčného prostředí. Je známo, že bacil mléčného kvašení, kvasinky atd. nejsou za normálních podmínek škodlivé a nic víc než bacil coli, protože mají stejnou oscilaci jako zdravé buňky, nemodifikují svou frekvenci, a proto i přes přítomnost těchto bacilů nedochází k žádným změnám.

Ve stárnoucích tkáních tedy zvýšení množství molekul obsahujících kovy (železo atd.) vlivem globulinů nebo jiných látek schopných modifikovat elektrické konstanty buněk a krve ovlivňuje vnitřní kapacitu a elektrický odpor každého jaderného okruhu. Obvod tvořený organickým vláknem již nemá stejnou elektrickou kapacitu, nezbytnou pro jeho rovnováhu, protože jeho specifická vlnová délka byla změněna. Z toho vyplývá, že frekvence kmitání již není stejná. Byl definitivně upraven a liší se od specifické frekvence zdravých buněk.

Na druhé straně, odklon buněk, ke kterému dochází v důsledku nárůstu molekul obsahujících kov, odvozených z akrece globulinů nebo jiných karcinogenních látek, slouží ke zvýšení elektrické kapacity jiných buněk, což způsobuje narušení jejich oscilační rovnováhy. Jakmile se změni přirozená frekvence a naruší se oscilační rovnováha, zdravé buňky se místo normálního dělení pomocí karyokineze (nepřímé buněčné dělení, běžný způsob reprodukce buněk) rozdělí na neoplastické (rakovinné) buňky, které vibrují s jinou frekvencí. Tyto nové buňky pak působí přímou indukcí a nucenou vibrací na ostatní sousední buňky, které nutí kmitat s frekvencí charakteristickou pro rakovinné nádory, a tak je přeměňují na rakovinné buňky. Změna tkání se šíří postupně a vede ke vzniku rakovinného nádoru.

Primární příčinou této změny by tedy byla změna frekvence zdravých buněk v důsledku nárůstu globulinů příliš bohatých na železo a fosfor v buňkách již oslabených.

Ve věku kolem 50 let procházejí určité orgány chemickými úpravami. Kapacita a vlnová délka buněk se také změní a buňky začnou vibrovat s jinou frekvencí, jak bylo uvedeno výše, což nutí buněčné dělení, aby se stalo neoplastickým (rakovinným). Nárůst globulinů a dalších karcinogenních látek vyskytující se v určitém věku, při úpravě frekvence zdravých buněk, jejichž elektrická kapacita se v důsledku toho mění, nebo dokonce při úplném zrušení jejich normálního kmitání, způsobuje nejen rakovinu, ale i většinu nemocí stáří.

Rakovina je totiž jen jednou z nemocí stáří; hlásá degeneraci organismu.

Jsem přesvědčen, že nakonec uspějeme v nalezení způsobů a prostředků, jak regulovat kapacitu a vlnovou délku buněk. Když je tohoto cíle dosaženo, není důvod, proč by lidský život neměl být prodloužen daleko za jeho současnou délku. Pozorujeme však, že navzdory moderní hygieně zůstává úmrtnost na rakovinu obrovská. Podle mého názoru je to z důvodu, který by měl být spíše uklidňující, mám na mysli pokrok vědy, i když se to může zdát paradoxní. Ve skutečnosti průměrná délka života (tj. střední délka života), která byla v posledním desetiletí minulého století asi devětatřicet let, vzrostla v některých zemích na padesát nebo dokonce více, a to díky pokroku v chirurgii a hygieně, která dříve zabránila velkému počtu úmrtí na nakažlivá nebo organická onemocnění.

Rakovina, tak často nevyléčitelná, útočí na lidi, kteří dosáhli počátku padesátých let. Nárůst průměrné délky života postihuje všechny vrstvy společnosti, takže stále více lidí se dostává do „rakovinového věku“ a podlehnou nemoci.

Vzhledem k rychlému pokroku dosaženému v lékařské vědě a biologii a vzhledem k tomu, že některé příčiny rakoviny již byly definitivně stanoveny, můžeme oprávněně doufat, že tato hrozná nemoc bude brzy poražena.

VÝZNAM TEPLoty LIDSKÉHO TĚLA HOREČKA A FUNKCE Ve světle mé teorie je možné vysvětlit fenomén udržování konstantní teploty v lidském těle.

Nejprve se podívejme, jak se udržuje konstantní teplota. Potrava, absorbovaná a chemicky transformovaná trávením a dalšími vnitřními procesy, se dostává do každé buňky poté, co byla částečně asimilována krví a protoplazmou. Potravinové materiály tak dávají vzniknout biomagnomobilním entitám, které tvoří elementární jednotky živých organismů, protože molekuly a atomy tvoří chemické látky.

Potravinové dodávají do těchto jednotek všechny chemické prvky, kovy, metaloidy, kromě vodivých a izolačních sloučenin nezbytných pro stavbu organického vlákna, jeho jádra a membrány. Jádro se skládá ze dvou odlišných částí.

1. Uvnitř vlákna minerální látka schopná udržet do určité míry vodivost vlákna.
2. Pokrývací vlákno, membrána sestávající z dielektrické látky určené k izolaci samotného vlákna.

Víme, že jakékoli kmitání v elektrickém obvodu, otevřeném nebo uzavřeném, uvolňuje teplo produkované průchodem proudu vodivými nebo izolačními částmi obvodu. Jinými slovy, je to tření proudu proti odporu obvodu, které způsobuje tuto produkci tepla.

V každém článku se vlákno, sestávající z vodivých materiálů více či méně elektricky odolných, přehřívá průchodem proudu. Z toho, že buňky oscilují, tedy vyplývá, že vydávají teplo, produkované degradací elektrické energie vznikající z chemické energie potravin a také z atmosféry (kosmického záření), jak uvidíme později.

Předpokládejme nyní, že v důsledku jakéhokoli patogenního agens je elektrický odpor vlákna jádra a jeho membrány odlišný; výsledkem je abnormální uvolňování tepla s dopadem na sousední buňky. Tato emise tepla se dostává k membránám těchto buněk, takže teplota těla postupně stoupá a způsobuje horečku.

Je snad možné dát do souvislosti tyto skutečnosti s úmrtím některých pacientů trpících vysokou horečkou. Viděli jsme, že obvod tvořený organickým vláknem může kmitat – to znamená, že článek může žít pouze tehdy, je-li tento obvod, jako každý jiný elektrický obvod, izolován od kapaliny, ve které je ponořen. Ve skutečnosti membrána vlákna plní podobnou funkci jako hedvábí nebo gutaperča pokrývací elektrické dráty.

Co se tedy stane, když teplota dosáhne 41°C. [cca 105,8°F]? Jednoduše toto: izolační a pryskyřičná membrána sestávající z plastinu (fosforizovaný protein tvořící jeden z hlavních proteinů protoplazmy) nebo podobné látky, obklopující vodivé vlákno, se při této vysoké teplotě spojuje díky své extrémní tenkosti a své obecné fyzikální povaze. Obvod již není izolován; je zničená.

Buňky proto již nemohou být zdrojem elektrických oscilací, nemohou dále žít a umírají.

Více či méně prodloužená odolnost některých pacientů vůči této vysoké teplotě je způsobena konkrétní chemickou konstantou membrány jaderného vlákna a stupněm její tavitelnosti.

Na základě tohoto principu je zřejmé, že mnoho nemocí by se dalo vyléčit pomocí horečky, udržované při vhodné teplotě, takže by mohlo dojít k fúzi jádra mikroba a následně ke zničení mikroba.

Víme tedy, že gonokok neodolá teplotě 40o C a že je zničen splynutím svého jádra po horečce překračující tuto teplotu. Kromě toho po určitou dobu přestala být horečka považována pouze za patologický projev, škodlivý a nevyhnutelný. Vskutku, pozoruhodné léky byly připisovány horečce, která, jak se zdá, patří do oblasti empirismu, ale nepochybně bude součástí vědy zítřka. [Od té doby, co toto napsal Lakhovsky, se terapeutická horečka vyvinula v uznávanou metodu léčby známou jako pyretoterapie. Aplikace tepla touto metodou pyrotermie spočívá v celkovém zahřátí pacienta vlnami o délce asi 30 metrů [frekvence přibližně 10 milionů cyklů za sekundu]. Pyrotermii aplikovalo mnoho pracovníků při revmatických a jiných onemocněních, včetně celkové paralýzy duševně nemocných. Jeho cílem je produkce umělé horečky. (Zápis překladatele.)) [H: Chtěl bych, abyste naslouchal léčbě některých nemocí včetně AIDS, kdy krev cirkuluje potrubím mimo tělo a ZAHŘÍVÁ.]

Není tedy zbytečné podrobně studovat příčiny a účinky horečky, protože na takových znalostech závisí její umělé vyvolání a adekvátní regulace. Nyní uvidíme, do jaké míry moje teorie buněčné oscilace umožňuje dosáhnout tohoto cíle. [H: Vzpomeňte si prosím na „krizovou“ fázi, kterou zažívali všichni pacienti s onemocněním před antibiotiky. Vždy existovala krize, kdy horečky drasticky stouply a pak se „zlomily“ a nazývaly se „překonáním krize“. Stalo se, že překročila kritickou teplotu, ve které daný mikrob mohl žít, a byli „vyřazeni“.]

V této souvislosti je zajímavé povšimnout si výskytu horečky vyvolané očkováním a můžeme si také připomenout, že již v roce 1885 profesor Wagner von Jauregg z Vídně naznačil možnost léčit všeobecnou paralýzu duševně nemocných inokulací malárií, přičemž stejná metoda byla zřejmě použita k vyléčení epilepsie Ludvíka XI.

V době, kdy ještě nebyly objeveny mikroby, byly již pozorovány léčebné účinky horečky. Dr. Augustine Marie, významný francouzský psychiatr, zmiňuje v nedávné studii následující pozorování, které učinil Esquirol ve svém prvním pojednání z roku 1818.

„Existuje jen málo chronických onemocnění, která by se nevléčila neočekávaným výskytem horečky.“
Všichni naši praktikující neustále naříkají nad svou neschopností vyvolat horečku. Několik lidí se to pokusilo vyvolat...“
[H: Nyní bych doufal, že máte zdravější úctu k hodnotě horečky. Všichni jste tak nadšeni z toho, jak zlikvidovat sebemenší horečku, že jednoduše umožníte mikrobům lépe začít a DOUFÁTE, že mikrob není odolný vůči jakémukoli antibiotiku, které se pak rozhodnete použít proti nemoci. Zničení horečky často jednoduše umožní větší a lepší RŮST mikrobů bez rušení.]

Obecně lze říci, že při několika příležitostech byla pozorována léčba mentálních případů po horečce, zvláště byla-li způsobena malárií nebo erysipemem.

Je to samozřejmě čistě empirický postup naočkovat nemocného nemocí a riskovat následky s úmyslem vyléčit se pomocí vzniklé horečky. [H: V dnešní době by to bylo FATÁLNÍ.]

Podle mého názoru je mechanismus dotyčné léčby poměrně jednoduchý. Již jsem uvedl, že jádro každé buňky se skládá z určitého počtu látek, jejichž povaha a poměry jsou proměnlivé. Některé z těchto látek působí jako vodiče (minerální soli), jiné jako izolanty (pryskyřice, tuky, cholesterol atd.). Jsou uspořádány tak, že jádro se obecně nachází ve formě trubice složené z izolační hmoty (vlákna) naplněné vodivou tekutinou. Takové jsou prvky buněčného oscilačního obvodu. [H: Proto nabízíme Gaialyte pro jeho elektrolytické vlastnosti a potřebné další minerály a vitamíny již v buněčné formě. Nyní samozřejmě můžeme nabídnout koloidní zlato k použití ve spojení s těmito produkty a zjistíte, že zlato vyřadí mikroby v buňkách lépe než cokoliv jiného, a tak přítomná horečka také klesne.]

Nyní jsou všechny tyto izolační látky tavitelné při různých specifických teplotách v závislosti na jejich povaze. Membrána jaderného vlákna je tedy izolační sloučenina, která se tavi při určité teplotě, která se mění pro každý konkrétní mikrob, přičemž tato teplota závisí v podstatě na povaze a podílu jednotlivých prvků.

Maximální teplota, kterou buňka vydrží, aniž by byla zničena, přirozeně souvisí s konstitucí jádra, protože buňka odumírá, když se její jádro sloučí. Navíc je každý druh mikroba odolný, dokud není dosaženo určitého stupně teploty. Pozorování různých pracovníků dokazují, že určitý počet mikrobiálních onemocnění lze uspokojivě léčit pomocí horečky, pokud je odpovídajícím způsobem vyhodnocena výsledná teplota a její trvání.

Ale jak se to má udělat? Tím, že se uchýlí k malarické inokulaci nebo koloidním látkám (chinin), které mohou způsobit vážné organické poruchy, které reakcí vyvolávají horečku? Ale horečka může být nadměrná a způsobit fúzi zdravých buněk pacienta, a tím může následovat smrt.

Ukázal jsem také, že horečka pochází ze zvýšení tělesné teploty, která je normálně udržována konstantní elektrickým odporem v buněčně oscilujícím okruhu proti průchodu vysokofrekvenčních indukčních proudů. Nárůst teploty v celulárním oscilačním obvodu může být vyvolán dvěma způsoby: 1. Zvenčí přebytkem indukčního proudu, vznikajícího např. přebytkem kosmického záření. 2. vnitřně, snížením elektrického odporu buněčného vlákna; například z přebytku vodivých minerálních látek.

To je potvrzeno mnoha pozorováními u pacientů s horečkou.

V případě horečky je vzestup teploty vždy pozorován večer při západu slunce, kdy náhlé snížení ionizace atmosféry vlivem slunečního záření způsobí velký příliv kosmických vln a také krátkých bezdrátových vln. Na druhé straně pokles teploty při horečce je pozorován ráno při východu slunce v důsledku denního útlumu kosmických vln v důsledku ionizace atmosféry prostřednictvím světelných paprsků, které interferují s kosmickými vlnami. [H: Pro vás, kteří pracujete s Gaiandrianas, proto trvám na tom, aby se s médiem/médii zacházelo 24 hodin denně VNĚ! Vy prostě nevíte, co děláte, a proto všechny naše produkty mají v sobě NAŠI Gaiandrianu – protože znám frekvenci a dopad kosmického záření, který prostě nemůžete dostat z žádného druhu vnitřního světelného aparátu a stavební materiály blokují dostatek paprsků, takže to prostě nestačí.]

Ve světle těchto pozorování se domnívám, že je to naprosto správný postup, jak vyvolat záchvaty léčebné horečky, nikoli naočkováním pacientů nebezpečnými nemocemi nebo zničením mikroba zavedením dalšího do organismu, ale uchýlením se k racionálním elektrickým metodám, například použitím generátoru ultrakrátkých vln, jako je přístroj, který jsem již popsal, kromě použití rezonančních obvodů a vhodných oscilačních obvodů. Relativně dlouhé vlny používané v diatermii mají frekvenci, která je příliš nízká na to, aby vytvořila dostatečně vysokou teplotu, ani nám neumožňují přesně změřit lokalizaci vytvářeného tepelného účinku. S mnohem kratšími vlnami, v rozmezí od 1,50 do 3 metrů [přibližná frekvence 200 milionů cyklů za sekundu], je však možné dosáhnout mnohem intenzivnějších tepelných efektů.

Konstrukce typu ultrakrátkovlnného aparátu s vysokým energetickým potenciálem již byla dotažena do takové míry, že operátoři s ním manipulující vykazovali příznaky vysoké horečky. Přístroj tohoto druhu nám může umožnit regulovat intenzitu vhodné horečky generováním potřebného tepla v dostatečném množství, aby došlo k fúzi jádra patogenního mikroba.

Domnívám se, že takový způsob léčby by mohl lidstvo osvobodit od mnoha nemocí, zejména syfilis, která je jednou z nejzávažnějších, neboť víme, že spirochéta, její původce, splývá při teplotě 40°C. Bohužel některé další mikroby se spojují při vyšší teplotě, než by naše buňky mohly tolerovat, zejména v případě bacilu tuberkulózy. Za takových okolností by umělá indukce horečky byla neproveditelná, a proto se pozornost musí soustředit na zvýšení tavitelnosti jádra příslušných mikrobů chemickými prostředky nebo na snížení tavitelnosti našich vlastních buněk, což by nám pak umožnilo používat generátor ultrakrátkých vln s určitou mírou úspěchu. [H: Skutečným ŘEŠENÍM je samozřejmě použít naše produkty pro zbavení se přenašečů a destruktivních sacích parazitů a použít zbytek produktů dria, které se nespojí, ale zničí oba mikroby v bakteriální struktuře, spirochety A jako HIV a další člověkem vytvořené mikroby.]

DALŠÍ DŮKAZ STERILIZACE VODY PŘÍMÝM KONTAKTEM POMOCÍ BUNĚČNÉ OSCILACE MIKROBŮ S KOVY

[H: OK, DOBRÍ PŘÁTELÉ, POSLOUČEJTE — ZDE PŘEDSTAVUJEME NEUVĚŘITELNOU ÚČINNOST NAŠICH KOLOIDNÍCH ŘEŠENÍ! ZATÍM VE VAŠEM ORGANISMU NEMOCI PROGRESU VÝROBY ZLATO A STŘÍBRNO STÁLE DOSTANOU VŠECHNY ZNÁMÉ. MYSLÍM SI, ŽE VĚDCI SI MOHOU PROFOUKÁT SVÉ VLASTNÍ OBVODY, POKUD SE POKUSÍ O VYŠŠÍ FREKVENČNÍ MIKROBY, PROTOŽE SE SAMI VYFUKOU. KDYŽ SÁHNETE PRO VYŠŠÍ MOLEKULU, KTEROU DRŽÍTE PO SPOLU VIRIÁLNÍ KRYSTALICKOU FORMU ŽIVOTA NEŽ TITANIUM, KTERÉ „SKUTEČNĚ“ DOSAHUJETE!]

Abych prokázal platnost své teorie buněčné oscilace, nedávno jsem provedl řadu výzkumů v Pasteurově institutu. Protože mikrobi nebo buňky mohou žít pouze díky své vysokofrekvenční oscilaci a s ohledem na baktericidní působení kovů, dospěl jsem k závěru, že podle mé teorie poskytly následující skutečnosti základ pro racionální vysvětlení.

Je známo, že kmitočet oscilačního obvodu se mění kontaktem s kovovou látkou, která jej nějakým způsobem zkratuje. Z toho jsem usoudil, že ke stejnému jevu by mělo dojít i v buněčném oscilačním obvodu, tedy při kontaktu kovu s mikrobem. Experimenty provedené v Pasteurově institutu znovu potvrdily mé teoretické názory a staly se předmětem následujícího sdělení, které profesor d'Arsonval předložil „Académie des Sciences“ 15. dubna 1929.

MIKROBIOLOGIE. STERILIZACE VODY A JINÝCH KAPALIN POMOCÍ KOVOVÝCH OBVODŮ PŘI PŘÍMÉM KONTAKTU S NÍM. Zápisky Georgese Lakhovského, prezentované profesorem d'Arsonvalem. (zkrácené)

Baktericidní síla stříbra je známa již delší dobu. S přáním otestovat působení kovů na mikroby podle mé teorie buněčné oscilace, která uvádí, že jádro každé buňky nebo mikroba je srovnatelné s vysokofrekvenčním oscilačním obvodem, a s vědomím, že frekvence oscilací jakéhokoli obvodu je modifikována kontaktem s kovovou látkou, jsem dospěl k závěru, že baktericidní účinek kovu byl čistě fyzikální a byl způsoben změnou jádra v oscilaci.

Ve spolupráci s M. Sesarim z Pasteurova institutu jsem začal tyto experimenty se stříbrem.

I. Bacillus coli. Jako standard byla použita emulze B. coli obsahující 11 280 kolonií = 1 128 000 na cm³. Emulze pak byla rozdělena následovně do tří samostatných nádob.

A – Používá se jako ovládání.

B—Obvod 7 plochých spirál (plocha povrchu = 119 cm.²).

C—Obvod 9 kruhových spirál (plocha povrchu = 72 cm.²).

Po určité době byly výsledky následující: Počet nalezených kolonií po 18 hodinách Po 25 hodinách Bacillus

coli Okruh A ——— 43 680 000 na

cm³. Okruh B 73 600 -0- Okruh C 171 200 -0-

II. Stejně výsledky byly získány s bacilem tyfu. V tomto případě se proces sterilizace mírně prodloužil.

III. Abychom ověřili, že získané výsledky nebyly způsobeny chemickou látkou, ale fyzikálním působením kovu, provedli jsme následující experiment.

Po smíchání vody sterilizované v předchozím experimentu se stříbrnými okruhy (okruhy B a C) jsme tuto smíchanou sterilizovanou tekutinu umístili do tří sklenic a, b, c následovně: a – Bez další úpravy. b – Zahřátý na 101o – 115o C. c – Filtrováno pomocí Chamberland F.

Tyto tři kapaliny byly poté znovu kontaminovány B. coli, ale bez přítomnosti stříbrných okruhů.
Titrace, 10-1 : cm³, na konci 24 hodin poskytla následující výsledky: Kontrolní sklo . . . 10-1. . . . 946 kolonií.
Sklo a. 10-1. 12 kolonií.
Sklo b. 10-1. 13 kolonií.
Sklo c. 10-1. . . . 1 474 kolonií.

Bude pozorováno, že kapaliny a a b obsahující B. coli zničené předchozím ošetřením, měly imunizační účinek na nově zavedenou emulzi B. coli, zatímco ve filtrované vodě (sklo c) se mikroby vyvíjely normálně.

Tyto experimenty jsme zopakovali s bílým kovem známým jako platonix se stejnými výsledky.
Z hygienického hlediska je závěr, že je k dispozici nový proces sterilizace vody bez varu (což ji činí nechutnou a zbavuje ji některých minerálních solí) a bez přidávání chemických látek, které do určité míry ovlivňují její čistotu, a konečně bez použití filtrů, které nejsou vždy účinné.

Chtěl bych také upozornit na skutečnost, že kov ztrácí svou baktericidní sílu, když se jeho povrch pokryje tenkou vrstvou, sestávající z vápenatých usazenin a organické hmoty pocházející z vody, která jej odděluje od mikrobů. Ke stejnému jevu dochází u baterií a akumulátorů polarizací, kdy je nutné elektrody vyčistit a depolarizovat.

Význam této metody ničení mikrobů spočívá v tom, že bez použití tepla nebo chemických prostředků je možné zachovat chemickou konstantu mikroba bez poškození, což může případně rozšířit pole vakcinace, zejména pokud jde o orální způsob léčby.

Hatonn:

Věnujte prosím tento text velmi pozorně. Existují alternativní metody úpravy vody bez zabíjení naší populace a v konečném důsledku mnohem levnější, než se nyní používá pro čištění veřejných vodovodních systémů. Připomínám vám, že i když vodu přefiltrujete, přidejte několik kapek koloidního stříbra nebo ještě lépe několik kapek OxySol. Nevěřím, že můžete získat OxySol kdekoli, ale zde je třeba vybrat si své vlastní „druthery“. Koně můžeme dovést pouze k vodě – nemůžeme ho přimět takřikajíc pít.

Děkuji za pozornost – zjistíte, že SE MŮŽETE ZACHRÁNIT. Budiž.

KAPITOLA VII

POVAHA ZÁŘIVÉ ENERGIE

[Co je zářivá energie? Ionizace a vodivost; Hluboké záření a kosmické vlny; Universe; Sluneční záření a fotolýza.]

V předchozích kapitolách jsem ukázal, jak lze vysvětlit smysl pro orientaci u zvířat a jak živé buňky byly centry záření. Nyní navrhuji zvážit původ těchto záření.

S ohledem na vztah existující mezi zářením zdravých buněk a oscilační nerovnováhou vyskytující se v nemocných podmínkách jsem se rozhodl posílit tuto buněčnou oscilaci pomocí svého vysokofrekvenčního oscilátoru, a tak vytvořit širokou škálu ultrakrátkých vln náchylných k interferenci s kosmickými vlnami a k pohlcení jakéhokoli přebytku jejich výstupu.

Existence těchto interferenčních vln je nanejvýš důležitá, protože se zdá být jasné, že pouze určité vlny o frekvenci srovnatelné s vlnami vyzařovanými buňkami mohou mít vliv na jejich záření.

Při rozvíjení mé teorie jsem se potýkal s problémem původu energie nutné pro tvorbu a udržování buněčných oscilací. Je to otázka chemické energie produkované v živých bytostech vnitřním zářením? Nebo je to vnitřní energie fyzikální, tepelné nebo světelné povahy? Nezdá se být a priori pravděpodobné, že jde o vnitřní energii, stejně jako elektrická baterie, parní stroj nebo dynamo vlastní energii. Je to tedy otázka vnější energie

původ? Ve skutečnosti je to vlastně otázka vnějšího kosmického záření, které astrofyzici popsali jako pronikající paprsky nebo kosmické paprsky, o kterých budeme uvažovat.

Abych zjistil původ této energie, vymyslel jsem následující experiment, podobný dřívějším pokusům, kdy byly rostliny uměle naočkovány rakovinou ošetřovány pomocí vysokofrekvenčního elektromagnetického záření, které absorbovalo veškerý přebytek ve výstupu kosmických vln v jejich maximální intenzitě. V tomto experimentu jsem se záměrně zbavil místního zdroje energie, tedy oscilátoru. [H: Všimněte si, že jsem se vás snažil dostat na prsty a nechat tato pole „ošetřit“ tímto způsobem. Možná vám tyto spisy poskytnou více informací o tom, co dělat TENTO podzim, když se připravujete a sázíte. Víím, že prostředky jsou krátké, ale stačí tak málo, POKUD TO PROSTĚ DOSTANETE! Každá věc má svůj čas a Spelta musí „zazimovat“, aby se kosmické paprsky dostatečně soustředily a energie se musela rozlévat v HARMONII. Ano, skutečně je nutný přidaný uhlíkový produkt, ale také minerály, které udržují frekvence.

Pak musíte zasadit hustě, aby produktová rostlina mohla popřít plevel a bodláky, až přijde jejich vlastní období růstu. Pole musí být poskytnuta pomoc na začátku sázení a pěstování – a pak odepřeno bodláků a nežádoucím rostlinám jara. Plevel bude přijímat energii toho, co je kolem nich, takže by bylo lepší, aby požadované rostliny nesly frekvence, ve kterých nové sazenice plevele nemohou rezonovat a přežít. MĚLI byste mít plodiny, které nemají žádný plevel – ne plevel, který nenabízí žádnou úrodu, jak nyní nacházíte. Vaši FARMÁŘI musí mít největší talent a zájem a věnovat se téměř slepě vášni svým oborům. Zatím to není to, co máte. Napraví peníze tuto skutečnost? NE, peníze umožňují pouze expanzi a dostupnost „věcí“, nikoli vášnivě sebeinvestory. Tyto věci jsou však vaše rozhodnutí, protože já vám mohu pouze představit „cestu“ a vy budete dělat, co chcete.]

Vzal jsem řadu muškátů, které byly předtím naočkovány rakovinou, a umístil je do samostatných květináčů. O měsíc později, když se nádory vyvinuly, jsem náhodně vzal jednu z rostlin, kterou jsem obklopil kruhovou spirálou z mědi a měřící 30 cm. v průměru, jeho dva konce, nespojené dohromady, jsou upevněny do ebonitové podpěry. (Oscilátor tohoto druhu má základní vlnovou délku asi 2 metry a zachycuje oscilační energii nesčetných záření v atmosféře.) Poté jsem nechal experiment několik týdnů sledovat přirozený průběh (deska IV). Po čtrnácti dnech jsem rostliny prozkoumal. S údivem jsem zjistil, že všechny mé muškáty nebo stonky nesoucí nádory jsou mrtvé a uschlé, s výjimkou muškátu obklopeného měděnou spirálou, která od té doby narostla do dvojnásobku výšky neošetřených zdravých rostlin (deska V a VI).

(Viz další stránky pro IV, V a VI)

[H: Tobě, kdo bys dělal tyto věci, je jasné, PROČ tě otravuji? Vstupujete do doby tak intenzivního záření, že budete muset používat tyto způsoby šíření a pěstování systémů, KTERÉ VYUŽÍVAJÍ VESMÍRNÉ ZÁŘENÍ, NEŽ ZAHRAJÍ V INTENZIVNÍCH OMEZENÍCH. Mým cílem je navíc nabídnout vnitřním látkám, které tělu nabízejí zvýšení tolerance k radiaci, aby bylo schopno přežít kosmické záření A zužkovat vypěstované potravinářské produkty tak, jak jsou nabízeny. Pohybujete se v době tak masivní radiace, která zabíjí život. Nemůžete se udržet ve stavu zbaveném živin bez nezbytných minerálů, které by snášely proudy, které jsou na vás vrženy.

Když záříte sami v sobě – můžete přirozeně odhodit veškeré bombardování extra-nízkofrekvenčních vln. Ve skutečnosti zjistíte, že tyto ELFy jednoduše používáte jako komunikační vlny. Přišel jsem, abychom mohli INTEGROVAT informace – ne házet spásu na vaše kulichy.]

Jaký závěr můžeme z těchto výsledků vyvodit? Že měděná spirála musela zachytit vnější záření, atmosférické záření, a že vytvořila elektromagnetické pole, které absorbovalo jakýkoli přebytek kosmických vln stejným způsobem jako oscilátor v mých předchozích experimentech. Důsledkem tohoto závěru je, že atmosféra musí být prostoupěna zářením všech vlnových délek a intenzit v důsledku neustálých a nesčetných elektrických výbojů. Dále víme, že všechny typy elektromotorů a většina elektrických spotřebičů vytváří v atmosféře celé pole permanentních pomocných vln.

deska IV
deska V
deska VI

Opět platí, že během několika posledních let se bezdrátové stanice rozrostly do takové míry, že v gamutu těchto vln není žádná detekovatelná mezera. Za takových okolností z toho vyplývá, že jakýkoli oscilační obvod jakéhokoli rozměru a jakéhokoli tvaru může v tomto obrovském poli vln najít svou vlastní konkrétní vlnu, která mu umožní normálně oscilovat. Nyní je jasné, že pro dosažení tohoto cíle není nutné používat generátor vyzařující místní vlny, jako je radio-celulo-oscilátor, kterým jsem ošetřoval naočkované muškáty v průběhu svých prvních experimentů.

Otázka, která se před námi přirozeně vynořuje, je, jak oscilační obvod a radiocelulo-oscilátor působí na kosmické vlny? Jak uvidíme v pravý čas, jsou to kosmické vlny, které vytvářejí a udržují život tím, že rozkmitají buněčný okruh. Podobně všechny elektromagnetické vlny, světlo, teplo, elektrické výboje, rentgenové paprsky, ultrafialové paprsky, radioaktivní paprsky atd. mají schopnost reagovat na sebe navzájem a na kosmické vlny. Zkušenost nás naučila, že intenzita kosmických vln není konstantní, ale je maximální v noci k půlnoci a minimální k polední, protože denní záření světla snižuje jejich intenzitu. Tyto změny jsou škodlivé pro udržení oscilační rovnováhy buněk a mohou způsobit onemocnění a smrt.

Působením radio-celulo-oscilátoru nebo jednoduše oscilačních obvodů, které zachycují vyzařující energii v atmosféře, a vlivem takto vzniklého elektromagnetického pole dochází k pohlcování přebytku kosmických vln.

Na následujících stránkách se budeme zabývat povahou kosmických vln a tím, jak ovlivňují podmínky živých bytostí.

IONIZACE A VODIVOST Nejprve poznamenejme, že

téma kosmického záření bude jasnější, pokud budeme mít na paměti následující známý fakt. Pokud se nabije elektroskop z plátkového zlata, důkladně izolovaný a umístěný pod vzduchotěsnou skleněnou nádobou, po určité době se zjistí, že dochází k postupnému vybíjení.

Pokud jsou experimentální podmínky udržovány konstantní, toto vypouštění se stabilizuje a plýtvání se zastaví. (V určitých experimentech na konci čtyř dnů.) Na druhé straně, pokud je vzduch naplněn nebo pokud je zaveden čerstvý přísuv vzduchu, plýtvání pokračuje. Zdá se docela zřejmé, že uzavřený vzduch v poli elektroskopu by měl být elektrifikovaný. Pokud se vzduch obnoví, musí se nová atmosféra zase elektrizovat na úkor elektrického náboje zařízení, což vysvětluje pozorované plýtvání.

Bylo také pozorováno, že toto plýtvání se zvyšuje úměrně se zvyšujícím se tlakem. Je jasné, že izolační schopnosti atmosféry se musí s rostoucím tlakem snižovat [Poznámka redakce EY: Vy techničtí čtenáři znali oblasti vysokonapětového elektrického průrazu plynů poznáte omezený pohled a skutečnou chybu v tomto konkrétním tvrzení, ale to bylo učiněno ve dvacátých letech minulého století, kdy bylo naše chápání tohoto tématu v plenkách.]. Hmotnost vodivého materiálu a počet molekul uzavřených v daném objemu funguje v přímém vztahu k tlaku [pouze v rámci určitých rozsahů parametrů].

Mnoho vědců studovalo tento jev, zejména Gietel, Wilson a Campbell. Jejich pozorování je vedlo k závěru, že vzduch se stal vodivým kvůli zvláštní příčině, tomu se říká fenomén spontánní ionizace.

Aby vědci zjistili příčiny této ionizace, zkoumali vliv radioaktivního záření vycházejícího ze stěn kontejneru a v závislosti na povaze těchto stěn. Stručně řečeno, určili povahu a projevy všech zúčastněných vlivů a pozorovali následující jevy.

Spontánní ionizace vzduchu umístěného ve vzduchotěsné nádobě (vymyté a vyleštěné) není konstantní. Mění se v závislosti na denní době a dosahuje maxima k půlnoci. Změny ionizace vykazují výraznou podobnost s variacemi intenzity pozorovanými při šíření vln a naopak s variacemi přírodních elektromagnetických jevů, známými jako „atmosféra“.

[H: Rád bych vás přerušil, abych poukázal na některé velmi důležité věci o vašich ZVYKech. Ideální okolnost je, aby tyto paprsky obnovovaly vaše vlastní vzorce, když SPÍTE a zatímco vaše vlastní astrální bytost dělá, co dělá. Jedná se o DOPLNĚNÍ ŽIVOTNÍ ENERGIE, která má být využita „další den“ a tak dále. Když toto „tankování“ nedovolíte, budete spirálovat,

možná pomalu – ale jistě, dolů do negativních oblastí energie. Někteří lidé dávají přednost PRÁCI během těchto hodin příjmu vyšší kosmické energie, protože se naučili tuto vzpruhu VYUŽÍVAT. Je však lepší za VŠECH okolností být schopen absorbovat tuto energii ve správném pořadí, abyste nebyli schopni najít „energii“ pro plné fungování za denního světla. Stojí to za úvahu, protože když lidstvo obrátilo nebo rozházelo čas „spánku“ na směny, stalo se jako nosnice, které umělým osvětlením nerozeznají den od noci.

Vy jako lidé jste stvořeni k tomu, abyste měli cykly „noc“ a „den“ pro optimální schopnost funkce mysli. Pokud tuto sekvenci pokážete, uděláte velkou medvědí službu funkci mozku a emoční stabilitě.]

A konečně, a to je ještě pozoruhodnější, po mírném snížení intenzity do výšky cca 500 - 700 metrů nad mořem se intenzita s nadmořskou výškou stále více zvyšuje. Spontánní ionizace se rychle zvyšuje s výškou, takže ve výšce 5 000 metrů je sedmkrát větší než na zemském povrchu.

[H: Podotýkám, že někde ve výšce 4000 stop nad mořem byste měli být schopni využít tyto úžasné kousky informací v maximální míře. Bratři, kdybyste do práce vložili jen půl bochníku, v některých lokalitách byste uspěli. Existoval DŮVOD, že některé oblasti jsou považovány za HUB společenského blahobytu a nyní se vracíte zpět, abyste některé z těchto „centrů“ poznali. MAN se živí ENERGIÍ dostupnou v těchto místech pro ty, kteří přišli dříve, než se ujistili, že je přítomen elementární základ. Jsem docela smutný, když jsem svědkem ČEKÁNÍ na vstup místo hledání těchto informací na správných místech. Obviňujete své vlády? Ne, to je lež. Nedaří se vám hledat a nacházet ty SPRÁVNÉ věci pro vaši fyzickou, a tím i duchovní cestu v pravdě.

Například právě včera se ve zprávách objevila diskuse o léku, který by působil na „gen“, který způsobuje obezitu. Nejsem tu, abych se hádal, jsem tu proto, abych navrhl, že místo toho, abych vás požádal, abych vám tuto látku nabízel ve velkém tajném předstihu přímo vám – lidem, se nikdo neobtěžoval mi nabídnout informace, jaké jsou dokonce nabízeny ve vašich novinách.

Nikdo nepřijde a neřekne: "Zjistili, že látka (lék) XYZXX umlčuje, že gen XXXXYZ a celý svět požívají jeho odpadky produkující mor, aniž by ztloustly." Nejsem tvůj monitor a dárce zázraků. Kdybych však dostal informace, které si přejete mít podobným způsobem, využil bych nabízené informace k formulování nebo mluvení o takovém tématu. ZAČNETE DĚLAT SVŮJ PODÍL, NEBO NEBUDETE ZÍSKAT MŮJ VSTUP DO TAKOVÝCH ZÁLEŽITOSTÍ. Vy, jako druh, musíte možná něco udělat se svou hmotností, ale není moje věc, co nosíte na svých ubohých nedostatečných nohách. Dále jsem znechucený zvracením a chrlením v nevyrovnané mysli, abych měl štíhlý obrys postavy.

Jste úplně šílení? Chcete, chcete, chcete – a nechcete dělat to, co je rozumné a proveditelné z velmi přirozeného hlediska. Ne, chcete, abych vám přinesl zázraky, které nevyžadují ŽÁDNOU ODPOVĚDNOST ZA AKCE Z VAŠÍ STRANY. NE DĚKUJI! Přineste mi všechny informace a já vám vrátím to, co o žádáte – ne dokud. Jak tedy dosáhnout požadovaného tvaru a tvaru? Tím, že se dostaneme pod kontrolu a zastavíme idiocii vzhledu kostry. Byli jste stvořeni, abyste byli kulatí a celiství. Ne, neřekl jsem „tlustý“, ale zdá se, že umírněnost ve všech věcech funguje dobře, a navíc přetváření znamená pouze požadavek vaší sebekontroly a dodržování zdravých vzorců ve všech věcech. Stejně jako je mysl tím, co je myšleno, tak i tělo je tím, co přijímáte. Nezáleží mi na tom, jak „vypadáte“, protože já se zabývám MYSLEM a DUŠÍ a schopností dosáhnout nejvyššího postavení obou – už mě unavuje vaše soustředění na vaše mechanicko-fyzické domy. Nabízím látku, která dokáže zdokonalit vaše domy, udržet vás v celkovém zdraví a pozvednout vaše vědomí i podvědomí.

Nebudu předkládat to, co vám umožní vzdát se své odpovědnosti, alespoň účastnit se určitých znalostí o těchto věcech, pokud byste je využili. BŮH MŮŽE DOBŘE ZAJIŠŤOVAT — ALE TY SE ROZHODNEŠ.]

PRONIKAJÍCÍ ZÁŘENÍ Jsme tak přirozeně

přivedeni do bodu, kdy si představujeme existenci mimozemského záření, pocházejícího například ze Slunce nebo z jiných zdrojů. Toto záření dostalo název pronikavé záření.

Takové záření hraje roli v postupné ionizaci atmosféry. Jak jsme se již dozvěděli, intenzita kosmického pole roste s nadmořskou výškou. Je přirozené předpokládat, že tyto dva jevy spolu úzce souvisí a jsou způsobeny stejnou příčinou. Tato hypotéza je potvrzena existencí vodivé atmosférické vrstvy, známé jako Heaviside vrstva [Ionosféra], která se nachází ve výšce 80-100 kilometrů nad zemským povrchem. Tuto zónu znají všichni radiotechnici. [Vrstva Heaviside je nyní obecně známá jako vrstva Kennelly-Heaviside a říká se, že je ionizována slunečními paprsky. Bylo to považováno za „vyblednutí“ bezdrátových signálů. (Zápis překladatele.)]

Odkud pochází toto záření, tato energie? Pochází ze slunce, bezprostředního zdroje veškeré energie na Zemi? Zdá se to pravděpodobné. Pochází z jiných hvězd – více či méně vzdálených? Je to docela možné. Ale v každém případě je jeden fakt jistý, toto záření existuje.

SLUNEČNÍ ZÁŘENÍ A FOTOLÝZA [H: Zde přeruším, abych vám všem

připomněl onen starý sporný „Photon Belt“. Vítám pošetilé posměšky takových, jako jsou ti, kteří kárají myšlenku připravených brýlí, a smějící se výsměch takovým učeným mužům, kteří by pro vás hloupé lidi byli VŮDCI v jejich samozvané MOUDROSTI zakopnutí ega. JSTE VE FOTONOVÉM PÁSU! Na některých místech jsou oči skutečně vypálené – doslova co se týče vidění, zatímco samotná oční bulva je spálená. Ale to není důvod pro NOUZOVÁ opatření. PAMATUJTE: OPPENHEIMER A KOL. SE OBÁVALI, ŽE ATOMOVÁ BOMBA MOHLO DOBRĚ ZAPÁLIT RADIČNÍ PÁS KOLEM VAŠÍ PLANETY A VAŠE PLANETA BY BYLA IONIZOVÁNA!!

No, pokud radiační pás zapálí jakákoliv z vašich nových hraček, jako jsou částicové paprsky a frekvenční lasery, budete mít nepořádek a výsledné SVĚTLO, i když se „zdá“ temné, VYPÁLÍ VÁM OČI V RŮZNÉM STUPNĚ – A NATRVALO, POKUD ŘETĚZOVÁ REAKCE NELZE ZASTAVIT. ŽÁDNÍ VĚDCI NA VAŠEM MÍSTĚ NEVÍ, JAK TU ŘETĚZOVOU REAKCI ZASTAVIT — TAKŽE JE TO POUZE OTÁZKA „ČASU“ A MÍRY IDIOCIE A HLOUPOSTI, DOKUD NEBUDETE POTŘÉBOVAT TY ROZTOMNÉ BRÝLE!! Jsme obviňováni, že máme zájem o továrnu na brýle, abychom okrádali veřejnost.

Promiňte, dobří přátelé, neměl bych takový zájem, protože není dost chytrých lidí, kteří by udrželi továrnu na brýle v provozu. Masy budou poslouchat idioty, zatímco jim vyhoří oči – tak to prostě je. Více slunečních brýlí se navíc prodává proto, že „vypadají roztomile“, než za důstojnou ochranu, kterou nabízejí, zatímco se lidé opékají na plážích – kde je voda totálně kontaminovaná, a tudíž i písek, na kterém se peče. Je to váš život, čtenáři – a tedy vaše rozhodnutí, koho budete ve třídách navštěvovat – klauny nebo moudré Cohany. Sex, s kondomem nebo bez, například, nezachrání vaše oči při výbuchu záření! Žádné relevantní spojení? Raději to znovu zkontrolujte!!]

Můžeme jít ještě dále a říci, že atmosféra, ve které žijeme, je prostoupena množstvím vibrací, elektrických oscilací atd., známého i neznámého původu a v podstatě se vyznačuje různými frekvencemi.

Již jsme poukázali na to, že sluneční světlo tvoří jen velmi malou část z celé řady vibrací pocházejících částečně ze slunce a částečně z hvězd a dokonce i z Mléčné dráhy. V této souvislosti nelze popřít vliv hvězd. Příliv a odliv, vyskytující se dvakrát denně, kombinovaným působením měsíce a slunce, ukazuje, že nejrozsáhlejší mechanická práce probíhající na Zemi je astrálního původu. Proč by tedy Země neměla přijímat, od vzdálených hvězd a zvláště od Mléčné dráhy, záření velmi malé amplitudy, náchylné k vytváření nekonečně malých účinků?

Příroda je dějištěm řady jevů, o nichž se tvrdí, že neexistují nebo jsou nevysvětlitelné kvůli našim omezeným schopnostem vnímání, ale jejichž účinky se přesto projevují. Předpokládám tedy existenci množství záření všech frekvencí, které vycházejí z meziplanetárního prostoru a neustále procházejí naší atmosférou. Tomuto pojetí jsem dal jméno Universion.

Některá z těchto záření, ta světelná, propouštějí svými paprsky určité množství sluneční energie a dávají vzniknout procesu syntézy v rostlinách v souvislosti s asimilací chlorofylu. Tento jev, který platí pro celou rostlinnou říši, nazval významný francouzský vědec Daniel Berthelot fotolýzou. Zdá se tedy, že světlo hraje důležitou roli v životě rostlin i zvířat. V rostlinné říši se syntéza organické hmoty uskutečňuje pomocí jednoduchých prvků a za zásahu energie přímo přenášené slunečním zářením (světlo, teplo, infračervené, ultrafialové a kosmické záření), které tuto proměnu způsobuje.

PRONIKAJÍCÍ ZÁŘENÍ (KOSMICKÉ ZÁŘENÍ) VE VZTAHU K ŽIVOTU [H: NALÉHAVĚ DŮLEŽITÁ INFORMACE.]

Jsou to ve skutečnosti tato záření velmi vysoké frekvence, neviditelná a nepostřehnutelná našimi smysly, která měla podle modu operandi, o kterém budeme nyní hovořit, působit na kovový obvod zmíněný v mých pokusech s rakovinnými muškáty. Právě tato záření byla v naočkovaných rostlinách zodpovědná za obnovení oscilační rovnováhy mezi zdravými a nemocnými buňkami. Tato záření, která byla nápomocná při léčení nemocných rostlin, vycházela v mých prvních experimentech z mého radio-celulo-oscilátoru. V průběhu následných experimentů prováděných s kovovou spirálou byl proces jednodušší, protože se uvádělo do činnosti kosmické záření filtrované spirálou, které nakonec obnovilo degenerující buňky nemocné pelargónie ke zdravé činnosti.

Účelem těchto záření je tedy udržet, rezonanci a interferenci, přirozené vibrace zdravých buněk a obnovit vibrace nezdravých buněk odstraněním záření mikrobů, které se liší amplitudou a frekvencí.

Právě tato záření udržují životně důležité aktivity rostlin a zvířat.

KOSMICKÉ ZÁŘENÍ A VESMÍR Hypotéza pronikajícího

záření byla plně potvrzena mnoha astrofyziky, především v Americe. Pronikající záření je nyní ztotožňováno s „kosmickými paprsky“, těmito přirozenými paprsky, které k nám dopadají na obrovské vzdálenosti a sestávají z obrovské škály frekvencí.

Objev gama paprsků v atmosféře před několika lety vedl k předpokladu, že byly způsobeny emanací radia obsaženého v zemské kůře. Od té doby však experimenty prováděné v balónu Gockelem ukázaly, že toto záření bylo ve výšce 4 000 metrů přinejmenším stejně intenzivní jako na zemském povrchu, místo aby s rostoucí výškou ubývalo. Bylo zjištěno, že toto záření je přibližně osmkrát větší ve výšce 9 kilometrů než na úrovni země. V Americe dosáhli Millikan a Bowen významné výsledky ve výšce 15 kilometrů a také v hloubce 30 metrů v jezeře Muir Lake pod Mount Whitney, v nadmořské výšce 3 540 metrů. Tito vyšetřovatelé zjistili, že v hloubce 30 metrů vody je intenzita záření stále dostatečná k vybití elektroskopu do značné míry. Při odhadu odporu atmosférické absorpce nad jezerem v hloubce 7 metrů vody bylo zjištěno, že kosmické záření může proniknout více než 37 metrů vody, což odpovídá tloušťce 1,80 metru olova vzhledem k absorpční síle tohoto kovu. Zdálo se tedy, že tyto kosmické paprsky jsou 100krát pronikavější než nejtvrdší rentgenové záření. Američtí astrofyzikové zopakovali své experimenty u jezera Arrowhead, hlubšího než jezero Muir, a také ve velkých výškách. Zjistili, že kosmické záření nepřichází z žádného konkrétního směru, ale zdá se, že přichází ze všech částí vesmíru.

Tyto paprsky tvoří spektrum rozprostírající se přes oktávu a jejich nejvyšší frekvence jsou téměř 2000krát vyšší než u rentgenových paprsků. Tato záření se pohybují v měřítku elektromagnetických vln tak daleko od rentgenových paprsků, jako jsou vzdálené od světelných vln. Ale při dopadu na Zemi se tyto paprsky částečně TRANSFORMUJÍ na měkčí sekundární paprsky, které jsou méně pronikavé.

Výzkumy provedené mimo jiné profesorem Millikanem a Dr. Cameronem jim umožnily změřit intenzitu kosmického záření v iontech na centimetr čtvereční a za sekundu na hladině moře. Frekvence kosmického záření byly zatím rozšířeny na 2 oktávy elektromagnetického spektra.

Astrofyzici prokázali, že tyto paprsky byly stále detekovatelné poté, co pronikly 53 metry vody a 4 metry olova.

Podle profesora Millikana je původ ultrapronikajícího záření způsoben nejrozmanitějšími molekulárními a atomovými změnami probíhajícími v celém vesmíru. To je důvod, proč použil obecný termín „kosmické záření“. Meziplanetární vakuum je tedy pouhou fikcí, protože se zdá, že je všude vyplněno kosmickými vlnami vyzařovanými všemi hvězdami a asteroidy, mlhovinami a dokonce i Mléčnou dráhou.

Z četných výzkumů astrofyziků vyplývá, že existence řady kosmických paprsků prostupujících všechny oblasti vesmíru a dokonce i intersidereální oblasti je pozitivně prokázána. Meziastrolní vakuum je zastaralý pojem, protože víme, že toto vakuum vykazuje značnou energii záření, o to intenzivnější, že je vzdálenější od atmosféry a šíří se všemi směry vesmírem. Navíc toto záření procházející éterem fyziků prostupuje všemi hmotnými tělesy, dokonce i těmi s největší hustotou, jak jsme právě měli příležitost pozorovat. Všechny projevy energie na Zemi, o kterých víme, přímo nebo nepřímo, jsou jen emanacemi těchto kosmických paprsků, které tvoří jediné možné mezilidské prostředky. Mějme také na paměti, že přítomnost pozemských prvků, koncentrace hmoty a vzhled života, živého i neživého, jsou pouhými projevy těchto paprsků. A konečně, pohyb hvězd je udržován energií přenášenou těmito kosmickými paprsky.

Vzhledem ke všem těmto skutečnostem by návrh univerzální síly odvozený z této koncepce kosmického záření neměl být spojován s pojmem absolutního vakua, jak je implikován éterem fyziků. Věřím, že tento éter není negací veškeré hmoty, ale spíše syntézou všech vyzařujících sil, a proto jsem univerzálnímu plexu všech kosmických paprsků dal jméno Univercion .

Vesmír je pojetím nekonečně velkého, symbolizovaného bezmezným vesmírem; a z nekonečně malých granulí elektrifikované hmoty, symbolizované iontem, který je světem sám o sobě. Nekonečně velký vesmír není ve skutečnosti nic jiného než integrace nekonečně malých iontů.

[H: Navrhuji, že je na čase znovu spustit Paulovu Teorii dimenzionálního života (lze nalézt v časopise Phoenix Journal MYSTERIES OF RADIANCE Unfolded, str. 59-69, kniha č. 74) a možná zjistíte, jak blízko pravdě jste byli celou dobu. „Velcí chlápci“ znají celou tuto pravdu – jen nechtějí, abyste VY VĚDĚLI.]

Tuto koncepci Univercion jsem rozpracoval v jiné práci, na kterou jsou čtenáři odkazováni. (Georges Lakhovsky, „L'Univercion“. Gauthier-Villars. Paříž, 1927.)

Vesmír je všudypřítomný a vše prostupující. Každou chvíli máme důkazy o jeho přítomnosti, stejně účinné jako mlčí. Hmotný vesmír a život sám jsou jen nestabilními jevy. Určité kolísání tělesné teploty stačí k ukončení života a disociaci hmoty, a tím obnovení iontů a elektronů do toku Vesmíru, odkud jsou mobilizovány kosmickým zářením pro vytváření nových materiálových kombinací a živých organismů.

Disociace pod vlivem teploty, tlaku, elektrolyzy, fotolýzy, chemických reakcí, elektromagnetických a radioaktivních, elektrických a fotoelektrických reakcí, to jsou důkazy existence a všudypřítomnosti Vesmíru.

Neztrácejme ze zřetele skutečnost, že Univercion je médiem, které revolucionizuje zavedené koncepce, médiem, kde jsou dezintegrované prvky posílány a přeměňovány na elektrické částice. Tyto představy nás nemusí udivovat, protože v kontinuitě vesmíru neodhalují nic víc, ale stupně kondenzace.

Studium elektromagnetických jevů narušilo staré mechanické představy o konstituci hmoty. A nyní studium vesmíru a kosmického záření rozšíří hranice vědy a umožní nám řešit ty nejpohlcující problémy života – včetně telepatie a přenosu myšlenek.

Hatonn: Proč

jsme to nenabídlí dříve? Proč jste to nevěděli dříve? Předtím jsme vám nabídli vzhled a informace o samotné myšlence Boha ve SVĚTLE a vše, co se stalo, je, že jste dovolili, aby byl můj pisatel ukřižován na kříži chamtivosti a zkaženosti. Ne, čtenáři, nebudeme vás nutit, abyste s vaší těžkou situací něco dělali.

Můžete však začít uvažovat, proč Elite of the Elite pomůže našemu týmu jakýmkoliv způsobem

takže držíme CESTU a ŽIVOT. Doufám, že BRZY dostanou tuto vhodnou pomoc, protože netrpělivost se stává mým stavem, jak dny plynou, aniž by došlo k dohodě. Nechceme se pouštět do žádných plánů toužících veřejných populací, protože naše vlastní záměry a zkušenosti jsou velmi omezené co do velikosti a rozsahu pro změnu lidstva, kromě toho, jak lidstvo hledá a touží po změně.

Nicméně, když planeta „odchází“, tak „jde“ všechny formy života na ní.

Můj písař a tým se nestarají o NEKONEČNOU CESTU – jsou však unavení a unavení z jezevce a bití fyzickým aspektem této prezentace. Ne opravdu, nezajímám se o MASY chodících mrtvých – jsem zcela zapleten do HRANÍ, POZNÁNÍ ŽIVOTA.

Děkuji za dlouhé sezení. Kéž POZNÁTE Světlo, když vás zasáhne!

KAPITOLA VIII

SLNEČNÍ SKVRNY A VESMÍRNÉ ZÁŘENÍ VE VZTAHU KE ZDRAVÍ A ŽIVOTU Od nejstarších dob byl rozpoznán vliv hvězd na lidský život. Když se věda nerozvinula, tyto představy, v podstatě intuitivní a empirické, daly vzniknout astrologii. V současné době, s ohledem na naše vědecké poznatky, není třeba zdůrazňovat, že všechna tato přesvědčení a pozorování by měla být důsledně zkoumána.

V předchozí kapitole byl diskutován nový koncept, který jsme nazvali Univerzation. To lze považovat za druh substrátu, ve kterém se vesmírné vlny všech frekvencí šíří všemi směry.

Kosmické vlny vycházejí přímo nebo nepřímo z hvězd a je jasné, že jelikož pocházejí z mnoha zdrojů a pronikají všude, musí mít spontánní vliv na naše životní podmínky, protože již bylo prokázáno, že působí v oblasti fyzikálních jevů.

Nyní musíme přistoupit k vědeckému zkoumání, do jaké míry tyto kosmické vlny ovlivňují naši existenci a rozsah jejich vlivu.

Než se budeme zabývat obecným problémem, měla by se pozornost zaměřit na konkrétní případy kosmického záření, jako je záření vycházející ze Slunce a Měsíce, které hraje ve vztahu k Zemi jedinečnou a převažující roli.

Belgický inženýr, poslanec Vincent, ukázal, že měsíční záření bylo zodpovědné za interferenční jevy v průběhu přenosu z bezdrátových stanic. Zdá se, že každý týden opakování fází měsíce odpovídá maximum a minimum intenzity příjmu elektromagnetických vln. (Georges Lakhovsky, L'Univerzation, str. 127.)

Máme sklon zapomínat, že slunce kromě světelných, výhřevných a aktinických paprsků vydává také elektrické a magnetické vlny, zejména během erupčních období svých výběžků nebo slunečních skvrn. Mějme na paměti, že tyto sluneční skvrny nejsou nic jiného než sopky a že kráter v jediné z nich může měřit až 200 000 kilometrů v průměru, tedy více než patnáctkrát větší než průměr Země.

Slunce k nám kromě světla a tepla vysílá elektromagnetické vlny, jejichž magnetická síla ovlivňuje magnetismus země a způsobuje výchylky kompasu. Elektrická síla těchto vln také dává vzniknout pozemským proudům, jejichž intenzita je někdy taková, že je nemožné telegrafovat nebo telefonovat. Magnetické bouře a zemské proudy způsobují vážné poruchy v oblasti elektrické komunikace, bezdrátové nebo jiné. Kromě toho jevy ionizace způsobené kosmickým zářením vycházejícím ze Slunce mají jako přímý důsledek výrazný vliv na znemožnění šíření vln kolem zemského povrchu. To má za následek ionizaci horních vrstev atmosféry, která ji činí vodivou, refrakční a reflexní, což dává vzniknout „atmosféře“, tak známé posluchačům rádia.

Dalším důležitým důkazem toho, že slunce a hvězdy vydávají záření kromě záření spojeného s teplem a světlem, je fenomén polární záře, který často doprovází magnetické bouře. Je známo, že je to kvůli fluorescenci horních vrstev atmosféry způsobené katodou a rentgenovým zářením, které tvoří součást proudu kosmického záření vycházejícího ze slunečních skvrn.

Někteří astrofyzici korelovali výskyt a intenzitu slunečních skvrn s určitými průvodními fyzikálními jevy. Pozorovali, že pozemské kataklyzmaty, přílivové vlny a zvláště zemětřesení jsou zřejmě spojeny se slunečními skvrnami a že přítomnost těchto slunečních skvrn, uvažovaných ve vztahu k Zemi v periodickém cyklu asi dvaceti sedmi dnů, může být považována za příčinu výskytu „lunací“ Slunce.

Příčinu těchto poruch lze připsat interferenci těchto slunečních vln s normálním polem kosmických vln, které hrají hlavní roli ve schématu interastrální mechaniky.

Grafické znázornění pokrývající období let a ukazující změny intenzity geofyzikálních jevů, elektrických jevů (ionizace, vodivost plynů, polární záře), magnetických jevů (poruchy v zemském magnetickém poli, elektromagnetické jevy atd.) ukazuje, že různé křivky vykazují pozoruhodný stupeň rovnoběžnosti a že tyto jevy úzce sledují změny ovlivňující sluneční skvrny. Podle těchto křivek je zřejmé, že variace těchto jevů jsou periodické a že cyklus jejich projevů nastává zhruba každých jedenáct let. [To je v nápadné shodě s prohlášením Sira Jamese Jeanse v jeho díle Přes prostor a čas. Sir James Jeans, který psal na téma slunečních skvrn, řekl: "Pečlivé studium příčných řezů stromů často ukazuje, že tloušťka prstenců se postupně mění v cyklu jedenácti let, který se přesně shoduje s obdobím slunečních skvrn. Nejtlustší prstence se vytvořily v těch letech, kdy bylo slunečních skvrn nejvíce a najednou vidíme, že množství slunečních skvrn jde s rostoucím letním růstem.

(Zápis překladatele.)] Aniž bychom se zajímali o příčinu této periodicity, jsme vedeni k závěru, že kosmické záření vycházející ze slunce nemůže být omezeno ve svých účincích na fyzikální jevy, jako je elektřina a elektromagnetismus. Musí nutně hrát roli v biologických jevech, které jsou rovněž úzce spjaty s fyzikálními jevy.

Studium této otázky vedlo k mnoha pozorováním, které byly zřídka adekvátně interpretovány. V návaznosti na fyziky meteorologové určitým způsobem přispěli k našim znalostem o slunečních skvrnách. V roce 1651 Riccioli oznámil, že existuje vztah mezi výskytem slunečních skvrn a stavem oblohy. V roce 1801 Sir William Herschel potvrdil toto pozorování. Astrofyzik Baxendall v roce 1887 ukázal, jak souvisí průměrná teplota na zemském povrchu s počtem slunečních skvrn za rok, což potvrdili i další pozorovatelé.

Na Mauriciu Dr. Meldrum v roce 1871 ukázal, že v tropických oblastech počet slunečních skvrn určuje počet cyklónů. Pozorování se však potvrdilo pouze v tropech, kde maxima a minima bouřek doprovázejí s nápadnou pravidelností maxima a minima slunečních skvrn. Zdá se, že tropické deště jsou také spojeny se slunečními skvrnami. Zdá se, že deštivé roky se shodují s maximální aktivitou slunečních skvrn, zatímco roky sucha odrážejí aktivity minimálního řádu.

V tropických oblastech jsou díky nepřítomnosti mraků účinky slunce přímější a snáze určitelné. W. Koppen v roce 1873 ukázal, že během roku předcházejícího minimu slunečních skvrn byl teploměr 0,41°C nad průměrnou teplotou, zatímco během roku před maximem slunečních skvrn byl teploměr 0,32°C pod průměrnou teplotou.

Blandford to vysvětlil poukazem na to, že přebytek tepelné energie přenášené sluncem způsobuje nadměrné vypařování moří, a tedy snižování teploty. Moreaux poznamenal, že to neplatí pro velké kontinentální povrchy, kde zvýšení teploty vždy následuje výskyt slunečních skvrn. Ale všechny tyto meteorologické zákony jsou vzhledem ke své povaze mnohem méně přesné než fyzikální zákony. Nicméně, pokud jde o účinky slunečního záření, představují cennou indikaci. Navíc se problém slunečních skvrn méně zabývá kvalitativními a morfologickými aspekty skvrn než celkovou sluneční aktivitou, která přináší do hry kosmické vlny. Opět platí, že periodicitu sluneční aktivity není tak jednoduchá, jak by se mohlo zdát, a nelze ji vyjádřit ve formě čisté sinusovky. Obrovské množství harmonických superponovaných na základní vlně naznačuje, že skutečná periodicitu Slunce je ovlivněna periodicitou jiných hvězd generujících kosmické vlny. Četná pozorování provedená v Madrasu a Washingtonu na více než stovce různých observatoří ukázala, že mimo tropy způsobuje sluneční záření dvě střídající se období deštů a sucha v průběhu asi třiceti pěti let. Takové příklady by se daly množit donekonečna. Podobná periodicitu byla pozorována u driftu ledovců a při kolísání hladin v jezerech. Zejména období jedenácti a půl roku je velmi patrné v případě Viktoriina a Albertova jezera v Equatorial

Afrika, zatímco pro evropská jezera se zdá platit období třiceti tří let. Obecně řečeno, přímá sluneční aktivita se projevuje ve všech těchto přírodních jevech.

Oblast meteorologie slouží jako přirozené přechodné spojení mezi fyzikou a biologií. Zdálo by se tedy racionální zkoumat, do jaké míry ovlivňuje fyziologické jevy kosmické záření, které podmiňuje fyzikální a meteorologické jevy. Zdá se, že tato myšlenka napadla některé vědce v době, kdy byla tendence přisuzovat veškerou sluneční aktivitu slunečním skvrnám a kdy kosmické záření bylo neznámé.

Sir William Herschel v roce 1801 napsal: „Při analýze období mezi lety 1650 a 1783 a soudě podle normálních výnosů pšenice se zdá pravděpodobné, že nedostatek vegetace nastal vždy, když se slunce zdálo být bez skvrn.

V roce 1901 Moreaux pozoroval, že výnos pšenice ve Francii a po celém světě obecně sledoval zhruba variace sluneční aktivity. Poté přistoupil ke zkoumání vlivu této činnosti na lidské organismy. K tomuto tématu se vyjádřil takto: „Ve své funkci profesora na vysoké škole jsem měl výjimečné příležitosti k pozorování.

I když nejsem lékař, nemohl jsem si nevšimnout, že se znovu objevují revmatické afekce a neuralgie, které se neshodují se slunečními skvrnami s nejsilnějšími magnetickými odchylkami magnetické jehly, což se zdálo naznačovat jakési abnormální nervové vzrušení ze strany studentů... a možná i profesorů v době sluneční aktivity. Vывodil jsem z toho, že mezi válkami a Sluncem by mohl existovat vztah, a publikoval jsem tuto korelační křivku několikrát před a po Velké válce."

[H: Toto není nějaká přitažená za vlasy, čtenáři, protože zjistíte, že se nacházíte přímo v nejchaotičtějším magnetickém čase ve své existenci jako planeta. Kromě toho snaha čelit těmto magnetickým paprskům z kosmického zdroje pokrytím Země energetickou mřížkou nezastaví bombardování magnetickými slunečními paprsky z Kosmu. Výsledky vidíte všude kolem sebe a navíc v dnešní době špičkových technologií jsou přírodní jevy těchto vln energie a světla ovlivňovány, vedeny a používány proti vám a pro vyvíjející se formy života na vaší planetě.]

Co se mě týče, pojal jsem myšlenku stanovit ze svých osobních pozorování a pozorování astrofyziků zákony, kterým podléhají biologické účinky způsobené kosmickým zářením, a zejména účinky vyplývající ze sluneční aktivity.

Porovnáním grafů sluneční aktivity z observatoře v Meudonu se statistikami vinařských oblastí v Burgundsku a Beaujolais jsem byl schopen ukázat paralelnost mezi těmito statistikami a příslušnými grafy a dospěl jsem k závěru, že pozoruhodné ročníky se shodovaly s lety rerudescence ve slunečních skvrnách.

Tato pozorování byla předmětem původního článku nazvaného „Vliv astrálních vln na oscilaci živých buněk“, který byl profesor d'Arsonval tak laskav a předložil jej jménem Académie des Sciences. Tento dokument je reprodukován níže.

VLIV ASTRÁLNÍCH VLN NA KMITÁNÍ ŽIVÝCH BUNĚK

[H: PROSÍM, ČTENÁŘI, ČTENÁŘI, ZÍSKÁVÁTE SAMOSTATNOU PODSTATU ŽIVÝCH MECHANISMŮ. VYŽÁDALI JSTE SI TAJEMSTVÍ VESMÍRU A TADY JSOU – POCHOPÍTE JIM A POUŽÍVÁTE JE, NEBO SE JEDNODUCHO VRÁTÍTE Spát?]

(Sdělení Georgese Lakhovského přednesené 28. března 1927 na Académie des Science profesorem d'Arsonvalem.)

„Ve své práci „L'Origine de la Vie“, kterou mi profesor d'Arsonval udělal tu čest předložit Académie des Sciences, jsem formuloval svou teorii vlivu pronikajících paprsků (kosmických paprsků) na živé bytosti. Ukázal jsem ve skutečnosti, že jádro každé živé buňky, projevující se ve formě nebo trubičky

vlákno sestávající z dielektrické hmoty a naplněné vodivou látkou, je srovnatelné s oscilačním obvodem, který má vlastní indukčnost, kapacitu a elektrický odpor. Živé buňky tak mohou pod vlivem kosmického záření emitovaného hvězdami oscilovat s velmi vysokými frekvencemi.

Platnost své teorie jsem se pokusil dokázat studiem vlivu astrálního záření (sluneční skvrny, komety, interference astrálního záření atd.) na živou hmotu.

Moje pozorování byla založena na křivkách grafů nakreslených astrofyziky z Meudonské observatoře; tyto křivky ukazují od roku 1845 aktivitu slunečních skvrn, výskyt magnetických poruch a polárních polárních září.

Tyto tři křivky jsou pozoruhodně rovnoběžné. Dal jsem si za úkol studovat korelaci existující mezi astrálním zářením na jedné straně a rozvojem vitální aktivity rostlin a zvířat na straně druhé. Jako u každého daného jedince se střídají období únavy a nemoci s obdobím dobrého zdraví; stejně tak u ovoce a plodin obecně platí, že pro každý druh produktu existují roky dobré kvality a roky nízké kvality.

Pokud jde o víno, podle dokumentace vytvořené obchodní komorou Bordeaux a Burgundska jsem zaznamenal, že pozoruhodné roky přesně odpovídají maximu aktivity ve slunečních skvrnách, jak jasné naznačují křivky na obr. 17.

Výsledky pro červená vína z Bordeaux jsou následující: Maximum,
1848 - Pozoruhodné roky 1847 a 1848.
Maximum, 1858 - Pozoruhodné roky 1857 a 1858.
Maximum, 1869 - Pozoruhodné roky 1869 a 1870.
Období 1880-1889 - Období fyloxéry.
Maximum, 1893 - Docela dobré roky 1890 až 1893.
Maximum, 1906 - Dobré roky 1906 a 1907.

(Viz obr. 17 Další strana)

V této souvislosti je třeba zvláště zmínit slavné víno z roku 1811 známé jako „víno komety“ – jehož vynikající kvalitu lze přičíst záření této komety.
Stejně výsledky platí pro bílá vína z Bordeaux a Burgundska.

Poněkud podobným způsobem adresoval Académie de Médecine sdělení Dr. Maurice Faure a Dr. G. Sardon. (Académie de Medicine, zasedání 1. března 1927.). Tito dva lékaři sledovali den po dni a měsíc po měsíci počet případů náhlé smrti a vynesli křivku představující tento jev jako funkci počasí. Při srovnání této křivky s křivkou představující aktivitu sluneční energie zjistili, že tyto dvě křivky vykazují pozoruhodnou paralelitu.

Profesor d'Arsonval v této souvislosti poznamenal, že se zdá, že se jedná o konkrétní případ mé teorie oscilace u živých bytostí.

[H: Opravdu si myslíte, že obyčejná vína vever zabila tolik lidí v jedné oblasti, Chicagu, jako se to stalo letos v létě? Také, proč byla chicagská letiště během části tohoto léta bez elektřiny a KOMUNIKACE? Když smícháte teploty s vysokými naměřenými hodnotami s touto oscilací záření – starší lidé se nemohou změněm přizpůsobit ani tak ochotně jako mladí. NENÍ to jen důsledek tepla. Během těchto období přírodních otřesů jakéhokoli druhu je vždy možné vynést do vzduchu různá množství biologických látek a provést velmi zajímavý výzkum toho, co těla mohou tolerovat. Jste v podstatě velká výzkumná laboratoř různých vyšetřování, na kterých pracuje na populaci „Impérium zla“.

Bliží se čas, kdy si všichni budete přát, abyste poslouchali mě a ty, kteří přišli přede mnou.]

Není iracionální předpokládat, že rušení způsobené slunečními skvrnami může způsobit, ne-li onemocnění, alespoň únavu nebo přechodné poruchy. Poukázal jsem na to, že období malátnosti organismu a nemocí a obecně poruch hygieny mohou být způsobeny rušivými jevy, které narušují oscilační rovnováhu živých buněk. Také mě napadlo, že tyto interference

jevy způsobené astrálními zářeními, by mohly poskytnout vysvětlení pozorovaných modalit při růstu a vývoji živých věcí v rostlinné i živočišné říši. Je možné, že v důsledku těchto interferenčních jevů může být ovlivněna například chuť určitého ovoce. A pokud se následující roky od sebe liší, z pohledu zemědělství, je to pravděpodobně způsobeno změnami kosmického záření. U jablek, švestek, hroznů atd. tak můžeme počítat s dobrými roky, co do kvality i kvantity.

Zdůraznil-li jsem výše uvedená fakta s určitým naléháním, je to proto, abych ukázal, že i když otázka vlivu slunečního záření na vývoj živých organismů není nová, protože první pozorování byla učiněna před více než stoletím, teprve nedávno nám teorie buněčné oscilace umožnila, díky našim znalostem o interferenčních jevech, poskytnout adekvátní vysvětlení.

Lze namítnout, že působení světla a tepla na rostliny a zvířata je známo již delší dobu. To je nepochybně pravda, ale světlo a teplo nejsou nic jiného než konkrétní záření omezeného rozsahu v celé škále kosmických vln.

Důkazem toho, že světlo a teplo netvoří celý výkon sluneční aktivity, může být charakter teplotních křivek, zaznamenaných v různých observatořích. Tyto křivky naznačují, že je zapojeno mnoho místních faktorů, které se od sebe značně liší, a navíc jsou tyto křivky velmi odlišné od křivek reprezentujících sluneční aktivitu obecně. Kromě toho, jak uvidíme v další kapitole, kosmické záření je silně ovlivněno geologickou povahou půdy, která zase může způsobit interferenční jevy.

Navzdory svým zjevným projevům mají světlo a teplo občas ve srovnání s kosmickým zářením druhotné účinky, které zůstávají našimi smysly nepostřehnutelné. Možná je to kvůli své prchavé povaze, že kosmické záření dosud prošlo nepozorovaně, i když jeho účinky jsou převládající.

Hatonn:

Proším, pochopte, že duplikace vln, které napodobují kosmický paprsek, lze nyní vyrobit tak, aby se konkrétní zkušební oblasti mohly plně soustředit na studium. Vždy tyto studie oscilace energetického záření MUSÍ být doprovázeny okolnostmi prostředí, které pokrývají skutečné laškování a manipulace. Nejde jen o to, abychom viděli, kdo se dokáže udržet během těchto environmentálních stresů, ale jen o to, jak bude společnost obecně reagovat. To jsou věci, které přivádějí člověka k šílenství při masové manipulaci, kde lze zařídit řízení nepokoje s požadovaným výsledkem.

Mám pro vás velmi důležitý kousek vhledu, na kterém se můžete pokochat ve své NADĚJÍ HRUDNĚ. Pokud se zlí bastardi nedokážou do přelomu tisíciletí zbavit totálního ovládnutí planety, jsou předurčení na hromadu prachu. Do té doby musí porod stihnout, jinak se kyvadlo vrátí zpět do zóny NAŠÍ STRANY. Už oznámili, že jsou dva roky pozadu a nedokážou to udělat dříve než někdy v roce 2002. Na co tedy ČEKÁME, TÝME? Pokud se postavíme zády ke kolům, ruce a mysl spíše k peru než meči, a Dharma a další, kteří mají za úkol integrovat znalosti jednoduchého základu života a výrazu, pokračují v tanci prstů – je zde dost NADĚJE vybudovaná z tohoto velkolepého ZÁMĚRU, aby se tato stará zeměkoule přenesla do Osvětleného kurzu Stvořitelova slibu ŽIVOTA. Jsme na úkolu, pokud se probudíme a UDĚLÁME TO. Určitě můžeme, pokud ale CHCEME tak učinit.

Kéž bychom přišli vidět a porozumět naší cestě a našemu účelu na cestě.
Salu

KAPITOLA IX

VLIV PŘÍRODY PŮDY NA POLE KOSMICKÝCH VLN
PŘÍSPĚVEK K PŘÍČINĚ RAKOVINY
GEOLOGICKÉ A GEOGRAFICKÉ ROZDĚLENÍ RAKOVINY
ROLE VODY VE VZTAHU K RAKOVINĚ

Povaha problému Studie,

kterými se mnoho let zabývám vývojem a léčbou rakoviny, mě přivedly ke zkoumání příčiny této nemoci, která je v současnosti nejzáhadnějším a nevléčitelným utrpením, které sužuje lidstvo.

Navrhuji ukázat, jak mě mé výzkumy v tomto směru dovedly ke zjištění, že povaha půdy modifikuje pole kosmických vln na zemském povrchu. Tento stav může být dostatečný k tomu, aby způsobil v živých organismech buněčnou nerovnováhu náchylnou ke vzniku rakoviny.

Protože dosud nebyly předloženy žádné uspokojivé důkazy na podporu nakažlivé nebo dědičné povahy rakoviny, zdálo se mi žádoucí prozkoumat roli, kterou hrají ve vývoji rakoviny čistě fyzické faktory. Je třeba jasně chápat, že rakovinou nebo rakovinou rozumíme celkový počet rakovinných onemocnění, včetně karcinomu, epitelomu, sarkomu a dalších zhoubných nádorů.

Podle všech lékařských účtů se rakovina vyskytuje ve všech částech světa, ale formy, pod kterými se objevuje, se v různých oblastech liší. Již nějakou dobu přisuzují určití pozorovatelé zvláštní roli různým geografickým faktorům, jako je orografie a hydrografie. V roce 1869 Haviland prohlásil, že „Temže a její přítoky pokrývají rozsáhlé pole rakoviny“. Od nejstarších dob bylo pozorováno, že morfologie živých bytostí je úzce spjata s povahou půdy, na které žijí. Existence různých ras toto pozorování podporuje. Rasa je typická výraznými fyziologickými vlastnostmi přenášenými do určité míry dědičností. Pokud se však změní životní podmínky, charakteristika rasy projde transformací, přičemž zůstane vázána na povahu půdy a podnebí. Několik badatelů zdůraznilo důležitou roli geologické povahy půdy při rozlišování rasových typů. Výraz „terroir“ (smíchání z půdy), který se používá k popisu chuti určitého vína, ovoce nebo jakéhokoli jiného produktu z půdy, jasně naznačuje převažující vliv půdy na zpracování těchto produktů. Pozorování učiněná v této souvislosti jsou velmi četná a není třeba je zde zmiňovat. Stačí říci, že rostliny rostou bez rozdílu na písčitých půdách jako v lese Fountainebleau, ale přísný výběr probíhá na jílu a vápenci.

Již v roce 1832 informoval průkopnický přírodovědec Nérée Boubée Académie des Sciences, že epidemie cholery, která tehdy pustošila zemi, měla úzký vztah s geologickou povahou půdy. Zde je charakteristická pasáž z jeho sdělení: „Na svých každoročních geologických cestách jsem často pozoroval, že v zemích, kde se vyskytují různé endemické choroby, jsou tyto choroby v každém regionu nejčastěji omezeny na geologické hranice převládajících formací, a už jsem došel k závěru, že každá geologická oblast tvoří přirozenou vrstvu pro určité chorobné stavy; jinými slovy, že lékařská konstituce každé země závisí do určité míry na její konstituci a vrcholu.“

O několik let později de Fourcault dospěl ke stejným závěrům jako Boubée ohledně jiných než endemických chorob.

Některé elementární úvahy nám umožňují uvědomit si vliv geologické povahy půdy a jejích složek. Voda protékající určitou oblastí přesně odráží chemické složení látek, které tuto oblast tvoří. Ve vodě se nacházejí stejné minerální soli jako v půdě. Povaha vody opět podmiňuje vývoj živých organismů. V oblastech, kde je ve vodě nedostatek vápenatých solí, se výsledky projevují v nedostatečném chrupu a křehkých kostech.

[H: Nevsazujte toto konkrétní tvrzení, jak je uvedeno výše, do své „betonové“ hrobky, protože tím teorii vyvrátím. Je pravda, že potřebujete přítomnost vápenatých solí, ale to není to, co způsobuje křehkost kostí. Máte schopnost přeměnit draslík na vápník a zjistíte, že tato přeměněná forma vápníku bude správně využita, spíše než aby se tvořily usazeniny vápníku.

Kuřata například snášejí vejce s nedostatkem vápníku (skořápky), pokud jsou na ohradách s povrchem nebo na jílovitě půdě. Potřebují vápenec, ALE NE, POKUD JE PŘÍTOMNÁ SLÍDA. Proč? Protože slída obsahuje nějaký křemičitan draselný. Proto nakonec zjistíte, že zdravé tělo potřebuje více než cokoli jiného v klasifikaci „minerální“ pro dobrý růst a údržbu kostry oxid křemičitý. Nechci se s vámi všemi milými suplementy hádat, ale je známo, že bez Vit. D, například vápník nemůže být tělem využit. Dále se uznává, že u pacientů se zhoršenou funkcí ledvin, která nepřipouští dostatek draslíku,

zvláště děti budou mít vážně narušený růst kostí kvůli neschopnosti transmutovat vápník. K biologickým transmutacím je třeba zavést celkový restrukturalizační postoj, protože vaše „moderní“ věda je plná do očí bijících děr. Ale to je na jinou lekci.]

Vzpomeňme také na vliv charakteru půdy na vznik strumy a obecně na hypertrofii nebo atrofii žláz v důsledku nadbytku nebo nedostatku určité minerální látky v půdě stanoviště. Je samozřejmě dobře známo, že struma, což je hypertrofie štítné žlázy, se vyskytuje v oblastech s nedostatkem jódu. I když je vliv půdy nepřímý, je přesto jasně patrný. Nelze také ignorovat, že určité choroby existují v endemickém a latentním stavu na určitých půdách, kde zůstávají lokalizovány. Zvláště patrné je to v případě cholery, malárie a tyfu. Byly vzneseny námitky z toho důvodu, že tyto vysoce infekční nemoci se přenášejí pouze prostřednictvím mikrobů. Zbývá však vysvětlit důvody, proč někteří mikrobi preferují určité půdy, jako jsou komáři žijící na těchto půdách. Je zcela správné tvrdit, že cholera propuká přednostně na aluviálních cestách, zatímco intermitentní horečky se častěji vyskytují na nepropustných půdách (jíl nebo opuka).

Vliv půdy není důležitý pouze ve vztahu k patologickým problémům, ale také ve vztahu k hygieně a demografii. Před časem se armádní lékař M. Russo snažil zjistit vliv půdy na zdraví rasy. Ukázal, že z hygienického hlediska jsou nejpříznivější podmínky na půdách recentního souvrství, terciéru nebo kvartéru, následují primární půdy, žuly a ruly, jurské a křídové vápence.

V souvislosti s problémem rakoviny přinesl M. Stélys ve sdělení předloženém profesorem d'Arsonval Académie des Sciences (zasedání 25. dubna 1927) důkazy ve prospěch karcinogenních půd, tedy půd náchylných ke vzniku rakoviny v živých organismech.

[H: Věřím, že také začínáte vidět, že správnou mineralizací plodin se můžete vyhnout velkému „C“. Mám však spoustu nedůvěry od některých farmářů, kteří chtějí argumentovat, i když máme zdroj a přístup k takto mineralizované půdě pro přidání. Při testování pěstovaných produktů však vyžaduje vědeckou metodologii kontrolních polí a testovacích polí, aby bylo možné vyhodnotit rozptyl. Podařilo se nám to napůl, ale bez kontroly nebo přidaného odměřeného množství není možné nic změřit – pokud skutečně byl nějaký minerál přidán. Nejistě by se to projevilo v lepším obilí a jeho lepší sklizni, zvláště špalte, protože jádro bude větší, zatímco zrno samotné se nikdy neohrozí. Ve špaltě si obilí vezme, co potřebuje, a pokud nemá celé spektrum potřeb, nevyrobí. Jsem unavený z těch, kteří nepřijmou vstup, protože jim „někdo“ řekl to či ono. Kdybys už všechno věděl, tak bys mě vůbec nepotřeboval. Navíc ti, kteří se nechtějí posunout ve výzkumu a výrobě našich potřeb, budou vyměněni za ty, kteří se chtějí učit, protože máme příliš málo času na období sklizně, abychom umožnili více neúrody. Jsou vám dány dary, ale musíte je použít. Mnozí mohou v těchto časech změn těžce trpět za to, že jeden z nich není odpovědný a nedodrží povinné kroky. Nyní jsme ztratili celý rok a velké náklady a už se to nemusí opakovat.]

Protože se dokumentace týkající se těchto různých hypotéz a koordinace výsledků získaných v této oblasti výzkumu jeví jako dostatečně významné, vtělil jsem zaznamenaná data do monografie nazvané „Příspěvek k etiologii rakoviny“, kterou profesor d'Arsonval předložil Académie des Sciences dne 4. července 1927. V této komediální monografii jsem pojednával o otázce radiace půdy. Naše současné znalosti týkající se kosmických vln a šíření ultrakrátkých vln různými půdami se ukázaly jako adekvátní základ pro koordinaci různých pozorování a statistických údajů. Cílem této práce bylo ukázat, do jaké míry může být šíření rakoviny podmíněno fyzikální povahou půdy, na které lidé žijí.

Problém etiologie rakoviny, posuzovaný z tohoto hlediska, byl vhodně redukován na následující tři studie: 1. Demografická studie statistik o distribuci rakoviny, znázorněné hustotou rakoviny nebo úmrtností na rakovinu, počítané v počtu případů na 1 000 obyvatel. 2. Geologická studie ukazující půdy, na kterých se rakovinné nádory vyvíjejí nejvolněji. 3. Fyzikální studium, zejména z elektrického hlediska, minerálních látek tvořících příslušné půdy a jejich reakcí na pronikání kosmických vln.

GEOLOGICKÉ A GEOGRAFICKÉ ROZDĚLENÍ RAKOVINY Hodnota statistik v medicíně byla často sporná a říkalo

se, že na ně nelze spoléhat. Ale statistika, jakkoli nedokonalá, představuje data, která nelze ignorovat. Je to v každém případě jednoznačný údaj, který je lepší než absence jakýchkoli údajů.

Ačkoli chybí potřebné způsoby a prostředky pro sestavování statistik na vesnicích a na venkově obecně, neplatí to pro městské oblasti, kde jsou k dispozici přesné informace a množství dat.

Navíc během posledních desetiletí bylo možné s velkou přesností diagnostikovat rakovinu pomocí mikroskopických a radiografických vyšetření, která umožnila klasifikaci rakovinných onemocnění. Počet skutečných chyb nevyhnutelně zahrnutých v takových statistikách je tak snížen na minimum a nemůže zpochybnit obecný smysl závěrů. Kromě toho všechna šetření, která jsem provedl, jsou založena na statistikách týkajících se měst a větších městských center.

Uvážíme-li různé pařížské obvody z hlediska hustoty rakoviny, bude na první pohled vidět, že čísla, která nejsou rozmístěna náhodně, se zdají být kontinuální, v algebraickém slova smyslu, tedy bez náhlého řešení kontinuity. Stejný výsledek je zřetelně vidět na mapách farností a měst. Za těchto okolností je naprosto přirozené uvažovat o geologickém nebo geografickém rozšíření rakoviny.

Zeměpisné rozložení lze bez dalšího uvažování odložit, protože by se zredukovalo na pouhý průzkum území. Mapa Paříže však nijak nezakládá skutečnost, že v této souvislosti hraje důležitou roli okolí Seiny nebo faktor nadmořské výšky. Na druhou stranu geologické rozložení dává hned na začátku sugestivní výsledky.

Problém, který musíme vyřešit, je, proč relativně vysoká hustota rakoviny postihuje jihozápadní a východní obvody Paříže, zatímco střední a severozápadní obvody mají relativně nízkou hustotu [viz obrázek 18, Mapa Paříže (další strana)].

Analýza ukazuje, že nízké hustoty rakoviny (0,5, 0,6, 0,8 na 1 000 obyvatel) se shodují s rozsáhlou oblastí písku a pískovce Beauchamp v blízkosti vápence Pařížské pánve. Střední, ale stále nízké hodnoty jsou pozorovány v okresech Chaussée d'Antin (0,8) a Gaillon (0,3), které odpovídají oblasti písku Beauchamp. [H: Prosím, pamatujte, že tento autor byl z Francie, a proto je důvodem relativní informace k této zeměpisné poloze. Informace jsou však stejné v užitečné aplikaci na jakékoli místo na zeměkouli.] Vyšší čísla, ale stále relativně nízká, jsou pozorována v Clignancourt (1,1) a Saint-Fargeau (1,04), kde se objevují jediné dva výchozy písku Fontainebleau v Paříži.

Na druhé straně pozorujeme, že oblasti, kde je hustota rakoviny vysoká, jako je Auteuil (1,76), Javel (1,61), Grenelle (2,08) a Saint-Lambert (1,57), spočívají na plastické hlíně. Ostatní okresy, jako Saint-Vincent-de-Paul (1,97), l'Hopital Saint Louis (1,44), Pére Lachaise (1,58) a Charonne (1,41), se nacházejí na slínovitých půdách (svrchní oligocén Pařížské pánve a oligocénny opuky na severu Pařížské pánve).

mapa Paříže

Pozorovaný vztah mezi hustotou rakoviny a povahou půdy nelze přijmout jako matematicky správný, protože geologické rozložení podloží představuje stejně velkou složitost jako u meteorologických jevů. Je třeba vzít v úvahu různé rušivé faktory, zejména dispozice, povrch, hloubku vrstev a hornin, stejně jako variace ve většině sedimentů.

Například okres Maison-Blanche se střední hustotou (1,17) obsahuje ve svém podloží směs jílu, opuky, vápence Pařížské pánve, písku Beauchamp a recentních aluviálních usazenin. Podobně je tomu u Clignancourt (1,1) a Amérique (1,34), kde najdeme písek z Fontainebleau, vápenec z Brie a Saint-Ouen, slín a recentní naplaveniny. [H: Už slyším stížnosti na "Řekněte nám, kde jsme (ať jste kdekoli)! Francie nás nezajímá." Ne, čtenáři, informace a srovnávací informace jsou snadno dostupné. ZEMĚ je v podstatě všude stejná a například v aluviálních vějířích najdete stejnou strukturu a mineralizaci. Víte, jak je Francouzům špatně z toho, že řešíme pouze americké problémy?

Stejně tak Kanaďané a Australané atd. Vy, Američané, jste rozmazlená parta a bude se slušet, abyste se zaměstnali a dostali odpovědi.]

Pokud jde o oblasti podél Seiny, povrchově pokryté recentními aluviálními usazeninami, jejich hustota rakoviny odráží složení hlubších sedimentárních vrstev. Stejně výsledky jsou pozorovány v departementu Seiny i přes větší rozmanitost povahy hornin.

Všimněme si, že lokality s nízkou nebo střední hustotou rakoviny jako Sceaux (0,8), Chatenay (0,6), Bagneaux (1), Fresnes (0,39), Suresnes (1,1) jsou postaveny na písku Fontainebleau, zatímco jiné lokality, jako Garenne-Colombes (0,78), Vanves (1,1098), Vanves (1,1098), Malak Maisons-Alfort (1,29) jsou postaveny na vápenci pařížské pánve nebo pískovci Beauchamp; další lokality, zejména na severovýchodě Paříže, jsou postaveny na recentních aluviálních usazeninách a sádrovce. [H: Aha, takže vápenec a pískovcové minerály jsou velmi, velmi důležité, ne? Všimnete si však, že „jen být na vápenci“ není celý příběh, jak postupujeme dál. Vždy je to, co je a není obsaženo v těchto půdách.]

Na druhou stranu lokality s vysokou hustotou rakoviny, jako je Issy (2,0), Ivry (3,26), jsou postaveny na plastické hlíně; další, jako les Lilas (1,63), Bagnole (1,47), Pavillons-sous-les-Bois (1,91), Nogent (1,8), Romainville (1,85), Thias (3,36) jsou postaveny na vápenci Brie a opuce; konečně další, jako Neuilly (2,25), L'Ile-Saint-Denis (2,16), Le Perreux (1,87), Bonneuil (3,33), jsou postaveny na bahnitých a jílovitých aluviálních úsecích.

Stejnou metodu analýzy jsem aplikoval na hlavní města Francie a sousedních zemí. Výsledky byly seskupeny tak, aby ukazovaly hustotu rakoviny v závislosti na geologické povaze půdy. (Úplné informace týkající se této otázky, včetně grafů, map atd., naleznete v Lakhovského speciální monografii na toto téma „Contribution a l'etiologie du Cancer“ (Příspěvek k etiologii rakoviny).)

Paříž, 1927.) [H: Ale očekávejte, že to bude ve francouzštině, pokud ten materiál vůbec najdete.]

Tyto výzkumy jasně prokázaly skutečnost, že nízká hustota rakoviny se nachází v lokalitách vybudovaných na písku, vápenci, sádrovci, pískovci, určitých primitivních horninách a nedávných aluviálních usazeninách bohatých na štěrky a písek. Na druhou stranu je vysoká hustota rakoviny spojena s lokalitami vybudovanými na plastické hlíně, jurské opuce, křídě, železných rudách, karbonských podložích a břidlicí.

Rovněž bude vidět, že hustota rakoviny ve Francii není distribuována náhodně, ale souvisí s přírodními oblastmi odpovídajícími geologické povaze půdy. Zdá se tedy, že Ženeva, Bern, Brusel, Antverpy a Toulouse jsou postaveny v oblastech se střední nebo nízkou hustotou rakoviny, tvořené pískem a naplaveným štěrkem, pískem a pískovcem z Fontainebleau a Beauchamp, vápencem v blízkosti opuky. [H: Nebylo by zábavné mít rozbor půdní struktury, řekněme, McFarland, Kalifornie, kde jsou děti odebírány mnoha rakovinami v neobvyklém počtu – přímo v těžké zemědělské oblasti?]

Na druhé straně svrchní křídový útvar pokrývající celou Normandii, Pays de Caux a Picardie, je známý pěti lokalitami s vysokou hustotou rakoviny, Le Havre, Rouen, Amiens, Arras a Lille. Podobně východ Francie vykazuje několik regionů s vysokou hustotou rakoviny, charakterizované železnými rudami (oolity, jíly, železitý pískovec a opuka) v Nancy a Metz, stejně jako karbonské vrstvy ve Štrasburku. Rakovinná oblast regionu Lyon je také postavena na jurské a karbonské půdě.

Hatton:

Dnes nám vypršel čas na pokračování v psaní. Doufám, že tyto informace dokážete „zobecnit“.

Doufám, že vám také začíná být jasné, že buď něco existuje, nebo něco chybí, když se přesouváte na různé půdy. Znamená to pouze, že je třeba věnovat pozornost přizpůsobení pomocí vědeckých prostředků vyvažování půdy tak, aby produkovala to, co je nezbytné pro živé formy v dané oblasti. Tyto rozdíly však ovlivňuje tolik věcí, že existují lepší způsoby, jak jednotlivcům přinést potřebnou rovnováhu. V podstatě jste „uvízlí“ v tom, co máte, kdekoli se náhodou ocitnete. Existují však obecné věci, které může každý udělat, aby překonal tyto nedostatky a přebytky. S tělem v rovnováze a dobře fungujícím imunitním systémem – zvládnete vše, co na vás bude házet. Bůh vám dal mysl, abyste dosáhli své rovnováhy za jakýchkoli okolností, ve kterých se nacházíte – rozhodně nemusíte být ničeho „obětí“.

Bude mít svět přístup k těmto znalostem? Nevím, ale zdá se mi, že se pohybujete zpět, protože informace, které obsahují pravdu a klíče k dobrému zdraví, jsou pohřbeny, spáleny a zakázány. Představujeme vám to a to, čtenáři, je vše, co můžeme udělat, kromě toho, že nabídneme látky, které mohou přinést stabilitu a rovnováhu buněčným formám života. Nebudeme vám to strkat do krku žádným způsobem, tvarem ani formou

.

děkuji za pozornost.

Zdravím a dobrý večer.

CHARAKTER PŮDY VE VZTAHU K KOSMICKÉMU ZÁŘENÍ A ZPŮSOBNÍ RAKOVINY Vztah mezi geologickou povahou půdy a hustotou rakoviny, který byl stanoven pozorováním a statistikami uvedenými v předchozí části, zbývá ukázat, jakým konkrétním mechanismem může změna povahy půdy způsobit faktory přispívající ke vzniku rakoviny.

Již jsem v obecné rovině s ohledem na buněčnou oscilaci naznačil, že rakovina vzniká jako reakce organismu na změnu jeho oscilační rovnováhy vlivem kosmického záření. Kromě toho je pozemské pole kosmických vln neustále ovlivňováno změnami způsobenými interferenčními jevy v důsledku různých astrálních záření v důsledku rotace Země buď kolem vlastní osy (denní efekt) nebo kolem Slunce (roční efekt), zatímco fáze měsíce také ovlivňují kosmické pole.

Je tedy oprávněné vytvořit spojení mezi rakovinou a variacemi v oblasti kosmických vln v důsledku absorpce půdou.

Viděli jsme, že oscilační rovnováha buňky je modifikována a někdy narušena, když se kosmické záření mění buď v intenzitě nebo ve frekvenci.

Ukázal jsem však, že bylo možné obnovit tuto oscilační rovnováhu posílením nebo snížením, přesněji „filtrováním“ kosmického záření pomocí vhodných zařízení. Důkazem toho byly mé první pokusy na muškátech postižených rakovinou a úspěšně léčených.

Pokud jde o absorpci kosmických vln půdou a výsledné účinky těchto vln na pole, máme přesné údaje založené na práci radioelektrikářů a astrofyziků, kteří stejně jako Millikan studovali problém pronikání. V této souvislosti je důležité vzít v úvahu nejen ultraprónikavé vlny, ale také celou škálu kosmických vln, od nejdelších po nejkratší.

Bylo zpochybňováno, zda mají kosmické vlny vzhledem ke své velké prostupnosti nějaký vliv na lidský organismus. Je však třeba mít na paměti, že kosmické vlny mají tak univerzální pole působení, že se zdá samozřejmé, dokonce a priori, že není nutné zcela zastavit pohyb vlny, aby bylo možné detekovat její účinky. Při této rychlosti by detekce bezdrátových vln byla možná pouze za předpokladu, že by byly k dispozici obrovské kovové stěny o velké tloušťce, aby bylo možné zachytit vlny jako celek. Ale vše, co je zapotřebí k dosažení tohoto cíle, je jednoduchý drát natažený v otevřeném prostoru, který zadrží z průchodu vln neocenitelné, a přesto dostatečné množství energie. Stejně tak živý organismus nemusí být jako olova o tloušťce 10 metrů, aby byl citlivý na indukci kosmických vln, na které bude reagovat nejsnáze, protože vlny jsou nejkratší délky a živé buňky nejmenších rozměrů. Je také jasné, že kvůli příliš vysoké frekvenci těchto kosmických vln musí být buňky vystaveny impozantní elektromagnetické indukci.

Vzhledem k tomu, že jsme schopni detekovat, jak ukázal Millikan, kosmické vlny v hloubce více než 50 metrů, evidentně to není celková absorpce, která má prvořadý význam, z praktického hlediska je nepodstatná a musí vždy záviset na citlivosti použitého aparátu. Je téměř nepochybné, že existují určité kosmické vlny, které jsou dostatečně pronikavé, aby prošly celou zemí, což je hypotéza, která se zdá být zásadní pro vysvětlení jevů nebeské mechaniky. Co je však při zkoumání vlivu určitého jevu na podmínky života velmi důležité, je věnovat zvláštní pozornost variacím kosmického pole na zemském povrchu, které zahrnuje absorpci sedimentárními vrstvami a z toho plynoucí sekundární záření a také interferenční pole. Toto sekundární záření není v případě kosmického záření o nic zanedbatelnější než u radiologických a ionizačních trubíc, které vydávají katodové a rentgenové záření. Ve městech vliv stavebních materiálů, jako je kámen,

cihly, zdivo, dehet, asfalt, dlažební kostky, není třeba brát v úvahu, protože tyto eminentně dielektrické materiály nebrání šíření vln. Víme, že vlny pronikají do půdy tím lépe, čím se výrazněji projevují izolační vlastnosti půdy, což je v souladu s našimi znalostmi o šíření vln.

Při vlnové délce 16 000 metrů dochází k pronikání do hloubky 80 metrů v izolační půdě (písek, vápenec atd.), zatímco v mořské vodě, která je velmi dobrým vodičem, dosahuje pronikání pouze do hloubky 2 metrů; a pár desítek metrů v plastické hlíně a různých rudách, které jsou také velmi dobrými vodiči. Hloubka, do které vlna proniká do půdy, je nepřímo úměrná druhé odmocnině produktu jejího kmitání a vodivosti půdy. Změny průniku jsou tedy mnohem výraznější v případě krátkých vln než dlouhých vln. Vodivé nečistoty působí téměř jako kovové zástěny a absorbují vlny v maximální míře. Na druhé straně dielektrické (izolační) půdy usnadňují pronikání vln do velké hloubky. Z toho vyplývá, že tyto zeminy, propustné pro vlny, jako písek, pískovec a štěrk, které absorbují záření do velké hloubky, nevykazují žádnou výraznou reakci na kosmickém poli na zemském povrchu, jako je tomu vždy, když vlna pronikne prostředím, které je prakticky homogenní a neomezené. Ale když je záření absorbováno pouze povrchově, jako v případě vodivých půd nepropustných pro vlny, jako je jíl, opuka, karbonské vrstvy a železné rudy, tato rychlá absorpce vede na povrchu vodivé vrstvy k intenzivním proudům, které reagují na povrchové kosmické pole.

Je možné, že tato absorpce může způsobit lom, jak je obecně ve fyzice pravidlem, když se konstanty média šíření mění, například když světelné paprsky přecházejí ze vzduchu do vody. Nebo se může stát, že jsme konfrontováni se složitějším jevem, kdy po absorpci kosmického záření půdou následuje sekundární záření nebo přezáření. Ať je to jakkoli, nelze pochybovat o tom, že sekundární záření, odražené, lomené nebo difundované vodivou vrstvou, interferuje s dopadajícím zářením, což má za následek vznik pole komplexního záření odlišného od pole výchozího (viz obrázek 19). Na druhou stranu v izolačních půdách není kosmické záření ovlivněno absencí sekundárních polí (viz obrázek 20, viz další 2 strany).

Protože se předpokládá, že vznik rakoviny souvisí s oscilační nerovnováhou způsobenou variacemi v oblasti kosmického záření, vyplývá z toho, že výskyt rakoviny je nízký na izolačních půdách a vysoký na vodivých půdách, které pole modifikují.

Otázka vlivu půdy na výskyt rakoviny se tak může zredukovat na určení stupně její vodivosti.

Viděli jsme, že nízký výskyt je zjištěn na písku Fountainebleau a písku Beauchamp, které se skládají z čistých silikátů a jako takové jsou vysoce izolační; nízký výskyt je také pozorován na pískovci Beauchamp a na písku bruselské pánve, štěrku v Ženevě a na drobném pískovci v Bernu; břidlice, rula a žula z Nantes; sádrovec na severovýchodě Paříže.

Obr. 19

Obr. 20

Médium s vysokým výskytem rakoviny se nachází na půdách, které jsou poměrně dobrými vodiči, jako jsou nedávné aluviální usazeniny obsahující bahnitě lože vodivé půdy a zejména plastické hlíny, a to díky svému chemickému složení, včetně vody a minerálních látek.

Stupeň výskytu rakoviny se zvyšuje na půdách, jako je sádrovec, opuka (svrchní oligocén Pařížské pánve) a jurská opuka, nepropustné jíly, železité vápence, železitá křída. Výskyt je nejvyšší na půdách obsahujících rudy a doly, jako v Saint-Etienne, Metz a Nancy.

Naznačil jsem mechanismus absorpce vln různými vrstvami půdy (viz obrázek 21, viz další strana). Kosmické záření proniká poměrně snadno přes povrchovou vrstvu A tvořenou naplaveninami; poté se dostanou do izolační vrstvy B, tvořené pískem a pískovcem; záření je mírně absorbováno vrstvami C a D, sestávajícími z vápence a opuky, a zcela absorbováno sedimenty nebo vysoce vodivými vrstvami E a G.

ÚLOHA VODY VE VZTAHU K RAKOVINĚ Z elektrického hlediska je čistá voda, tedy

H₂O neobsahující nic jiného než vodík a kyslík, velmi dobrým izolantem a totéž platí pro měkkou vodu nacházející se v písčitých půdách. Na druhé straně vody obsahující soli, jako je mořská voda a minerální vody, působí víceméně jako vodiče a někdy se mohou ukázat jako velmi dobré vodiče. Právě „polymorfismus“ vody může vysvětlit skutečnost, že některé vody se zdají být spojeny s výskytem rakoviny, zatímco jiné nemají zjevně žádný vliv.

Mnoho čtvrtí a měst postavených na březích řek nemusí mít nutně vysoký výskyt rakoviny.

V Paříži poblíž Seiny byl pozorován vysoký i nízký výskyt rakoviny, což zřejmě dokazuje absenci korelace. Město, jako jsou Antverpy, s nízkým výskytem rakoviny, je postaveno na březích velké řeky, poblíž obrovského ústí řeky, zatímco Ženeva, která má také nízký výskyt rakoviny, je postavena v těsné blízkosti velkého jezera na aluviálním korytě. Ale na druhou stranu města jako Nancy, Saint-Etienne a Strassburg, která jsou postavena na březích malých řek, mají vysoký výskyt rakoviny.

Obr. 21

Zdá se, že tato pozorování ukazují, že voda nehraje roli ve výskytu rakoviny kromě případů, kdy její elektrické konstanty a tvar jejího objemu (vodní postele atd.) jsou takové povahy, že ovlivňují pole kosmického záření, které může narušit rovnováhu buněčné oscilace.

Ve světle těchto skutečností si můžeme uvědomit, proč mnoho renomovaných autorů často upozorňovalo na existenci „rakovinových domů“, „rakovinových ulic“, „rakovinových vesnic“ a „rakovinových čtvrtí“.

[Ortodoxní lékařští spisovatelé obvykle odmítají otázku „rakovinových domů“ jako nedůstojné seriózní pozornosti, ale nedávné statistiky v Budapešti ukázaly, že ve skutečnosti existují takzvané „rakovinové ulice“ a „rakovinové domy“, kde je počet případů rakoviny překvapivě velký (Foreign Letters — Journal of American Medical Association, 13. července 1935 (překladatel) podle předpokladu, že v povaze nehrajeme roli půdy.] lokalizace rakoviny Lze snadno ukázat, že půda takových lokalit obsahuje v různé hloubce určité vrstvy působící jako zvláště dobré vodiče: plastickou hlínu, železité a arsenové rudy, karbonské a jiné vrstvy.

Významný pracovník výzkumu rakoviny, Dr. Hartmann, upozornil na skutečnost, že na lékařského pozorovatele udělal dojem vysoký výskyt rakoviny v údolí Ognon. Nyní tato řeka teče v korytě jurské formace, kde je hojnost vodivé plastické hlíny.

Ve věci specifického vlivu vody na výskyt rakoviny jsem navrhl následující vysvětlení založené na zákonech elektřiny.

Voda, která je ve stavu čistoty neutrální, přebírá vodivé vlastnosti látek, se kterými přichází do styku, i když z chemického hlediska vodné roztoky vykazují vlastnosti rozpuštěných látek, ať už kyselé nebo zásadité.

Minerální vody opět obsahují v roztoku minerální látky jako je síra, uhličitany a hydrogenuhličitany, soli železa a arsenu atd., které pocházejí z různých geologických útvarů. Takové vody mají při výstupu z půdy stejné chemické a elektrické konstanty jako půda, ze které vycházejí. V případě potřeby dalších důkazů postačí poukázat na to, že oscilace charakteristické pro minerální vody se projevují radioaktivitou těchto vod v bezprostřední blízkosti pramenů.

Radioaktivita je výsledkem oscilační nerovnováhy určitých minerálních látek, které při výstupu z půdy nekmitají v souladu s kosmickými vlnami. Již od nejstarších dob lékaři pozorovali, že účinnost minerálních vod byla zvláště patrná v blízkosti pramenů díky harmonii, které je pak dosaženo mezi buněčnou oscilací jedince, radioaktivitou pramene a kosmickým zářením.

Navíc mé názory na tuto otázku byly potvrzeny mnoha pozorováními. (FL Hoffman, The Mortality from Cancer Throughout the World. Newark, NJ, 1915.) Hoffman pozoroval, že zatímco úmrtnost na rakovinu dosáhla v roce 1915 v Bostonu v průměru 0,85 na 1 000 a dokonce 1,199 v Bostonu, odpovídající číslo pro Memphis bylo pouze 0,467.

Ve své monografii „Rakovina a voda“ (JW Shannon, „Cancer and Water: Study of the Nature, Causation and Prevention of Cancer“. San Diego, Kalifornie, 1917) Dr. Shannon ukázal, že město Memphis (USA) je zásobováno vodou z artézských studní umístěných v půdě samotného města.

Dr. Shannon připisuje nízký výskyt rakoviny v Memphisu vodě z těchto artézských studní, která podle něj neobsahuje prvky. Nikomu se ale zatím nepodařilo prokázat, že rakovinu způsobuje přítomnost prvků ve vodě. [H: Připomínám vám: ZBAVTE SE TĚCH PARAZITŮ NA PROTOZOÁCH!!!]

Ve světle naší teorie je voda z těchto artézských studní minerální vodou, která má stejné vlastnosti jako půda, na které žijí obyvatelé Memphisu. Tím, že tuto vodu využívají pro vnější i vnitřní účely, jsou tak tyto lidé automaticky umístěni do takových podmínek, že jejich buňky mají stejné elektrické a chemické konstanty jako půda jejich přirozeného prostředí, a lze tedy říci, že jsou „v rezonanci“ s místním polem kosmického záření. [Poznámka redakce EY: Ti z vás, čtenáři, kteří jsou obeznámeni se zdravotními doporučeními slavného jasnovidce Edgara Cayce, znají Cayceovo pořekadlo vždy se snažit jíst místně vypěstované potraviny a pít místní vodu pro nejlepší asimilaci, protože vibrace jsou stejné jako v těle.]

Zdá se, že podobná pozorování ve Francii tato fakta potvrzují. V Luxeuil Dr. Thomas pozoroval téměř úplnou absenci rakoviny. Zdá se, že kvůli nedostatku pitné vody pijí obyvatelé této lokality pouze minerální vodu lázeňského zařízení, získanou z hlubin zdejší půdy.

Nedávno bylo stejné pozorování týkající se relativní nepřítomnosti rakoviny provedeno v Chatel-Guyon.

Do tohoto slavného letoviska známého svou vodou zavítala komise francouzských a zahraničních kancerologů, aby prozkoumala příčiny uváděného nízkého výskytu rakoviny. Nyní je známo, že zásobování vodou tohoto města nepochází ze vzdáleného zdroje, ale pochází z místní lokality, Mont Chaluset.

Vysvětlení navrhované pro jev pozorovaný v Memphisu a Luxeuil platí také pro Chatel-Guyon. Dále můžeme poznamenat, že zásoba vody v Ženevě je čerpána z hlubin Ženevského jezera, a proto má stejné elektrické konstanty jako samotné jezero a půda.

Hustota rakoviny v Ženevě je údajně výrazně nízká (0,50 na 1 000), což, jak se zdá, potvrzuje naše původní vysvětlení.

V této souvislosti učinil další významný postřeh Dr. Simeray (zasedání Académie de Médecine, 15. března 1927), který uvedl, že populace celé vesnice byla bez rakoviny, pokud používali výhradně vodu čerpanou ze studní potopených pro tento účel. Když se ale místní úřady rozhodly získat zásobu vody ze zdroje mimo lokalitu a vzdát se používání studní, došlo ve vesnici k sérii případů rakoviny. V tomto případě se zdálo, že výskyt rakoviny se shodoval s využíváním vzdáleného zdroje vody, který neměl stejné elektrické konstanty jako půda dané lokality a následně způsobil v tělesných buňkách vesničanů stav oscilační nerovnováhy ve vztahu ke kosmickému záření.

Pozorování doktora Simeraye jsem si mohl osobně ověřit na dvou sousedních lokalitách Thiais a Orly (Seine-et-Oise). Oba se nacházejí na stejném druhu půdy – sladkovodním vápenci Brie – což je docela dobrý vodič, a proto je charakteristické vysokou hustotou rakoviny. Ale hustota rakoviny pro Thiais je 3,36 na 1 000 a pouze 0,36 pro Orly. Protože se tento případ nezdál v souladu s mou teorií na toto téma, rozhodl jsem se prozkoumat podmínky sám za pomoci místních úřadů. Zjistil jsem, že v Thiais přicházela voda ze Seiny čerpané v Alfortville, zatímco v Orly čerpali obyvatelé vodu z vlastních studní umístěných v centru lokality.

Hatonn: Sotva

zbylo místo, určitě ve Spojených státech a obydlených oblastech jakéhokoli „státu“, které má zajištěné zásobování vodou z bezprostředního okolí. V některých případech je to jistě dobré, jak bylo vidět z předchozího psaní. Je však třeba poznamenat, že s přehrazováním řek a „dopravováním“ vody do obcí NEMŮŽETE ZNÁT ZDROJ SVÉ VODY. V posledních letech, kdy se sucha a odtok z bouří mísí a využívají, je to ještě mnohem obtížnější. Nyní dostáváte vše do mixovací nádoby bez skutečného způsobu, jak zajistit čištění zásoby. Neexistují žádné městské vodní zdroje bez parazitického zamoření – ŽÁDNÉ. Paraziti jsou nositeli volby pro mnohé

mikroby. Jste v ohrožení – i když si „myslíte“, že přijímáte pouze speciálně upravenou vodu. [Poznámka redakce: Vraťte se a přečtěte si skvělý článek napsaný veliteli Hatonnem a Soltecem z roku 1992, naposledy prezentovaný v KONTAKTU 7/18/95, nazvaný „Voda, voda všude, ale žádná, která se hodí k pití!“.]

Diagnóza nemocí je téměř nemožná, protože se nemoci šíří vaší sítí zásobování vodou. Právě v tomto městečku Tehachapi se spousta vody přivádí do údolí odjinud viaduktem. Navíc, i když je závlahová voda z viaduktu vyměněna za místní vodu – voda na závlahu proudí půdou a do místních studní – tak skončíte v podstatě se stejnou mineralizační kombinací.

Co to pro VÁS znamená? Znamená to, že musíte převzít zodpovědnost za SEBE a věnovat se sobě a svým dětem. Chcete-li to provést, musíte problém „ošetřit“ individuálně z UVNITŘ. Nemusíte mít aktualizované účty věcí v zásobování vodou – prostě předpokládejte, že „tam jsou“, protože JSOU.

Salu!

KAPITOLA X

LÉČBA BUNĚČNÉHO KMITU V předchozích kapitolách jsem ukázal, že živý

organismus, ať už živočich nebo rostlina, je srovnatelný se systémem vysokofrekvenčních oscilačních obvodů sestávajících z buněk, které jsou samy o sobě elementárními oscilátory.

Naznačil jsem povahu záření u živých bytostí a jak je různé paprsky ovlivňují. Zvláště jsem zdůraznil roli kosmického záření a to, jak je ovlivňováno různými fyzikálními faktory, jako je vodivost půdy a vliv astrálního záření, což má za následek interferenční jevy.

Zdá se, že všechna zkoumání, která jsem provedl, potvrzují skutečnost, že nemoci jsou výsledkem oscilační nerovnováhy vyplývající z (1) určitých modifikací v poli kosmických vln v důsledku interference sekundárním polem na povrchu půdy, (2) z astrálního záření (slunečního, lunárního) nebo jiného, které přichází ke stejné věci, (3) z modifikací elektrických konstant živých buněk. [H: Pamatujte, že mikrobi modifikují elektrické konstanty živé buňky!]

Tak jsem byl veden k vyvinutí nové terapie, jejímž cílem bylo znovu nastolit buněčnou oscilační rovnováhu, která byla narušena nemocí. Podle povahy případu lze doporučit působení přímo na nemocný organismus pomocí biomagnomobilních látek nebo látek schopných obnovit buňce její příslušné elektromagnetické konstanty (kapacitu, vlastní indukčnost a odpor jaderného oscilačního obvodu); nebo může být vhodnější působit nepřímo modifikací pole kosmických vln kolem pacienta pomocí nějakého vhodného radioelektrického zařízení.

Cílem této metody je regulovat elektromagnetické pole v organických tkáních, především rekonstitucí pozitivních a negativních fragmentů každého buněčného jádra, což je proces zahrnující využití biomagnomobilních látek. A konečně víme, že magnetické pole je způsobeno rotačním pohybem elektronů, což je zvláštní druh oscilace. [EY Poznámka redakce: Ti z vás, kteří jsou techničtějšími čtenáři, mohou mít s tímto zjednodušeným „explantacím“ magnetického pole problém. Je to do jisté míry pravda, ale sotva celý příběh.]

Mé výzkumy rakoviny mě dovedly k závěru, že tato hrozná nemoc je nejméně rozšířená v lokalitách, kde jsou živé organismy v harmonii, tedy v oscilační rovnováze s půdou svého biotopu, jak jsem již naznačil.

Zdá se, že zde máme univerzální princip, který se může ukázat jako užitečný v terapii, a je to ještě více princip obecné hygieny než princip terapeutický.

Ve své monografii „Příspěvek k etiologii rakoviny“ jsem ukázal, že určité příznivé podmínky byly vytvořeny, když obyvatelé využívali vodu čerpanou z hlubin půdy, na které žili. Jsem přesvědčen, že kdyby se lidé mohli živit výlučně ovocem a zeleninou pěstovanými v zahradách připojených k jejich domům a využívali vodu čerpanou z poblíž potopených studní, rakovina a většina dalších nemocí by se staly mnohem méně rozšířenými. Neslyšíme často o lidech z venkova, kteří dosahují

pokročilého věku navzdory žalostným hygienickým podmínkám, ve kterých žijí? Tato dlouhověkost může být způsobena skutečností, že tito venkovští lidé jsou nuceni využívat místní zdroje vody a žít z vlastní produkce. [Poznámka redakce EY: Znovu sem skočím, abych poznamenal, že nadaný jasnovidce Edgar Cayce často uváděl stejné zdravotní návrhy ohledně konzumace místní vody a potravin.]

Nevýhoda moderních dodávek vody by mohla být ve městech překonána potopením artéských studní, jako jsou ty, které existují v Paříži na Place Lamartine, Avenue de Breteuil a Bois de Boulogne. Pokud jde o novou artézskou studnu v Rue Blomet, bylo by nekonečně lepší, kdyby se tato voda používala spíše pro domácí účely než pro bazén.

Při výjimečně špatných nebo proměnlivých místních životních podmínkách je možné, jak jsem ukázal, obnovit, či spíše „vyladit“ elektrické konstanty buňky pomocí vhodných látek v souladu s fyzikální a chemickou povahou půdy stanoviště. Tyto látky by mohly být podávány hypodermickou injekcí nebo výhodně orální cestou. V noci může být pražec spojen s půdou pomocí vhodného uzemnění a ve dne může být použita obuv k držení kovové desky v podrážce nebo patě, čímž se vytvoří elektrický kontakt mezi nohou a půdou. Ve většině případů se zdá racionálnější a účinnější uchýlit se k elektrickým metodám, jako je filtrace pole kosmických vln v bezprostřední blízkosti jedince.

Doporučil jsem také použití speciálních radioelektrických zařízení, jako jsou kovové antény upevněné v bytech nebo mimo domy, uzemnění, kovové mřížky a nejlépe vhodné oscilační obvody.

Filtrace kosmického záření systematicky prováděná těmito oscilačními obvody je ve skutečnosti prováděna přirozeně zářením o delší vlnové délce, jako jsou světelné paprsky, ultrafialové paprsky, rentgenové paprsky a radiové emanace. To odpovídá případům úspěšně léčeným helioterapií, aktinoterapií, radioterapií a radioaktivními látkami.

Moje experimentální práce potvrdila správnost výše uvedených principů. Připomeňme si pokusy s muškáty naočkovanými *Bacterium tumefaciens* a ošetřenými zářením mého Radio-celulo-oscilátoru s výsledkem, že rostliny byly po několika aplikacích vyléčeny. Od té doby jsem ukázal, že nemoc vzniká v důsledku oscilační nerovnováhy způsobené nadbytkem kosmických vln. Ultrakrátké vlny vyzařované radio-celulo-oscilátorem rekonstruují interferenci pole kosmického záření, které tak nabývá patřičné hodnoty, stejného výsledku je dosaženo zásahem světelných paprsků, ultrafialových a radioaktivních paprsků.

V předchozí kapitole jsem v souvislosti s povahou zářivé energie naznačil, jak jsem stejného léčebného výsledku dosáhl s muškátým tím, že jsem odstranil radio-celulo-oscilátor a nahradil jej jednoduchým zařízením měděné spirály, která obklopuje rostliny. Tato spirála je nejjednodušší a nejobecnější formou oscilačního obvodu, který obhájí pro filtraci kosmických vln v souvislosti s léčbou různých nemocí včetně rakoviny. [H: Pozor: Plánovači polí pro jednoduché seznámení s frekvencí pěstování rostlin. Získejte dobrý měděný vodivý drát nebo něco podobného a obkroužte pole – nebo po částech, pokud musíte kvůli „velikosti“. Frekvenční vlny budou křížovat obklopené úseky rychlostí vln kosmického záření. NEPOTŘEBUJETE komplikovaná zařízení.]

Výsledky, které jsem získal při ošetřování těchto rostlin pomocí oscilačního okruhu, daleko předčily moje očekávání. Profesor d'Arsonval, který předložil mé sdělení Académie des Sciences, upozornil na skutečnost, že na začátku ledna 1925 jsem sestavil oscilační okruh skládající se z měděné spirály zavěšené ve vzduchu a udržované v poloze pomocí ebonitové tyče zavedené do jednoho z květináčů obsahujících muškáty naočkované rakovinou 112.12. nádor se vyvíjel normálně, ale rostlina pokračovala v růstu, aniž by vykazovala známky rozkladu, zatímco všechny kontrolní rostliny zahynuly v důsledku nádoru, který nesly. Koncem února 1925 byla ošetřená rostlina vyléčena a nekrotický nádor odpadl. 23. března 1928 byla vyfotografována stejná elektrárna, stále obklopená svým oscilačním okruhem (deska VII).

Srovnání fotografií z 30. ledna 1925 a 23. března 1928, zmenšených ve stejném měřítku, dává představu o mimořádném vývoji závodu, který za tři roky dosáhl výšky

1,40 metru, tj. asi 4-1/2 stopy. Tato pelargonie stále vzkvétá, dokonce i v zimě, a zdá se, že je ve výborném stavu. Je třeba mít na paměti, že nádory způsobené *Bacterium tumefaciens* obvykle způsobují kachexii a smrt, a to i po chirurgickém odstranění. (Viz deska VII na další straně.)

Od tohoto prvního experimentu bylo ve Francii, Itálii a Americe provedeno mnoho výzkumů ve stejném oboru, v souladu s mými metodami. Já sám jsem své výzkumy rostlin rozšířil na zvířata a lidi a velmi mě povzbudilo vědět, že mé metody byly úspěšně aplikovány významnými pracovníky v laboratořích a klinikách. Mezi četnými zprávami publikovanými o těchto experimentech je třeba zvláště zmínit zprávu předloženou na Radiologickém kongresu ve Florencii (květen 1928) významným odborníkem na rakovinu, profesorem Sordello Attiljem z nemocnice San Spirito v Sassii v Římě. Zde lze uvést pouze stručné shrnutí této zprávy.

Profesor Attilj hojně využíval mých otevřených oscilačních obvodů, které jsem doporučil ve formě obojků, náramků, pásků atd.

Nejdůležitější pozorování profesora Attilje, která se objevují v uvedené zprávě, se týkají šesti pacientů – z nichž pět trpělo rakovinou a šestý polysarcií (nadměrnou tělnatostí).

Všechny tyto případy rakoviny vykazovaly výrazné individuální rozdíly. destička VII 1. Pacient,

78 let, trpící

epiteliomem (ulcerovaným) na spodině úst se submaxilárními metastázami.

2. Pacient ve věku 25 let trpící recidivujícím sarkomem levé ruky.

3. Patientka, 28 let, trpící recidivujícím sarkomem pravého prsu.

4. Pacient ve věku 60 let s epitheliomem (ulcerovaným) pohlavních orgánů.

5. Patientka, 40 let, trpící silnými pooperačními bolestmi s drobnými metastázami v jizvě na prsu.

Na začátku je třeba poznamenat, že tři případy rakoviny jsou komplikovány recidivou nebo sekundárními projevy (metastázy), které představují přetěžující stavy. Přesto několik týdnů po aplikaci oscilačních okruhů profesor Attilj zaznamenal zmírnění bolesti, progresivní resorpci lézí a vymizení indurace nádorů. Při aplikaci oscilačního okruhu ve většině případů ustává bolestivé fomikace („mravenčení“) provázející vznik nádorů.

Šestý případ týkající se pacienta trpícího polysarcií je možná nejzajímavější z celé série.

Patientka vážící 120 kilogramů trpěla kopinatými bolestmi v bederní oblasti a pohybovala se tak obtížně, že jí trvalo tři až čtyři minuty, než se zvedla ze sedu. Tři dny po aplikaci oscilačního okruhu (v tomto případě pásu) bolesti vymizely, pacientce se vrátila chuť k jídlu, a to natolik, že se na konci tříměsíční léčby mohla s lehkostí pohybovat a vrátit se k běžným aktivitám.

Profesor Attilj to shrnul následovně: "Nízký počet

léčených případů, který představuje pouze začátek léčebné metody čekající na další vývoj, ukazuje, že použití Lakhovského oscilačního okruhu je skutečně účinné. Když si vzpomeneme na tragický osud pacientů s rakovinou, kteří jsou odsouzeni zemřít, často ve velkých bolestech, a zároveň jsou jejich orgány těžce postiženy nemocí, musí to být tak velké utrpení, že pacienti mohou být bez stresu."

Profesor Attilj uznává účinnost otevřených oscilačních okruhů pro obnovení buněčné oscilační rovnováhy nejen u pacientů s rakovinou, ale také u pacientů trpících kardiovaskulárními a nutričními onemocněními.

Již nějakou dobu jsem sám prováděl podobná pozorování a shromáždil jsem velké množství zpráv od praktikujících, kteří v zájmu vědy odložili své předpojaté myšlenky a experimentovali s mými metodami léčby.

Obecně lze říci, že lékaři nejčastěji řešili následující stavy: Nespavost, způsobená přepracováním nebo po nemoci, je úspěšně léčena.

Bolest spojená s různými afekcemi je obecně snížena, někdy i odstraněna, a to i v případech rakovina.

Pacienti zaznamenali pocit tepla v důsledku aktivace krevního oběhu. Analýza krve ukazuje nárůst červených krvinek. Anémie a studené končetiny jsou tak přístupné našim metodám léčby. Stimulují se gastrointestinální funkce a snižuje se kyselost žaludku, příznivě reagují také střevní atonie a bolesti doprovázející trávení.

U neslyšících pacientů bylo pozorováno zlepšení.

Mezi další známky zlepšení patří lepší chuť k jídlu, nárůst hmotnosti a vzhled omlazení, často výrazně výrazného.

Nakonec je třeba upozornit na zajímavá pozorování, která učinil významný francouzský profesor, který experimentoval s mými metodami v jedné z velkých pařížských nemocnic. Léčení pacienti byli podrobeni přísnému vyšetření. Jednou týdně byla zaznamenávána hmotnost, analyzována krev a zaznamenáván krevní tlak. Zatímco tyto experimenty probíhaly, profesor si všiml, že během období asi osmi dnů se dříve pozorované zlepšení u všech pacientů definitivně zastavilo. Z tohoto obecného jevu vyvodil, že působí vnější příčina. Při pohledu do kalendáře si všiml, že toto abnormální období se shoduje s fází měsíce v úplňku.

Z hlediska mé teorie lze tento jev vysvětlit následovně. Víme, že Měsíc, stejně jako všechny zdroje záření, má moc způsobovat značné změny v oblasti kosmických vln, kterým se zabývám ve své práci L'Universion. Kromě toho, účinek oscilačního obvodu je absorbovat jakýkoli přebytek kosmických vln, které jsou zodpovědné za oscilační nerovnováhu buněk. Jak Měsíc upravuje pole těchto vln, má toto rušení dopad na absorpci oscilačního obvodu, jehož působení se zmenšuje. Pozorujeme tedy, že účinek oscilačního obvodu, který nosí pacient, je v úzkém vztahu s polem kosmických vln. V případech, kdy je tento efekt nedostatečný, lze požadovaného výsledku dosáhnout použitím několika obvodů (límce, náramky, opasky).

Jako obecné pravidlo jsem pozoroval, že u všech pacientů, kteří nosí oscilační obvody a žijí na vysoce vodivých půdách, to znamená přirozeně karcinogenních (produkujících rakovinu), jako jsou Grenelle, Javel, Auteuil, Neuilly, je účinek okruhu okamžitý a rychlý, zatímco u pacientů žijících na izolačních půdách, jako je Dauphine, Monce-E, Champs, Champs, Champs-Gamallon pomalejší a jeho účinky se projeví až po uplynutí určité doby.

Působení oscilačního okruhu, úzce spojeného s intenzitou pole kosmických vln, tedy vede k paradoxnímu závěru, že díky použití tohoto okruhu se nakonec zdravotně nejhorší půdy ukáží jako nejlepší. Oscilační obvod (límec, pás, atd.) působí tak, že reguluje dopad kosmických vln, čímž se automaticky a přirozeně obnovuje oscilační rovnováha.

Oprávněně tedy docházíme k závěru, že aplikací otevřených oscilačních okruhů se daří zastavit rozvoj rakoviny i v nejpokročilejších stádiích, přičemž bolest je odstraněna a obávaná nemoc někdy poražena.

Konečně, podobné potěšující výsledky byly získány při léčbě mnoha dalších nemocí, které zjevně nemají žádnou souvislost s rakovinou. A fortiori tedy lze tvrdit, že oscilační obvody, které pohlcují přebytek kosmických vln, se mohou ukázat jako prostředek prevence nemocí hodných zvážení.

Doufám, že v budoucnu bude možné předcházet všem nemocem, které sužují lidstvo, a že je lze úspěšně léčit.
Hatonn:

Uvědomuji si, že když nabídnete tuto poslední informaci, celá parta z vás půjde ven a koupí si nejrůznější cetky a věci, které si pověsí na krk. Být tebou, ušetřil bych ty peníze a zabalil ti nouzový balíček s hodnotným zbožím.

Jsou tam dobré věci, které by mohly rezonovat a nabídnout pomoc? Samozřejmě — ALE NEMÁTE SCHOPNOST VĚDĚT, CO JSOU! Pokud si přejete nosit náramek nebo řetizek na krku – úžasné. Dostaňte do něj co nejvíce ZLATA. Nemám moc trpělivosti s „měď“, ale fajn, pokud chcete „typického dirigenta“. Měď pro vás určitě udělá jednu věc – zezelená, protože měď oxiduje. Možná jsou malí Martané zelení, protože nosí měděné obleky? ZASTAVTE NESMYSL.

VÍME o několika, kteří chodí na setkání Global Sciences a prodávají nejrůznější zábavné věci, jako jsou „Tesla Watches“ atd. Vezmou si standardní NEJLEVNĚJŠÍ MOŽNÉ hodinky a přidají podpis Tesla a máte to. Na soukromou otázku řekl promotér: "Jaký je v tom rozdíl, stejně je to všechno v mysli!" No, je to rozdíl a největší rozdíl ze všech je v tom, V ČEM SI DÁLE DOVOLÍTE, ABY SE VLILO DO SVÉ MYSLI.

Tento autor, kterého ctíme, PRACOVAL A EXPERIMENTÁLNĚ – CHCETE, ABY PRO VÁS VŠE DOKONČENO! Budiž. Zahaňte se tolika drobnostmi, kolik potřebujete, abyste se stali příslovečným vánočním stromčkem – PROSTĚ NECHOŇTE PLAVAT – ABY SE VÁS NEPONOŘIL A UTOUPIL.

S touto opatrností uzavřeme tuto kapitolu.
Dobré ráno.

KAPITOLA XI

ORIGIN OF LIFE

[Kondenzace vodních par a minerálních prvků; Vliv kosmického záření na orientaci buněčných prvků; Konstituce elektrického oscilačního obvodu článku; Charakteristické prvky živých druhů; Problém dědičnosti; Infinitesimal Value of Radiant Energy; Indukce v pevných a oscilačních polích; Indukce v elektromagnetických polích v buňce.]

KONDENZACE VODNÍ PÁRY A MINERÁLNÍCH PRVKŮ V geologických epochách, kdy se na povrchu Země ještě neobjevil život, byl náš svět, který v určité době uchovával kondenzaci veškeré vodní páry v atmosféře, částečně nebo úplně pokryt oceány. [H: Ve skutečnosti byla planeta známá jako „Oceanios“, než byla rozpoznána jako „Země“. Pamatujte, že „Země“ je pouze popis, nikoli jméno. Jméno bylo Shan a bylo nejprve „Shan Oceanios“. Začalo to jako velmi „horké“ místo, protože brzké tření a sopečná akce zahřívaly VŠECHNO – to způsobilo odpařovací destilaci vlhkosti a oddělení těžší mineralizace od skutečné vody. Toto je „myšleno“ ve vztahu k „kondenzaci“ výše.]

Prvky a různé chemické sloučeniny, disociované působením tepla a následně kondenzované, byly nalezeny rozptýlené všude. Stále se téměř bez výjimky nacházejí v mořské vodě, jejíž analýza odhaluje velkou složitost: chloridy, bromidy, jodidy, sírany a většina solí hlavních kovů: sodíku, draslíku, hořčíku a mnoha dalších. Zcela díky vlhkosti v okolí moře nebo v moři samotném se objevil život a objevili se první prvoci.

Protože biologická věda prokázala skutečnost, že první fázi života je buňka, navrhuji ukázat, jak vznikla prvotní buňka, odkazem na mou teorii buněčné oscilace.

Je důležité mít na paměti, že soli, jednoduchá tělesa a další chemické sloučeniny, které existovaly ve stavu velkého zředění uprostřed obrovských mas vody a nasycených par, byly v důsledku toho silně disociovány a ionizovány ve formě atomů a molekul, více či méně elektrizovány. Každá kapka vody tak vytvořila malý mikrokosmos obsahující ve stavu extrémního zředění velké množství chemických prvků. Proto nesmíme nikdy ztratit ze zřetele, že vlhkost je pro život nezbytná; byla to první podmínka pro vznik života na Zemi.

VLIV KOSMICKÉHO ZÁŘENÍ NA ORIENTACI BUNĚČNÉHO PRVKU Příčiny určující generování kosmických vln existovaly již v době, kdy se Země objevila ve vesmíru. Záření, které generuje kosmické vlny, ať už ze Slunce nebo z jiných hvězd, zůstalo nezměněno. Ale naše Země, v té době, stejně jako nyní, musela být nabitá zápornou elektřinou.

Proces vzniku života mohl být pravděpodobně následující: působením elektromagnetického záření kosmického původu byly určité molekuly chemických sloučenin a určité atomy jednoduchých prvků, obsažené v kuličkách vody, orientovány podél siločar elektrického pole generovaného nějakým astrálním tělem, nabitým „kladně“, zatímco Země byla nabita „negativně“.

Všimněme si, že vzhledem k množství astrálních elektrických polí mohla být orientace molekul prováděna stejně dobře podél siločar přicházejících ze Slunce jako z Měsíce, Marsu, Jupiteru nebo jakékoli jiné planety nebo astrálního těla.

Opět byly tyto molekuly vodivých látek, obsahující železo, draslík, jód, chlór a různé chemické kombinace, automaticky seskupeny pod vlivem chemické afinity nebo elektrostatických sil. Začaly tvořit podél určité siločáry malou aglomeraci elektrifikovaných molekul, ke kterým byly přitahovány další molekuly. K těmto spojením však docházelo podle určeného směru, čáry elektromagnetické síly, která z nebeského prostoru dosáhla záporně nabitě Země, jak ukázala moderní věda.

Tyto skupiny vodivých molekul byly tedy orientovány a spojeny dohromady ve formě extrémně krátké zakřivené tyče.

Kolem této „návnady“ se, možná vlivem gravitační síly, upevnilo určité množství molekul izolačních látek a vytvořilo takřikajíc obal obklopující původní aglomeraci vodivých molekul.

KONSTITUCE ELEKTRICKÉHO OSCILAČNÍHO OKRUHU BUŇKY V důsledku rotace Země došlo k odchylce orientace

aglomerovaných molekul a v důsledku svého rotačního pohybu se tak Země na konci čtyřiaadvaceti hodin nebo dokonce po několika dnech podílela na vytvoření vlákna, které již není přímočaré a má tvar 2, ale zakřivený, ale zakřivený 2). Nové části tohoto vlákna se následně vytvořily podél linie magnetické síly, neměnného směru, zatímco již vytvořené části byly unášeny pohybem Země. Jak se toto vodivé vlákno vytvářelo, izolační plášť nebo membrána, která jej obklopovala, dále rostla a konsolidovala se ve stejnou dobu jako vlákno. Tento druh jevu se odehrával v mikroskopické kouli páry o průměru 3 mikrony. Je to tato izolační membrána, která, jakmile byl obvod dokončen, nakonec zabránila tomu, aby se konce vlákna spojily dohromady, a dokonce aby se nedostaly do kontaktu s vnitřním vodivým médiem. Vlákno, tedy jádro buňky, se tak nakonec vytvořilo.

(Viz obrázek 22 na další straně.)

Informace tohoto buněčného okruhu byla stručně dána přítomností siločar vycházejících z nebeského prostoru a jeho konfigurace podle rotace Země.

Takto vytvořený obvod byl konstrukčně vybaven kapacitou a vlastní indukčností. Okamžitě pak začal vibrovat pod vlivem elektromagnetického záření a pronikajících paprsků, mezi nimiž byla nalezena určitá frekvence ekvivalentní frekvenci obvodu, se kterou by mohla rezonančně vibrovat. Tato mikroskopická kulička mineralizované vody, již vykazující známky organizace, byla poté chemicky doplněna o její další organické struktury, jako je protoplazma, cytoplazma, micely, vakuoly atd., vždy agregací molekul. A jak vibrovala a vyzařovala, tato globule žila a buňka se zrodila.

Obrázek 22

CHARAKTERISTICKÉ PRVKY ŽIVÝCH DRUHŮ V důsledku této formace začala každá buňka,

nebo alespoň každý druh charakterizovaný buňkami s jádrem a protoplazmou, kmitat s frekvencí a vlnovou délkou určenou rozměry jejího vlákna. V

důsledku tvaru a rozměrů vlákna má tedy každá buňka, stejně jako každý mikrob, svou vlastní vlnovou délku, která je charakteristická pro její druh. Ale všechny tyto buněčné vlnové délky, i když se značně liší, jsou stejného řádu velikosti a vzájemně se přibližují v úzké zóně celého rozsahu vibrací.

Podle mé teorie tato definice buněčných druhů zahrnuje jeden z následujících důsledků.

Pokud se nám nějakým procesem podaří změnit dobu vzniku buňky, což znamená změnit složení jejího vlákna nebo její vodivost, ať už chemickými prvky nebo elektromagnetickými metodami, změníme zároveň frekvenci jejího kmitání, a tím i druh buňky i její konkrétní vlastnosti.

Tento sled událostí pravděpodobně nastává v případech rakoviny, nemocí stáří atd. Došlo by tak k transmutaci buněk.

Experimentální důkazy tento názor podporují. Obdobný stav může dále nastat při působení některých léčiv minerálního, rostlinného nebo živočišného původu, která mají léčit určité stavy posílením vodivosti jádra nebo úpravou jeho chemické podstaty, přičemž jádro má primární význam v procesu oscilační nerovnováhy.

BUNĚČNÁ DIFERENCIACE A DĚDIČNOST O konstituci protoplazmy byly

vysloveny nejrůznější hypotézy.

Podle Naegeliho se hmota skládá z jednotek, kterým dal jméno micely. Jiní vědci, jako Darwin, Haeckel, Spencer, Hertwig, de Vries, Wiesner, byli vedeni k předpokladu existence fyziologické jednotky vyššího stupně než micely, tj. idioblastu. Součet idioblastů tvoří idioplazmu. Hertwig uvádí, že dědičná substance se nenachází v protoplazmě, ale spíše v jádře, a přijal Pffugerův koncept izotropie vajíčka, to znamená, že vajíčko je homogenní a žádná z jeho částí předem neodpovídá žádné části budoucího zvířete.

Weismann navrhl teorii „plazmy předků“. (Weismann byl autorem teorie dědičnosti zárodečné plazmy, která popírala přenos získaných vlastností.) Problém specifické diferenciace buněčných elementů dal vzniknout velkému množství hypotetických řešení včetně teorií jeho, Hansemanna, Hertwiga, Naegeliho, de Vriese atd.

Podle mých názorů se dědičná substance nenachází ani v protoplazmě, idioplazmě ani v micelách, ale vlastně v jádře; a specifická diferenciace jádra je způsobena jeho vibrační silou v souladu s vlnovou délkou určenou průměrem obvodů, které je tvoří, a hodnotou jaderné elektrické kapacity. Při plození se mužská nebo ženská buňka, která se ukáže být dominantní, je ta, jejíž vlnová délka se nejvíce blíží normálnímu standardu typického pro její pohlaví.

To může odpovídat za dědičné jevy způsobené jádrem, jejichž průměr se po generaci nemění, jejich vlnové délky a chemické složení protoplazmy, která tvoří kapacitu, zůstávají následně nezměněny. To může také vysvětlovat opakování kvalit, defektů, podobností atd. po mnoho generací, zkrátka to, co je známé jako atavismus.

NEKONEČNÁ HODNOTA KMITUJÍCÍ BUNĚČNÉ ENERGIE Již v průběhu této práce jsem si položil otázku:

"Odkud pochází energie buněčného záření?" Právě na tuto otázku nyní navrhuji odpovědět na závěr formálního prohlášení mé teorie.

Vzhledem k mikroskopickým rozměrům článků a jejich vláken, rozměrům měřícím pouze zlomky mikronů, vyplývá, že kmitání takového obvodu vyžaduje jen extrémně malé množství energie.

Je těžké si představit nekonečně malé množství této energie, ale nepředstavitelné množství síly, která se uplatňuje v průběhu těchto oscilací, nevylučuje dalekosáhlé účinky těchto ultrakrátkých vln, vzhledem k značnému množství indukce dosažitelné s tak vysokými frekvencemi. Vzpomeňme například na obrovský dosah, který mají bezdrátové stanice využívající tzv. krátké vlny, což jsou ve srovnání s celulárními oscilacemi vlastně dlouhé vlny. Pro takové vysílání postačuje výkon několik desítek wattů, a dokonce bylo možné jej snížit na 1 watt nebo méně při provozu v okruhu více než 2000 kilometrů.

Někteří fyzici experimentovali s vysokofrekvenčními vlnami v řádu setiny a dokonce tisíce wattů. V experimentech Nicholse a Teara pro generování elektromagnetických vln o šířce 300 mikronů byla energie těchto záření tak utlumena, že jejich měření si vyžádalo speciální optickou metodu.

K docenění značně utlumené energie, která rozkmitává obvody našich buněk, jejichž struktura je vnímatelná pouze pod mikroskopem při zvětšení 300 až 500, je tedy potřeba určité nápadité úsilí.

Nebudeme se pokoušet tuto energii vypočítat; stačí říci, že je pro každý okruh nekonečně malý. Viděli jsme, že vlnová délka kosmických vln je extrémně malá a že atmosférická zářivá energie je dostatečná k tomu, aby způsobila oscilaci buněk. Když se například v Austrálii vysílala Hertzova vlna s mocí

o několika desítkách wattů, je přenášena všemi směry a nakonec přijímána v Evropě malou anténou, vysokofrekvenční energie zachycená přijímací anténou je nekonečně malá. Platí to tím spíše, že energie teoreticky klesá v obráceném poměru ke druhé mocnině vzdálenosti a prakticky mnohem rychleji.

INDUKCE V PEVNÝCH OSCILAČNÍCH POLECH Jak je možné, že taková

přijímací anténa, která nasbírá tak málo energie, může přesto oscilovat dostatečně, aby aktivovala další daleko vzdálenou anténu? To je z velké části způsobeno velmi vysokou frekvencí těchto krátkých vln, jejichž zeslabená délka se více blíží vlnové délce kosmického záření než vlnové délce dlouhých vln.

Víme, že proces příjmu vln je následující: přijímací anténa je umístěna v proměnlivém elektromagnetickém poli vytvářeném vlnami, které se šíří z vysílače. Je to toto proměnlivé vysokofrekvenční elektromagnetické pole, které indukcí generuje oscilující elektrické proudy stejné frekvence v této anténě. Také díky stejnému mechanismu naše buňky oscilují a já ukážu, odkud se získává potřebná energie.

V této fázi může být užitečné upozornit na dvě základní podmínky týkající se indukčních jevů souvisejících s trvalými oscilacemi.

Pro vyvolání generování oscilujících elektrických proudů v obvodu je nutné, aby byly splněny následující podmínky.

1. Existence elektrického obvodu schopného kmitání (obvod s vlastní indukčností a kapacitou).
2. Existence vnější příčiny schopné rozkmitání obvodu.

Viděli jsme, že první podmínka byla splněna v každé buňce. Pokud jde o druhou podmínku, jev oscilace může být způsoben mnoha různými příčinami. V každém případě stačí, aby vlastní indukčnost příslušného obvodu byla ovlivňována oscilujícím magnetickým polem nebo aby byla kapacita umístěna v oscilujícím elektrickém poli.

Každý z těchto dvou indukčních jevů, elektrický nebo magnetický, může být sám o sobě způsoben dvěma způsoby. V prvním případě je vlastní indukčnost obvodu pevná a vnější magnetické pole (nebo elektrické pole v případě kondenzátoru) je proměnlivé. Tato změna pole pak indukcí v obvodu vytváří proudy, jejichž frekvence přesně odpovídá jeho vlastní vlnové délce. Účinek může být ve skutečnosti určen množstvím polí, z nichž každé má svou vlastní frekvenci, přičemž indukce je vytvářena pouze polem, jehož vlnová délka se shoduje s vlnovou délkou obvodu.

Ve druhém případě je vlastní indukčnost pohyblivá a v magnetickém poli se posouvá velmi velkou rychlostí. Na podobných vedeních by probíhalo působení elektrického pole na kapacitu obvodu.

Dotyčné elektrické nebo magnetické pole může být časově proměnlivé a může vykazovat přesně stejnou frekvenci jako indukované proudy v obvodu. Nebo může být toto pole proměnlivé vzhledem k prostoru, například zvlněné pole s pevnou hodnotou, na které jsou superponovány diskontinuity nebo přerušení.

Nebo může být pole fixní, i když samotný oscilační obvod je pohyblivý. Na těchto jevech je založena konstrukce průmyslových alternátorů; v určitých případech je otočná část tvořena kontinuálním indukčním obvodem, jehož magnetické póly nabývají vysoké rychlosti v přítomnosti pevných cívek indukovaného obvodu. Indukované střídavé proudy pak vycházejí z obvodů pevné části, které jsou rotací otáčivého induktoru vystaveny proměnným magnetickým polím.

Stejně zásady platí pro rámovou anténu; spirály rámu působí indukcí jako sekundární obvod transformátoru, jehož primární obvod odpovídá vysílací anténě. Indukce vzniká proměnným magnetickým polem šířeným vlnami vydávanými z vysílače. Stejným procesem aktivuje zářivá energie kosmických vln naše vlastní buňky.

INDUKCE ELEKTROMAGNETICKÝCH POLE V BUŇCE Viděli jsme, že živé buňky mají oscilační obvody

tvořené vlákny. Nyní jsou všechny tyto buňky uvedeny do pohybu ve vesmíru, poháněny pohybem Země, rychlostí 27 kilometrů za minutu na rovníku.

Otázkou je, v jakém konkrétním oboru se tyto buňky točí? Evidentně ne v pozemských elektromagnetických polích, protože tato pole jsou unášena ve stejnou dobu jako buňky stejným rotačním pohybem. Buňky se točí v proměnných elektromagnetických polích generovaných zdrojem vně Země, to znamená v oblasti atmosférického záření zahrnujícího kompletní rozsah frekvencí jako

charakterizované kosmickým zářením vycházejícím ze Slunce, Mléčné dráhy a Nesmírnosti nebeského prostoru. Konečně, existence proměnných elektrických magnetických polí o více frekvencích vycházejících z vesmíru ukazuje, že veškerá energie záření na zemském povrchu pochází z poslední analýzy z elektromagnetické indukce způsobené rotací Země ve vesmíru.

Podívejme se nyní na vztahy existující mezi chemickým složením buňky a jejím zářením.

Víme, že živé bytosti, zvířata a rostliny, jedním slovem každá živá buňka, obsahují všechny chemické atomy v jejich velké složitosti. Jak jsem již uvedl na téma buněčné diferenciace a dědičnosti, základní jednotky buňky a protoplazmy byly pojmenovány různě, jako micely, idioplazma, mitochondrie atd. Z mého pohledu je raději popisují jako biomagnomobilní jednotky, abych zdůraznil jejich biologický původ, jejich esenciální pohyblivost a elektromagnetický prvek, který je nabíjí vitální energií.

Vezměme si například proces galvanického pokovování, při kterém jsou dvě kovové elektrody ponořeny do vodivé kapaliny. Kovové atomy jsou unášeny proudem; nechávají jednu elektrodu, aby se uložila na elektrodu druhou, což je způsobeno elementárními elektrostatickými náboji, přičemž každý atom je řízen pohybem elektronů od jednoho pólu k druhému. Když proud selže pohyb atomů přestává.

V případě živých buněk je počet těchto částic tvořících jedinou buňku nevyčíslitelný. Podle Raphaela Duboise by tedy trvalo 250 milionů let, za předpokladu, že by bylo možné počítat rychlostí jeden milion za sekundu, abychom odhadli součet jednotek obsažených ve vajíčku bource morušového.

Ať už je počet jakýkoli, tyto jednotky se v našem organismu neustále pohybují; buňka v mozku tak může například požádat buňku v žaludku, aby jí dodala několik set bilionů těchto biomagnomobilních jednotek (odvozených od fosforu, chlóru, železa atd.), které cirkulují ve všech částech našeho těla. Molekuly se nejprve dostávají do krve potravinami nebo se tvoří v organismu z jednoduchých prvků. A všechny tyto molekuly se uvádějí do pohybu, přitahují nebo odpuzují hrou buněčných oscilací, jako při pohybu nabitých elektrických částic v procesu galvanického pokovování. Organismus se navíc skládá pouze z živých biomagnomobilních jednotek ve stavu neustálé chemické a elektromagnetické aktivity. Všechny funkční činnosti mohou být prováděny pouze jako výsledek harmonie a celkové organizace buněk a jejich oscilací pocházejících z buněčných jader. Je to tato obecná harmonie, která určuje konkrétní polohu každé molekuly. Pokud jde o potřebnou energii, ta pochází z elektrického vibrování buněk, které jsou zase nabuzeny kosmickými vlnami.

V této fázi může být položena otázka: "A co toxiny?"

Toxiny jsou odpadní produkty buněk a mrtvých mikrobů. Jelikož již nežijí, a tvoří tak inertní hmotu, tyto odpadní produkty neutralizují oscilační pohyb sousedních buněk a oslabují je nebo způsobují jejich destrukci. Tyto inertní částice přitahují živé částice; v každém případě jejich blízkost modifikuje elektrickou kapacitu živých buněk, které již nemohou kmitat podle své specifické frekvence; tedy nemoc nebo smrt.

Uvažujme v této souvislosti působení mikroba na buňku z biologického hlediska.

Nejprve poznamenejme, že mikrob nenapadá živé buňky přímo, ale pouze nepřímo indukci, jak si ukážeme později. Chemická analýza mikrobů a buněk ukazuje, že mají pozoruhodně podobné složení. Proto se a priori zdá, že z chemického hlediska je obtížné vysvětlit působení mikroba. Pokud však zkoumáme chemické složení mikrobů a buněk, distribuce různých látek nám umožňuje vyřešit problém této „války záření“, o které jsem se zmínil v předchozí kapitole.

Víme, že složky živých buněk a mikrobů lze rozdělit do tří kategorií: dusíkaté látky, ternární látky (ternární je termín označující, že chemické sloučeniny se skládají ze tří prvků nebo radikálů.) a minerální látky. Tak např. analýza buňky plodonosné části *Aethalium septicum* ukazuje tyto podíly: dusíkaté 30 ternární látky 41 minerální látky 29 celkem 100

Podle Hennequye se v dusíkatých látkách nacházejí: plastin, vitellin, myosin, peptony, pepsiny, lecitin, guanin, xanthin a uhličitán amonný. V ternárních látkách: paracholesterol, speciální pryskyřice, žluté barvivo, amyloextrin, neredukující cukr, mastné kyseliny a neutrální tuky. V minerálních látkách: vápno kombinované s mastnými kyselinami a jinými organickými kyselinami, jako je kyselina mléčná, kyselina octová, kyselina mravenčí, kyselina šťavelová, kyselina fosforečná, kyselina uhličitá, kyselina sírová; fosforečnany draslíku a hořčíku, chlorid sodný a soli železa.

Obecně řečeno, všechny chemické látky přítomné v mořské vodě se nacházejí v lidském organismu.

Z hlediska mé teorie buněčné oscilace lze všechny výše uvedené látky rozdělit do dvou kategorií: I. Vodivé látky.

2. Izolační látky.

Obecně platí, že izolační látky se nacházejí v dusíkatých a ternárních sloučeninách a vodivé látky ve sloučeninách obsahujících minerální soli. Tak například plastin, paracholesterol, pryskyřice a některé tuky jsou izolační, zatímco většina minerálů a zejména soli (sírany, fosforečnany, chloridy, sodíku, hořčíku, železa atd.) jsou víceméně vodivé.

Ve světle této klasifikace uvidíme, jak může mikrob indukci modifikovat buněčnou oscilaci.

Připomeňme, že kmitání v obvodu závisí na jeho vodivosti (elektrickém odporu) a na jeho propustnosti pro vlny (měrný indukční výkon a kapacita). Když se vrátíme k buňce *Aethalium septicum*, viděli jsme, že její chemické složení bylo následující: dusíkaté látky 30; ternární látky 41 (většina z nich je izolační); minerální látky 29 (většina z nich je vodivých).

Předpokládejme, že tato buňka je napadena mikrobem, jehož minerální poměr je 40 místo 29. Jeho oscilační síla a následně její frekvence nejsou stejné jako u buňky. Mikrob tedy indukci modifikuje oscilaci buňky, což má za následek její destrukci a smrt. Opět, buňka místo toho, aby se normálně dělila karyokinezi na dceřiné buňky, se dělí podle frekvence mikroba, to znamená na buňky typické pro mikroba. V nepřítomnosti mikroba, je-li jádro buňky příliš silným vodičem (přebytek železa a fosforu pocházejícího z globulinů) a pokud vnější činitel (nadbytek kosmických vln) způsobuje příliš rychlé dělení buněk, můžeme zjistit, že zdravá buňka bude přeměněna na neoplastickou buňku (rakovinu).

Výše uvedená fakta ukazují, že ve zdravém organismu musí každá tkáň obsahovat v konstantním poměru vodivé a izolační složky, které jsem nazval biomagnomobilní jednotky.

Nyní vyvstává otázka, jak je ovlivňováno rozložení těchto jednotek v organismu, aby se do membrány jádra přivedly izolační látky a do vlákna vodivé látky.

V podstatě díky energii vlastního kmitání je článek schopen přivolat pro své potřeby všechny tyto izolační a vodivé látky, které jsou distribuovány do míst, kde jsou potřebné pro zachování životnosti samotného článku. Podobně při procesu galvanického pokovování se látky a síla proudu upravují tak, aby se dosáhlo požadovaného účinku, podle povahy použitého kovu.

To je poslední poznámka, kterou uzavírám formulaci své teorie.

Mé experimenty v oblasti radiobiologie jsou nyní ověřená fakta, která nelze vysvětlit klasickými teoriemi vědy, zatímco moje nová teorie poskytuje potřebné vysvětlení.

Na závěr lze moji teorii shrnout do podoby tohoto trojího principu: Život je vytvářen zářením, Udržován zářením, Zničen oscilační nerovnováhou.

Ať je to jakkoli, věřím, že jsem otevřel nové pole výzkumu, které by mělo být zvláště plodné pro biology. Nikdo nemůže předpovědět, co si pro nás v tomto oboru budoucnost připraví; v každém případě doufám, že konečný výsledek prospěje trpícímu lidstvu.

ZÁVĚR Na závěr

prezentace mé teorie a jejích praktických aplikací bych rád apeloval na fyziky a výzkumné pracovníky, na všechny vědecké pracovníky obecně, neboť v nich tkví zdroj veškerého pokroku.

Jsou to zejména oni, kdo dosáhl moderního zázraku bezdrátového připojení. Kdyby někdo před čtyřiceti lety předpovídal, že bychom měli být schopni slyšet řeč a hudbu ze všech částí země, o televizi nemluvě, byl by považován za šílence. Dodnes jsou tyto vynálezy hotovými fakty, které považujeme za naprosto přirozené. Síla vědy je taková, že vždy překonává ty nejdůležitější spekulace.

Vyzývám tyto výzkumné pracovníky, aby vymysleli, jak se o to pokusím sám, mechanické oko, objektiv, jedním slovem přístroj, pomocí kterého by bylo možné detekovat nevědomé záření, o kterém se v této práci mluví. Co jsme schopni vnímat zrakem v obrovské škále záření? Nic než malá zóna rozprostírající se od 375 do 700 bilionů vibrací za sekundu. A přesto nás čeká, jaké společenské otřesy nás čekají, dokud neobjevíme tento přístroj schopný detekovat celou škálu vln, známých i neznámých, které unikají naší kontrole.

Když Descartes mluvil o člověku, řekl: „Myslím, tedy jsem. Tento poněkud lakonický výrok by nás neměl zaslepit před skutečností, že člověk, ačkoliv je v mnoha ohledech nadřazený zvířatům, zejména v síle myšlení, je pro ně prozatím nižší, pokud jde o úzký rozsah vibrací, které je schopen detekovat. Člověk totiž může vidět a slyšet jen ve velmi omezeném rozsahu a své myšlenky může předávat pouze pomocí řeči. Na druhou stranu, určitá zvířata mohou cestovat po přímce k vzdálenému, pro nás neviditelnému cíli, díky vibracím, které detekují a které naše smysly nevnímají.

Jedním ze způsobů, jak prozkoumávat vnější svět, je náš vizuální smysl. Oko je fyziologický objektiv, který byl obdivuhodně zkopírován a který nám odhalil nekonečně malé a nekonečně velké.

Díky velmi malému gamutu ve škále světelných záření jsme schopni rozeznat ty nejjemnější odstíny barev. Je to vlastně vlnová délka každé z těchto barev, každého z těchto tónů této vizuální harmonie, která vzrušuje buňky našeho mozku a hrou mnoha kmitů je nutí vibrovat jednotně. Také vzhled určitých lidských bytostí v nás vyvolává sympatie, naši lásku nebo naše opovržení. Nemohou být tyto různé pocity způsobeny určitými změnami v záření, které tyto osoby vyzařují?

Toto biologické oko, obdivuhodný výtvar, bylo fyzicky zkopírováno a přeměněno na nástroj, který zachycuje světelné paprsky, aby pomocí fotografií a filmů reprodukoval všechny vjemy, které lidské oko přímo zažívá.

Po mnoho staletí nám naše vize bez pomoci odhalovala pouze malou doménu přírody. Člověk kdysi věřil, že kromě světla a tmy není co vnímat. Postupem času si uvědomil nesmírnou škálu záření: neviditelné chemické paprsky, elektromagnetické vlny, rentgenové paprsky, radiové emanace a kosmické paprsky, které se pro budoucí badatele mohou ukázat jako nejdůležitější ze všech. A přesněji řečeno, člověk neměl žádný smysl, který by dokázal zachytit elektrické vlny, a tato říše by mu zůstala navždy uzavřena, kdyby geniální vědci nevytvořili „elektrické oko“, které nám všem odhalilo nový svět, svět bezdrátového připojení.

A nyní, jaký význam vidíme v proudu života a v buněčných oscilacích a kdo vynalezne to oko, ten detektor vitálních oscilací? Až se to stane, dosáhneme zvládnutí těchto oscilací. Nejen z biologického hlediska nám tato záření umožní získat pro lidstvo velmi cenné výsledky, ale také z hlediska společenského může jejich praktická aplikace přinést změny velkého významu. Využijeme je pro své potřeby a dosáhneme přenosu myšlenek a komunikace s nevidomými; budeme vědět, co si ostatní lidé myslí, a budeme komunikovat mezi sebou a možná i se zvířaty prostřednictvím našeho vlastního záření. Budeme také schopni vysledovat místo pobytu zločinců podle vlnových délek jejich záření.

A skutečně, žijeme uprostřed tajemství, protože nevidíme ptáky, hmyz a zvířata všeho druhu, postrádající schopnost řeči, přesto projevující síly tak úžasné, jako jsou nevysvětlitelné? Nemůžeme postulovat existenci přenosu myšlenek mezi všemi vnímajícími bytostmi? Pud sebezáchovy je u zvířat jen verbálním vyjádřením zakrývajícím realitu, která je primární příčinou jejich existence: na jejich rovině je zachycena celá škála záření, pro nás nepostřehnutelná, protože jsou schopna je vysílat a přijímat.

S nadějí počkejme na den, kdy se toto skvělé oko, tento úžasný přístroj, o kterém sníme, konečně objeví a odhalí v celé své složitosti a majestátní velikosti nový svět, který věda začala odhalovat.

Hatonn:

Chci zde uvést, že Lakhovského „teorie“ byly prokázány nade vší pochybnost. Pokud najdete a prostudujete práci slavného chirurga a zakladatele Clevelandské kliniky v Ohio, zjistíte, že jeho práce odpovídá přesně teoriím, které Lakhovsky představil v díle právě uvedeném v této sérii. Pro referenci vyhledejte publikace Dr. GW Crile.

Crile předpověděl, že v nadcházejících letech dojde k poražení tuberkulózy, cukrovky a dalších nemocí, které byly ve 30. letech 20. století zcela bez léčby. Tito hlavní přispěvatelé k pravdě mohli být ignorováni, jejich práce pohřbena a lež nahrazena chamtivostí peněz a Nového světového řádu. Ach čtenáři, kam jdeš?

Žádám zde redaktory, aby vytáhli text, který jsem nabídl St. 10. ledna 1990. Pan Martin ho vytáhl a myslím, že zde by bylo vhodné ho zastoupit, protože se také zabývá vizualizací a materializací.

Odkazuje se na Lakhovského, jak bylo zmíněno na začátku tohoto textu.

Také žádám, aby předchozí práce prezentované Priore a Rife byly otištěny v novinách, protože je k dispozici místo a VŠECHNY tyto referenční spisy nabízené v aktuálním časopise. Také chci, aby mezi těmito pracemi byly uvedeny všechny práce odkazující na Trevora Constabla. Právě prostřednictvím „frekvence“ mohl Constable doslova přikázat déšť, čištění znečištění atd. Spolu s informacemi, které jsme o Constableovi napsali, nám prosím nabídněte dvoustránkový dokument, na který nás upozornil pan James, týkající se plnohodnotného projektu v Los Angeles. [Viz příloha]

Nezáleží na tom, kolik materiálu použijeme, prostě ho nabídneme v rozběhnuté sérii.

Chci nabídnout materiál o biologických transmutacích a následovat to svou nabídkou Dr. Youngovi a Dr.

Hoffmann nějakou dobu zpátky na DRIAS, (Gaiandriana). Máme zde co do činění se skutečnými BUŇKAMI, z nichž se tvoří a udržuje život – se schopností selektivně se integrovat s jakýmkoliv otiskem buněk DNA. Zabývá se také mitochondriemi, což je stejný tisk, ale transmutuje a asimiluje „palivo“ pro tělo čehokoli, co se promítá. Říkejme jim DNA-RNA kamarádi transmutačního světa ŽIVOTA A VÝROBY SVĚTLA.